

Tidningsurklipp 1932-40

Newspaper Clippings
1932-40

Språk: Svenska
Language: Swedish

Scanned from a photocopy in 2012
By Lennart Holmquist

B

TIDNINGSSURKLIPP

1932 - 1940

Diverse personer

6102

1932
No. 21
**Möten och avsked i
Kiaochow. 1932**

Vårt senaste kvinnoföreningsmöte, d. 17 april, började med ett extra litet möte, som blev till ett avsked för fru Hedvig Rinell, vilken nu jämte sin man, stod inför en hemresa till Sverige. Kvinnoföreningen i Kiaochow startades år 1915 av fru Rinell som alltsedan dess har stått som dess ordförande och lett den framåt från den ringa begynnelsen till vad den nu är, en livaktig kraft till hjälp för församlingen i dess filantropiska verksamhet och ett stöd för församlingens kvinnor. Mötet leddes av den vid årsmötet nyvalda ordföranden, fru Ki. Det var ett möte präglad av innerlig kärlek. Lärarinnan, fru Liu talade å kvinnoföreningens vägnar, en av bibelkvinnoskolans elever uttalade vad den skolans elever känna vid skilsmässan från sin kärna föreståndarinnan och lärarinnan samt överlämnade en liten avskedsgåva av silver, som uttryck för deras tacksamhet. Det var inte lätt för dessa båda att tala, ty känslorna ville taga överhanden. Vi veta alla huru det känns vid skilsmässan från en god vän. Fru Rinell har under alla åren varit som en mor för dessa kvinnor, yngre såväl som äldre. Så hade fröken Wahlin ett anförande och lämnade minnesord, vilket även gavs av de båda föregående talarna. Till sist fingo vi lyssna till ett litet tal av fru Rinell, som sökte få den sorgsna stämningen litet gladare. Utom det varma tack, som uttalades, riktades tankarna till vår himmelske Fader, som aldrig lämnar oss. Ett hopp om återseende äga vi även, var det nu blir, härnere eller därövan. Vi kände alla, att vad som vid detta möte hade blivit sagt, kom direkt från hjärtana och de tårar, som föll, uppenbarade äktheten av tacksamheten och saknaden.

Denna dag hade även församlingen i Longkialsun avskedsmöte för sin församlingens föreståndare, missionär J. A. Rinell. Eftersom herr Rinell var den ende av de svenska missionärerna, som deltog i detta möte, är det säkert otänkbart, att därifrån få något skriven svensk notis. Den fina avskedsprenten, som hemfördes, skvallrar dock om, att denna församling älskar och värderar sin föreståndare.

Högere folkskolan inhjäl fru Rinell jämte hennes kamrater till ett litet avskedsmöte lördagen den 23 april. I denna skola har fru Rinell under alla de år som existerat underlett de unga i bibelsanningar. Mötet leddes av en elev. Tal hölls av rektorn, en lärare och en elev. Alla talare uttryckte tacksamhet och hopp om ett snart återseende. Särskilt varma hälsningar framfördes till missionsstyrelsen och missionsvinnerna hemma i Sverige. Det var riktigt rörande att höra rektorn tala om skolans svåra tid, då det gällde, om den skulle få existera eller ej, vilket stöd den då hade i familjen Rinell, som med Guds hjälp, lotsade, den säkert fram genom stormarna. Fru Rinell uttryckte sin glädje över att hon fått arbeta i denna skola och gav dessa unga till minnesord: »Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig».

Det sista avskedsmötet hölls den 26 april i kapellets lilla sal. Det var ett litet familjärt möte, där det ljöds på te och kakor. Här voro samlade manliga och kvinnliga arbetare från Kiaochow, Wangtai och P. församlingar jämte lärarekåren i Kiaochow, bibelkvinnoskolan och de svenska kamraterna på missionsstationen. Representanter för de olika församlingarna höllo avskedstal och överlämnade vackra, värdefulla presenter som talade sitt tysta språk om kärlek och tillgivenhet, om tacksamhet och saknad. Till sist frambruo herr och fru Rinell sitt djupt kända tack. D visade på Herrens nåd under gånge tid, allt, som blivit utfört, var utfört av Herren. Han skulle ha ut och pris för allt. Under mötet före kom även bön och sång. En evangelist hade för detta tillfälle författat en avskedssång, som sjöngs på en äkta kinesmelodi och slog mycket an. Lilla 4-åriga Doris sjöng även en liten sång på kinesiska för farfar och farmor. Det var så rart. I kören intämde alla. Det var svårt för kineserna att skiljas från dessa gamla kärna vänner, som i 40 års tid, liksom fordom Moses, fört Guds folk framåt genom trångmål och prövningar, genom mörker och ljus. Även för oss, de svenska kamraterna, känns det så tomt, att för en tid, vi hoppas en kort sådan, mista dessa gamla, prövade vänner, som alltid för de yngre kamraterna varit en hjälp, ett stöd i arbetet. Alla känna vi saknaden stor. Vi bejlo Gud, att han måtte snart sända dem åter till oss. Vi bejlo dem så väl härute i arbetet, både bland kineserna och missionärerna.

Nina Fredrikson.

No. 21, 1932
89.

Kinamissionär Rinell på besök i Mjölby.

Missionärsparet J. A. Rinell.

En inom Kinamissionen mycket verksam och uppskattad person, missionär J. A. Rinell, har i sällskap med sin maka anlänt till Mjölby. Det är icke på grund av de särskilt under senare tid oroliga förhållandena där borta i Kina, som makarna nu rost upp till gamla Sverige, förklarade hr Rinell. Resan var påtänkt för ett år sedan men måste på grund av mellankommande hinder uppskjutas till i år.

Den långa färd till hemlandet togs över Ryssland och Tyskland och har fortgått utan störande intermezzon. Hr och fru Rinell, som varit bosatta i Kinchow, Shantung, i bortåt 40 år, ha tvänne gånger tidigare besökt hembygden. Denna gång torde vistelsen här bli omkring ett år, varefter återresan sker över Amerika.

Beträffande förhållandena i Kina äro dessa, berättar hr Rinell, i många avseenden annorlunda än vad man här uppe föreställer sig. Kina har visserligen sina svårigheter att kämpa med men mycket är också bra där nere. Det är sant att missionärerna på vissa platser i det stora riket arbetat under mycket svåra förhållanden, särskilt under år 1927, då en del fingo lämna landet. Det är många problem, som brottas med varandra, men även inspirerande framtidsutsikter. Missionsarbetet går emellertid framåt. Vid senaste årsskiftet räkande Svenska baptistmissionen i sina församlingar 3,095 medlemmar. I Kinchow, där hr Rinell verkat under sin långa Kinatid, har man mötts med förståelse såväl av myndigheter som av befolkningen.

Missionär Rinell, som är östgöle till bördan och född i Rinna socken 1866, utgick till Kina som Svenska baptist-samfundets missionär tillsammans med sin hustru år 1893 efter avlagda studier vid Betelseminariet. Han grundade missionsstationen Kinchow, Shantung, för vilken han allt sedan varit föreståndare. Han är en ledande kraft i baptistsamfundets Kinamission. Så har han bl. a. varit ordförande i Missionskonferensen och dess verkställande utskott. Förutom en mängd artiklar i missionsfrågor har han utgivit böcker bl. a. "Boxarepp-roret", "Svenska baptisternas Kinamission", "Missionsproblem" m. fl.

Han har även vid tidigare besök medfört värdefulla etnografiska föremål, som överlämnats till Vetenskapsakademiens museum i Stockholm.

Fru Hedvig Rinell är född i Uppland 1867 och förenades med Baptistsamfundet 1889. Efter avlagd lärarinneexamen i Uppsala samt studier i språk och missionskunskap i England följde hon sin make till Kina. Där nere har hon bl. a. varit föreståndare för flickskolan samt även skolan för bibelkvinnor sedan 1904. Av familjens fem barn äro två söner missionärer i baptisternas Kinamission, av vilka den ene har efterträtt sin fader.

Under sin hemlandsvistelse komma hr och fru Rinell att mesta tiden vara bosatta i Mjölby.

På söndag kväll anordnas offentlig välkomsthögtid i Baptistkapellet i Mjölby, då missionsstyrelsens representant, pastor Gehlin från Linköping, kommer att hälsa dem välkomna.

Ostgöta C. 19/5 + 32 Sv. Morgonbladet 1938

Missionärsparet Rinell åter

hemma. (A. A. Färing)

Under Sverigevistelsen
blir bostadsorten Mjölby

Fru Hedvig Rinell.

Missionär J. A. Rinell.

Till Sverige och Mjölby anlände i går middag direkt från Kina missionärsparet Rinell. De komma att stanna i Sverige till nästa år är meningen, och under uppehållet här blir, som för tolv år sedan, Mjölby deras bostadsort. De äga här gamla goda vänner som de komma att gästa.

Missionär Rinell är östgöte till härden, föll i Krokebo i Rinna 1866. Hans fru är född i Uppland 1867. Hr Rinell anslöt sig till baptistsamfundet 1884 och fru R. 1889. Hon var först lärarinna i Alunda, och utreste i sällskap med sin man till Kina första gången 1893. Därute har hon varit ledarinna för verksamheten bland kvinnorna och från 1904 föreståndarinna för missionens flickskola för utbildande av bibelkvinnor.

Missionären var med att grundlägga det svenska baptistsamfundets första missionsstation i Shantung. Så har hon föreslutt en hel del installationer, där nu kristna församlingar finnas och vidare varit en av ledarna för baptisternas Kinamission samt sedan många år tillbaka varit missionärskonferensens ordförande och ordf. i dess arbetsutskott.

Vid sina besök i hemlandet har missionär Rinell medfört flera värdefulla etnografiska föremål, som nu finnas i Vetenskapsakademiens museum i Stockholm.

Makarna Rinell äro att räkna bland de första av svenska baptistsamfundets missionärer i Kina, berättar hr Rinell vid den intervju Östgötens medarbetare hade med herrskapet Rinell strax efter det de satte foten på hemlandets jord. Den första missionären var den för många äldre mjölbybo kände Carl Vingren, vilken kom till Kina 1891, sedan följde missionär J. E. Lindberg och så makarna

Rinell 1893. I sällskap med dem vid utresan var fröken Ama Holtz från By socken i södra Dalarna. Hon blev senare gift med Lindberg. För närvarande räknar de svenska baptisternas Kinamission 23 missionärer, av vilka dock utom makarna Rinell för närvarande 4 äro hemma för att vila. Det är tredje gången på 39 år som missionärerna Rinell är hemma i Sverige. Första gången var 1906, andra 1919 och så nu tredje gången.

— Och nu stanna ni för alltid i gamla Sverige?

— Vi skola hoppas att så icke blir händelsen, infaller fru Rinell ivrigt. Än en gång vill jag ut till Kina och till mina många skyddslingar i Kiochow. Det är den staden jag varit i hela tiden och där jag och min man nedlagt våra mesta krafter. Men givetvis bojer jag mig för Guds vilja även i detta stycket, tillfogar hon undergivet.

— Läget i Kina är för närvarande fruktansvärt kritiskt, säger hr Rinell, men har likväl under de senare åren aldrig varit så förhoppningsfullt som just nu. Det är många problem som brottas med varandra, men även inspirerande framtidsutsikter. Missionsarbetet går framåt och Kristi lära vinner terräng. Vid sista årsskiftet räknade Svenska baptistmissionen i sina församlingar 3,095 medlemmar.

Missionär och fru Rinell ha fem barn, av vilka två söner även verka på missionsfältet i Kina. Även dessa ha vid skilda tillfällen besökt Sverige. Nästa söndag kommer baptistförsamlingen i Mjölby att anordna välkomstfest för de hemkomna missionärerna.

— an.

Missionsläget i Kina ljust trots all oro.

Nöden har drivit många till kristendomen.

J. A. RINELL:

Goda förhoppningar för framtidens mission.

Missionär J. A. RINELL.

— Jag tror, att missionsutsikterna i Kina äro ganska ljusa, säger missionär J. A. Rinell, Baptistsamfundets näst äldste Kina-missionär, som

nyligen kommit hem från Kiochow, och med vilken Svenska Morgonbladet haft ett samtal.

— Det ser ut som om nöden — ty det har varit verklig nöd — driver många till Kristus. Att döma av vad vi således iakttagit, synes man kunna bysa goda förhoppningar med hänsyn till framtidens mission i Kina.

— Huru inverka oroligheterna för närvarande på Kina?

— I våra trakter i provinsen Shantung har det varit lugnare än på många andra platser, t. ex. i inlands- och de sydliga provinserna. Kriget i Sanghai betydde ingenting för oss. Det har ju ideligen under en följd av år förekommit uppror och rövaranfall även i vår provins, men de ha avtagit undan för undan, i synnerhet i vår stad, Kiochow, och våra trakter. De lugnare förhållandena i Shantungprovinsen bero i hög grad på vår guvernör, som lyckats åstadkomma bättre förhållanden. Han är ursprungligen en av den s. k. kristna generalen Fengs generaler och säges också själv vara kristen. Han har gjort mycket för att utrota banditerna och kommunisterna. Även de senare äro högst impopulära i Shantung. På en del andra håll tyckas de ha

lätta förutsättningar att vinna insteg och inflytande bland folk. De utgöra emellertid ett farligt oroselement, och man söker göra allt vad man kan för att få slut på deras inflytande. Vi fingo i Mandsjuriet ett litet drastiskt exempel på det nit och den grundlighet, varmed man går till väga därvidlag. Just som vi stigit på nattåget, vilket skulle föra oss från Dahlney genom Sibirien, inträdde i vår sovkupé, i vilken även en tysk journalist befann sig, några civilklädda kineser, vilka befallde tysken att stiga upp — han hade nämligen delvis klätt av sig. Då han till en början vägrade, drogo de fram sina revolverar och tvungo honom sålunda med våld att stiga ned från sin liggs-plats och följa med dem. Han var nämligen misstänkt för att vara agent i kommunisternas tjänst. Detta är ock ett exempel på, hur strängt de även i Mandsjuriet hålla efter kommunisterna och inte tillåta dem utföra sin »mission». Och väl är det. Ty där kommunisterna komma in, blir det mycket svårt att missionera, åtminstone till en tid.

— Det politiska läget i övrigt? Ja, därom är ytterst svårt att uttala sig. Allt synes vara i vardande. De styrande äro ju så oeniga själva, så det är helt och hållet omöjligt att kunna förutse, hur utvecklingen skall komma att gestalta sig. Det var dock en sak, som enade alla för ett ögonblick: Kriget med Japan. Nauking-regeringen är dock i alla händelser mera fredsvänlig än den rebelliska Kanton-falangen.

— För att återgå till de religiösa förhållandena, fortsätter missionär Rinell, så har det trots allt gått framåt både på vårt fält och en del andra håll. Det har varit stora väckelser

på flera platser. Och den s. k. femårsplanen söker man överallt — mer eller mindre — att förverkliga, även vår mission deltagit i dessa speciella strävanden. Målet med denna plan är som bekant att att det andliga livet

fördjupas och att få församlingarnas medlemsantal fördubblat.

— Och hur går det med självstyrelsetankens förverkligande?

— Jo, det går nog framåt. Inom vår mission och i stort sett i hela Shantung-provinsen har dock denna rörelse mindre omfattning än på andra platser. Denna rörelse står ju för övrigt också i samband med den rent nationella rörelsen. Där den är stark, där bli ock sinnena mera inriktade på frigörelse från allt utländskt inflytande. I vissa fall har ju den åsytade tendensen varit nyttig, men det beror i så fall på den mognad, församlingarna uppnått. I en så pass uppg mission som vår äro de icke mogna för självstyro och självunderhåll som t. ex. hos en del äldre missioner, som pågått i en 50—60 år eller mer. Hos oss har icke heller förmerks några större ansatser i denna riktning. Tvärtom är förhållandet mellan kineskristna och de utländska missionsarbetarna det bästa möjliga.

Missionär och fru Rinell ha förut besökt Sverige endast två gånger på 38 år. De intaga en ledande ställning inom baptisternas Kina-mission. De deltaga i dessa dagar i baptisternas allmänna konferens i Stockholm, hola.

Stockholms Tidningen

Stockholms Tidning 1932

1932

Fridfulla missionärer hem från oroliga Kina.

Hem till Sverige från Kina — för blott tredje gången under 40 år. En resa från Kinotsjau på kusten söder om Peking, genom Mandsjuriet, genom Ryssland. Man tycker, med tanke på allt som utspelas därhörn i Östern, att det skulle vara en resa full av rafflande äventyr.

Men resenären, missionär J. A. Rinell, tar snart med sin lugna, vackra stillsamhet intervjuaren ur alla sensationstankar. Den enda äventyrsliknande upplevelsen var, att de kinesiska myndigheterna på ett nattåg genom Mandsjuriet arresterade en tysk journalist, som de misstänkte för kommunism. Har det gick för journalisten, vet icke hr Rinell. Men honom själv och hans hustru, hans enda resällskap på färden, hände intet oroande, även om det på vissa håll i Mandsjuriet var oroligt, omedan japanerna fortsatte att bekriga "de upproriska", som förrosten gemensligen fingo gå under namn av "banditer". Men lär var det till fördel för herrskapet Rinell att de talade kinesiska.

Missionär Rinell är väl känd här hemma som ledande kraft för de svenska baptisternas mission i provinsen Shantung, där han sedan 40 år utfört ett banbrytande arbete. Nu är han hemma för att vila sig, men hoppas få resa ut igen om något år. Från Kinotsjau reste han den 28 april och satte foten på svensk mark den 18 maj, men har kommit till Stockholm först nu för ett deltaga i baptistkonferensen, som tog sin början på söndagen.

Vid hr Rinells avresa hade det, såsom han berättar för St. T. D:s medarbetare, åter blivit lugnare i Kina; underhandlingarna i Shanghai höllo på att avslutas och även den Mandsjuriska frögan var på visst sätt avslutad, i det att

N. F:s internationella kommitté antträtt sin resa. Oroligheterna i Shanghai och Mandsjuriet ha f. ö. blott indirekt berört Shantung, mest på så sätt att befolkningen varit uppskrämd i tro att trupper skulle landsättas. Kineser och

japaner där ha i det stora hela varit goda vänner och t. o. m. i huvudstaden Tsingtau, som har 15,000 japaner bland de 300,000 kineserna, har sällan förlivit tämligen god.

Vad missionsarbetet i provinsen beträffar, är det ganska förhoppningsfullt. Andliga väckelser inom olika samhällsskikt och åldrar äro ej sällsynta. Och Shantungs kristna universitet för kinesiska studenter, som för en del är sedan tillkom genom samarbete mellan 7—8 missionssällskap av olika nationalitet, bedriver en omfattande verksamhet. Under senare tid har den svenska baptistmissionen icke upprättat några nya skolor utan inriktat sig på att upprätthålla de gamla, som uppgå till ett 80-tal. Svårigheten f. n. ligger i Kinas krav på att skolorna skola inregistreras i och för statskontroll, vilket bl. a. innebär, att religion icke får stå på det ordinarie schemat eller undervisning däri ges på de lagliga skoltimarna. På grund av denna rådande oron har registrering dock ännu ej konsekvent genomförts, de svenska skolorna t. ex. ha ännu ej be-

Vad växer fram ur Kinas kaos?

**Kinakännaren
missionär Rinell
uttalar sig.**

**Den kristne Tsjiangkai-
sjeks parti förhindrar
krig mot Japan.**

**Nöden är en
tuktomästare
till Kristus.**

Tsjiangkaisjek,
den starkaste mannen i Kina.

— Den politiska situationen i Kina är alltför kaotisk, och ingen människa vet vad som skall växa fram ur kaos. Saken är ju den, att de som ha makten där börja äro så oeniga sinus emellan och att man inte vet, vilka som till sist få herraväldet.

Den som gör detta intervjuuttalande för Dala-Tidningen är en svensk, som vistats i Kina i cirka 40 år och alltså har mycket goda förutsättningar att bedöma förhållandena där, missionär J. A. Rinell, vilken i dagarna besökt Falun.

Som den kanske starkaste mannen i Kina betecknar han general Tsjiangkaisjek. I många år har denne varit Kinas ledare på det militära området. Det var han som år 1927 gjorde revolt mot bolsjevikerna och skickade bort den ryske rådgivaren Borodin. Sin post som Kinas president innehar ju Tsjiangkaisjek ej längre, men till gagnet kan han alltför sägas vara president, då han är ordförande i den mäktigaste av de kommittéer, som nu styra Kina. Nära nog ständigt har man att föra krig mot bolsjevikiska grupper. Men Tsjiangkaisjek älskar freden och tack vare honom och det starka majoritetspartiet är det, som öppet krig mot Japan kunnat undvikas. Han inser att Kina för närvarande ej har möjlighet att i krig besegra Japan. Om det radikala partiet hade makten hade kriget brutit ut för länge sedan.

— Hur kan striden om Mandsjuriet väntas avslöpa?

— Japan kommer nog aldrig att avstå från Mandsjuriet, trots alla protester. Kineserna fortsätta sitt gerillakrig mot japanerna, och någon fred synes ej vara att vänta. Ena dagen kan det se fredligt ut, andra dagen är kriget åter i gång.

— Hur verkar den kinesiska bojkotten mot Japan?

— Något olika i olika delar av det väldiga riket. I stora områden är det fullt krig mot de japanska varorna, och japanerna förlora oerhörda summor genom bojkotten. Japanernas tillvägagående att först förarga kineserna och sedan vänta att de skola köpa deras varor är en dålig metod.

— Tsjiangkaisjek har ju övergått till kristendomen?

— Ja, han döptes för tre år sedan och slöt sig till metodisterna. De som känna honom uppge att han dagligen läser Guds ord. Vid ett tillfälle hade han samlat ett 70-tal missionärer och infödda missionsledare till bönemöte, och han uppges även deltaga i bönemöten i trängre kretsar. Det kristna inflytandet gör sig också gällande inom regeringen, som söker införa vissa reformer med kristlig inriktning och ingripit mot en del hedniska seder. Bl. a. har lotthandlingen förbjudits.

Om den s. k. kristne generalen Feng, gentemot vars handlingsätt man ibland haft anledning ställa sig frågande, meddelar missionär Rinell att han t. n. är passiv och gråter över sitt folk och dess olyckor.

På vår fråga om missionens utsikter i Kina bekräftar vår interlokutant det som om nöden och öroligheterna även i detta fall äro en tuktomästare till Kristus. Förföljelserna fr. o. m. 1927 ha visserligen medfört svåra frestelser för många infödda kristna, och en hel del ha antingen självviljande lämnat missionen eller på grund av ovärdig vandel måst uteslutas. I stort sett har missionens framgång under de sista åren varit större än någonsin förut.

Den missionär Rinells föredrag i Falun omtalade femårsrörelsen i Kina är till stor välsignelse. Denna rörelse igångsattes för tre år sedan av det kinesiska kyrkoförbundet, som består av utländska missionärer och infödda missionsledare. Den går ut på det kristliga livets fördubbling — ett mål som i stor utsträckning nåtts — och om möjligt fördubbling av antalet kristna i Kina. Medlemsantalet i församlingarna har redan ökat ganska väsentligt. Den anti-kristliga rörelsen är dess bättre i avtagande.

Beträffande behovet av nya kina-missionärer framhåller hr Rinell, att vad som nu behövs inte är ledare och biskopar utan sådana som vilja vara kinesernas medhjälpare i församlingarna och framför allt uppfostra inhemska missionsledare. Lyckligtvis äro ju kineserna ett begävat folk och ha särskilt ett utomordentligt gott minne. Alltså ett bra material att göra missionärer av. Att även behovet av ekonomiska offer från Sverige för Kina-missionen alltför mycket stort säger sig självt.

Missionär Rinell ämnar trots sina 66 år återvända till svenska baptist-samfundets missionsfält i Kina nästa år. Som andra missionärer känner han det som en stor nåd att så länge som möjligt få vara med i det stora verket, åt vilket han nu ägnat fyra decennier av sitt liv.

Y.

Gripande exempel härför anförda
i föredrag i Falun.

Om Kina och kineserna talade i går kväll i Salem missionär J. A. Rinell. Hr R., som vistats i Kina omkring 40 år, är väl förtrogen med förhållandena i Kina och gav nu en intressant skildring om läget och missionsarbetet.

Inledningvis berättades de många svåra förhållanden som rätt och rätta. Somliga oförvillade såsom oöfverlagande naturkatastrofer etc., och somliga själfvillade, såsom inbördeskrig och handtvånge. Det är icke ovanligt att handtvånge tränga in på maten och visiterna deltagarna samt i missionärernas hem och göra sig hemmastadda där. Det gäller då att gå diplomatiskt tillväga, om man vill undvika obehagliga följder. Man kan ibland undra på att icke regeringen gör slut på rövervälden. Det är dock inte så lätt. Ty soldaterna stå i maskopi med röverledarna. Det händer ibland, då regeringssoldater gå ut att slå tillbaka röverna, att eftersom soldaterna ha ammunition men icke pengar och röverna ha pengar men ej ammunition, så kunna röverna pengarna på ett visst avstånd, och så gå soldaterna fram, lämna sina vapen och laga pengarna, varefter det rapporteras, att röverna äro tillbakalagda, och allt blir lugnt en tid. Med undantag av dessa existerande hinder ansåg hr R. att kinesen är ärlig och pålitlig, något som styrktes med flera exempel. Man har också allmänt hög aktning och stort förtroende för missionen och missionärerna. Missionen, har dock haft ett genomgående svårigheter. De värsta voro besvärupprett 1900 och den nationalistiska rörelsen 1927. Vådliga skaror flugo då med sitt liv besegla sin fru.

Efter att ha redogjort för baptistsamfundets i Sverige mission meddelade tal. att väckelser nu pågå, och under den gångna sommaren ha stora dopföretningar egt rum. Föreläsningarna ha genomgått en andlig förnyelse. Den s. k. femårsrörelsen synes också leda till goda resultat. De som vinna för Gud äro förtrödesvis utreddelösa och av de fattigare skalkt från landtyggen, i städerna synes det vara svårare att vinna människorna. Dock ha icke så få även av de ledande övergått på Herrens sida. Med gripande exempel gav tal. bevis för att arbetet i Herren icke är förgäves.

Den allvarliga och till missionsänne manande framställningen afördes med djupaste intresse.

I mötet, som meddelades av past. Gustafsson, medverkade Salemlören med sång. Past. Jacob Eriksson, Södertälje avslöt detsamma. Missionsoffer upptogs för Kina.

Tisdagen den 21 Mars 1933

Svensk baptistpastor om ett livs arbete i Kinamissionens tjänst

Intervju med missionär J. A. Rinell om det främlingshatande landet, där vidskepelsen frodas och där röverna äro snälla.

Kineserna komma att föra krig mot japanerna även sedan de förlorat.

Fru H. L. Rinell.

Missionär J. A. Rinell.

Att i det allra närmaste i 40 år ha levat som missionär i Kina och att blott efter ett års vistelse i Sverige ändå ej tveka att återigen ge sig ut till arbetsfältet, det vittnar om en kärlek till arbetet av mera sällsynt art. Redan som 27-årig reste pastor J. A. Rinell, som i. n. bellen sig i Eskilstuna under en församlingsresa, ut till Kina och med honom följde hans hustru, som även återvänt tillbaka till Sverige. Det var i egenskap av missionar för de svenska baptisterna, som pastor Rinell anlände till den då obetydliga kinesiska kolonien i Kioochow i provinsen Shantung. Pastor Rinell sätter sig vid sin lina med mycket lugnande kunskaper om kinesiska förhållanden i allmänhet och om missionsförhållandena i Kina i synnerhet. Eskilstuna-Kurirens medarbetare har fått tillfälle att taga del av de erfarenheter, pastor Rinell under den långa vistelsen i Kina gjort, och att som hastigast även träffa fru Rinell, som inte heller lyser den ringaste tvekan att återvända ut. Pastor Rinell är en högrast man av utpräglad nordisk typ, och alla besvärligheter och det många gånger mödosamma arbetet har trots hans ålder — pastor Rinell är född 1866 i Mjölby — inte satt några djupare spår hos honom.

Det nya Kina mest främlingshatande.

Arbetet var till en början mycket tacksnamt, berättar pastor Rinell. Och det dröjde inte 7 år innan kolonien

president. Förföljelserna riktade sig icke blott emot främlingarna utan även emot de omvända innevärdarna, som gingo en svår tid till mötes. Likvärt avföll endast en ringa del. Även åren 1925—27, då ett nytt uppror utbröt mot främlingsväldet, med avsikt att ännu en gång söka köra de hatade utlänningarna i havet, hade de kristna missionärerna en svår tid. Förföljelserna voro då värst i Central-Kina och även denna gång kom den svenska baptistkolonien lindrigt undan. En del svenskar reste emellertid hem.

Kinesernas frihetssträvanden äro ju mycket förklarliga, sedda mot bakgrunden av, vad utlänningarna tillåtit sig mot landets lynchbyggare. Det är inte nog med, att stornaktarna togo sig friheten att "arrendera" viktiga områden i det stora landet, de ha sedan också tagit sig allt större friheter genom att behandla traktator. Om t. ex. en utlänning dödar en kines, rannsakas och dömas han inför sitt lands konsulat. Motsatta förhållandet skulle icke äga rum, om en kines skulle begå samma brott i ett främmande land. Kineserna önskade med dessa uppror och önska fortfarande bli likställda med utlänningarna, åtminstone i sitt eget land. Halet mot de främmande är störst hos det yngre Kina och framför allt hos studenterna, som faktiskt utgöra de lagstiftande och i varje fall de opinionsbildande. Och de fåta inte, att främlingskolonier i städerna skola ha gynnande sär rättigheter. Lagen skall ha en rättvis tillämpning, är ett av deras önskemål.

Gripande exempel härför anförda i föredrag i Falun.

Om Kina och kineserna talade i går kväll i Salem missionär J. A. Rinell. Hr R., som vistats i Kina omkring 40 år, är väl förtrogen med förhållandena i Kina och gav nu en intressant skildring om luget och missionsarbetet.

Inledningsvis berättades de många svåra förhållanden som rätt och råda, somliga oförvårdade såsom oöbeläggnade naturkatastrofer etc., och somliga självförvårdade, såsom inbördeskrig och banditvalde. Det är icke ovanligt att banditerna tränga in på noten och visitera deltagarna samt i missionärernas hem och göra sig hemmastadda där. Det gäller då att gå diplomatiskt tillväga, om man vill undvika obehagliga följder. Man kan ibland undra på att icke regeringen gör slut på rövarväldet. Det är dock inte så lätt. Ty soldaterna stå i maskopi med rövarledarna. Det händer ibland, då regeringssoldater gå ut att slå tillbaka rövarena, att eftersom soldaterna ha ammunition men icke pengar och rövarena ha pengar men ej ammunition, så kunna rövarena pengarna på ett visst avstånd, och så gå soldaterna fram, lämna sina vapen och taga pengarna, varefter det rapporteras, att rövarena äro tillbaka slagna, och allt blir lugnt en tid. Med undantag av dessa existerande hinder ansåg hr R. att kinesen är ärlig och pålitlig, något som styrktes med flera exempel. Man har också allmänt hög aktning och stort förtroende för missionen och missionärerna. Missionen har dock haft att genomgå många svårigheter. De värsta voro boxarupproret 1900 och den nationalistiska rörelsen 1927. Vådliga skador föga då med sitt liv besegla sin tro.

Efter att ha redogjort för baptistsamfundets i Sverige mission meddelade tal. att väckelser nu pågå, och under den gångna sommaren ha stora dopföreläsnings ägt rum. Församlingarna ha genomgått en godlylig förnyelse. Den s. k. femårsrörelsen synes också lösa till goda resultat. De som vittna för Gud äro förtrödesvis ut medelklassen och av de fattigare särskilt från landsbygden, i städerna synes det vara svårare att vinna människorna. Dock ha icke så få även av de ledande övergått på Herrens sida. Med gripande exempel gav tal. bevis för att arbetet i Herren icke är förgäves.

Den allvarliga och till missions-sinne manande framställningen åhördes med djupaste intresse.

I mötet, som inleddes av past. Gustafsson, medverkade Salemköron med sång. Past. Jacob Eriksson, Södertälje avslut detsamma. Missionsoffer upptogs för Kina.

Svensk baptistpastor om ett livs arbete i Kinamissionens tjänst

Intervju med missionär J. A. Rinell om det främlingshatande landet, där vidskepelsen frodas och där rövarena äro snälla.

Kineserna komma att föra krig mot japanerna även sedan de förlorat.

Fru H. L. Rinell.

Missionär J. A. Rinell.

Att i det allra närmaste i 40 år ha levat som missionär i Kina och att blott efter att års vistelse i Sverige ändå ej tvekat att återigen ge sig ut till arbetsfältet, det vittnar om en kärlek till arbetet av mera sällsynt art. Rodan som 27-årig reste pastor J. A. Rinell, som f. n. befinner sig i Eskilstuna under en församlingsresa, ut till Kina och med honom följde hans hustru, som även återvänt tillbaka till Sverige. Det var i egenskap av missionär för de svenska baptisterna, som pastor Rinell anlände till den då oöbelägna svenska kolonien i Kiochow i provinsen Shantung. Pastor Rinell sitter givetvis inne med mycket ingående kunskaper om kinesiska förhållanden i allmänhet och om missionsförhållandena i Kina i synnerhet. Eskilstuna-Kuriens medarbetare har fått tillfälle att taga del av de erfarenheter, pastor Rinell under den långa vistelsen i Kina gjort, och att som naturligt även träffa fru Rinell, som inte heller hyser den ringaste tvekan att återvända ut. Pastor Rinell är en högräst man av utpräglad nordisk typ, och alla bevärligheter och det många gånger mödosamma arbetet har trots hans ålder — pastor Rinell är född 1866 i Mjölby — inte satt några djupa spår hos honom.

Det nya Kina mest främlingshatande.

Arbetet var till en början mycket glöcksamt, berättar pastor Rinell. Och det drojde hela 7 år innan kolonien kunde omvända de första kineserna. När missionen då började att taga fart inträffade boxarupproret och den svenska kolonien fick liksom de andra uppmaning av guvernören i Shantung, Yuan Shi Kai att fly. Denne som var de utländska missionärerna bevägen, skyddade också i största utsträckning deras bostäder och institutioner för banditernas härjningar, varigenom man där kom ganska lindrigt undan. Vid kejsarfamiljens ahlikation 1912 blev f. ö. denne guvernör Kinas förste

president. Förföljelserna riktade sig icke blott emot främlingarna utan även emot de omvända innevärdarna, som gingo en svår tid till mötes. Likväl avföll endast en ringa del. Även åren 1925—27, då ett nytt uppror utbröt mot främlingsväldet, med avsikt att ännu en gång söka köra de hatade utlänningarna i havet, hade de kristna missionärerna en svår tid. Förföljelserna voro då värst i Central-Kina och även denna gång kom den svenska baptistkolonien lindrigt undan. En del svenskar reste emottillt hem.

Kinesernas frihetssträvanden äro ju mycket förklarliga, sedda mot bakgrunden av, vad utlänningarna tillåtit sig mot landets innebyggare. Det är inte nog med, att stormakterna togo sig friheten att "arrendera" viktiga områden i det stora landet, de ha sedan också tagit sig allt större friheter genom alliehandla traktater. Om t. ex. en utlänning dödar en kines, rannsaka och dömas han inför sitt lands konsulat. Motsatta förhållandet skulle inte äga rum, om en kines skulle begå samma brott i ett främmande land. Kineserna önskade med dessa uppror och önska fortfarande bli likställda med utlänningarna, åtminstone i sitt eget land. Halet mot de främmande är störst hos det yngre Kina och framför allt hos studenterna, som faktiskt utgöra de lagstiftande och i varje fall de opinionsbildande. Och de tåla inte, att främlingskolonier i städerna skola ha gynnande sär rättigheter. Lagen skall ha en rättvis tillämpning, är ett av deras önskemål.

Kineserna vilja ej bli dömda av historien.

Apropå det nu rasande kriget mellan Japan och Kina, säger pastor Rinell, att kineserna, som i utveckling äro ett 30-tal år efter japanerna, väl veta, att de måste stryka på foten. Kineserna komma ändå ej att utan vidare uppgiva kampen, ty de besjulas av den tanken, att om de sälla sitt land utan att försvara det, bli de dömda

da av historien. Misslyckas de, så sker det i medvetandet om, att de gjort sitt. Det är följande säkert, att de komma att förlora i öppen strid, men det är ej osannolikt, att de komma att utmatta sina motståndare. I denna etrid, där det är fråga om en långvarig och intensiv fiendskap, ämnas kineserna begagna varje lagligt tillfälle att som nu också börjat ske, föra ett utpräglat guerillakrig. De komma att förtä krig, även sedan de förlorat.

Om kinesernas levnadsförhållanden berättar pastor Rinell, att de flesta människor och särskilt då den jordbrukande befolkningen, bland vilken missiönärerna ha de största framgångarna i sitt arbete, leva under utpräglad primitiva förhållanden, som en västerlänning har svårt att ens föreställa sig. Skolbildning erhåller som bekant endast ett mycket ringa fåtal och enligt statistiken förekommer det endast en regeringskola på 30,000 invånare. Därför är också 80 procent av befolkningen analfabeter.

De kinesiska rövarena äro snälla.

Myndigheterna föra en hopplös kamp mot de ända till 1,000 man starka rövarehorder, som åtröva omkring på landsbygden och vandra från den ena provinsen till den andra. Dessa horder äro ofta förmögna och regeringens soldater äro illa avlönade och mutas med lätthet. Soldaterna skaffa sig genom lojalitet mot rövarena en god extrainkomst. Men i det fallet står ju t. o. m. Amerika inte Kina efter. . . Den svenska baptistkolonien har mer än en gång råkat ut för rövarens händer, men dessa ha nästan undantagslöst gått hovsamt till väga. De frångå även in i kapellen, men gjorde ingen skada. En av rövarehövdingarna beviljade t. o. m. fr. Rinell skyddad resa till kusten. "Jag trodde aldrig att det fanns så snälla rövare", säger hon också på tillfrågan om dessa spännande upplevelser.

Det kinesiska språket är ju jordens svåraste och i kolonien beräknar man hela tre år endast för språkstudier för de nyutkomna missionärerna. De dialektiska svårigheterna äro däremot lätt bemästrade i provinsen, under det att skillnaden mellan språket i Nord- och Sydkina bereder stora hinder. Kineserna försöka nu att genomföra ett nytt skrivsystem, ett alfabet på västerländsk fonetisk grund. Utöfningar ha börjat utkomma på det nya alfabetet och missionärerna ha ej varit sena att ta upp det. Bibeln är också översatt på detta alfabet. Skulle det slå igenom, kommer det att i hög grad underlätta missionsarbetet, då de mindre bildade klasserna kunna lära sig läsa. Förtroendet för de kristna blir allt större i dessa läger inte minst genom den med missionen förenade läkarverksamheten. De flesta kliniker kunna räkna med över 1,000 besökare årligen. I övrigt söker man hereda marken genom böcker och skrifter samt genom det predikade ordet särskilt i missionshusen, där möten ofta hållas av infödda missionärer.

"Denna sedel inlöses i Guds bank".

De inhemska religiösa, av vilka buddhismen med icke mindre än 1,500 tempel ju är den förharskande, bygga i allmänhet på vidskepligheten. Kung-fu-tsi, "Kinas okronika kung", har fortfarande stora skaror anhängare, men det är typiskt för det unga Kina, att konfucianismens makt sedan republikens införande allt mer reducerats. I stället har som statsgudomlighet trätt skaparen av republiken, Sun Yat Sun, av det unga Kina kallad "Kinas förste man". Det finnes visserligen 1,200 olika avgudar

i Kina, men numera är avguderiet i starkt avtagande. Som ett exempel på, vilka uttryck avguderiet och tron på de avlidnas andar har tagit, visar pastor Rinell en kinesisk sedel, värd 8 kr. i svenska pengar, som försäljes av begravningsbyråerna i Kina och sedan brännes upp av de fanaliskt troende. Den har nämligen som överskrift: "Denna sedel inlöses i Guds bank". På detta göra sig begravningsentreprenörerna goda förtjänster.

Om också resultatet av den svenska baptistmissionen lät vänta på sig — med 4 omvända på 7 år kunde arbetet ju synas hopplöst — loppade de svenska missionärerna dock inte modet och de kunna därför nu räkna med stora framgångar. Dessa bero till stor del på, att många av de löslunda männen i regeringen övergått till kristendomen och underlätta arbetet för lärans förkunnare. Den protestantiska läran kan nu räkna med en 1/2 miljon natvardsberättigade och halvannan miljon intrasserade. Katolikerna, som om hufvudern i en familj övergått till katolicismen, räkna hela familjen som anhängare, anse sig ha 2 miljoner beknännare. De svenska baptisterna ha i Kina t. n. 8 församlingar, omfattande 3,100 medlemmar. Arbetet är uppdelat på 4 huvudstationer, under vilka sortera ett 70-tal utstationer och 40 missions-skolor. 150 infödda äro verksamma i dess tjänst. Om verksamhetens fortsatta framgång är pastor Rinell övertygad och själv är han så intresserad av arbetet där ute, att han tillsammans med sin fru ämnar resa dit igen redan i augusti. Men mycket beror naturligtvis på hur kriget slutar. Där till kommer också, att makarna Rinell ha två söner verksamma som missionärer i Kina. Några avskräckande erfarenheter försäkrar pastor Rinell, att han inte har. Och sjukdomar? Ja, han blev väserligen allvarligt sjuk i malaria under sex års vistelse i Kina och tillrädd att för hälsans skull lämna landet. Han utannade emellertid och blev frisk. "Inte heller fru Rinell vill höra talas om att stanna och hon försäkrar, att hon trivs utmärkt i Kina. Utom som föreläsare och predikant har pastor Rinell under sin aversevistelse varit verksam som författare både till tidningsartiklar och till en minnesbok över baptistmissionens 40-åriga verksamhet i Kina.

M.

No. 10 - 1932

MISSIONS-STANDARET

Missionär J. A. Rinell i Kiaochow, Kina, skriver i ett enskilt brev, daterat den 21 april, bl. n. följande:

"Allt ä vår trakt av Kina är för närvarande jämförelsevis lugnt. Verksamheten går ock framåt. Vi ha väckelse å flera utposter. Det ser ut, som att Kina just nu är föremål för Guds särskilda besöks- och frälsningsnåd, ty från många håll höres om väckelse och andligt uppvaknande. Under sådana förhållanden känns det mistat träkigt att lämna landet. Men vår hemresa har varit bestämmd så länge, så om inga oförutsedda hinder komma emellan måste den väl ske. Vi lämna o. G. v. Kiaochow den 28:e den- nes. Ha därför mycket goda med packning, möten och avskedssamkväm.

Kanske någon av oss under vår vistelse i hemlandet kan få den glädjen göra ett besök i Finland."

En kinesisk generalkonsul om missionen.

De engelska metodisterna höllt ett större möte i Lyceum-salen, varvid ett 50-tal missionärer närvaro och den kinesiska generalkonsulen dr. W. P. Chen tjänade som ordförande. Under konferensen avlade dr. Chen följande vittnesbörd om missionen:

"Vilka äro missionärerna", frågade han? På frågan svarade han själv. "Det är de, som gå till främmande länder och förkunna Kristus för folk, som utan dem skulle dö i mörker. Kristi död på korset skeddte icke för en ras blott, utan för alla folk i världen. Ett faktum är, att Kristus levde och dog i Asien. Missionären är Guds sändebud, himmelrikets ambassadör, den kristna arméns förelöpare och förtrupp.

Han är detta till den maktförtryckta världen, vars gud var hatets och domens gud. Missionären förkunnade en Gud, som så älskade världen, att han utgav sin Son att dö för hennes frälsningsbehov.

Missionsföretaget är ingalunda nytt. För tre och fyra tusen år sedan vor. Jana, Mose och Elias missionärer. Och i nya testamentet vilka av apostolarna voro icke missionärer? Och vilken av de 27 böckerna i nya testamentet voro icke skrivna av missionärer?"

Dr. Chen förklarade att det var en följd av missionsverksamheten, att han själv var kristen. För allt hade han missionen att tacka.

Detta vittnesbörd är också ett intyg på att missionen har slagit igenom i Kina och med Guds fortsatta beskydd kommer den att bestå.

J. E. Lindberg.

Östgöta Corresp. 14 Jan. 1933

Östgöta Corresp. 14 Jan. 1933

Med evangelium i Mittens rike.

Missionärsparet Rinell.

FÖR TREDJE GÅNGEN på nära 40 år äro Kinamissionärerna J. A. och Hedvig Rinell på besök i Sverige. Men ehuru båda passerat 60-årsåldern — hr Rinell är nära 70 — och under sin långa vistelse i Kina utfört ett jättearbete i missionens tjänst, ämna de icke ännu slå sig till ro och njuta sitt olium, utan på efter-sommaren eller hösten styra de, om inga oförutsedda hinder uppstå, åter kosan öster ut. Strapatserna och det hårda arbetet där ute tyckas heller inte tagit nämnvärt på deras kroppss- och själskrafter, ty båda äro i besittning av en anmärkningsvärd spänst och vitalitet.

Vid missionärsparets besök i Linköping för några dagar sedan passade signaturerna på att få ett samtal med hr Rinell, som därvid berättade ett och annat från vistelsen i Kina.

Stilla och anspråkslöst — "jag har inga sensationella saker att berätta", försäkrar han — börjar missionären tala om de första åren där borta.

I april 1894 anlände min hustru och jag till staden Kiaochoh i provinsen Sbantung för att rycka in i arbetet tillsammans med missionärsparet J. E. och Anna Lindberg, som vistats där sedan året förut. På den tiden var främlingshatet i Kina mycket starkare än nu. Därför var det länge omöjligt för oss att komma över en hygglig bostad eller en lomt att bygga en missionsstation på. I två år nödgades vi bo i en lerhydda, som saknade golv, dörrar och eldstad. Regn och snö slog ofta in i vårt lilla kyffe. Vi rustade förstas upp den så gott det gick, men trots detta voro de två år, vi bodde där, ganska besvärliga. Min hustru klarade sig undan sjukdom, men jag angreps av malarin, som jag fick dras med i sex år.

Efter misslyckades försök att till rimligt pris få tag i en för vår verksamhet lämplig byggnad erbjödos vi

till slut att få köpa ett ganska bra hus i närheten. I början såg det ut att gå i stöpet med den affären också, ty då min hustru och jag en söndag gingo för att titta på huset, mottogo grannarna oss med en skur av stenar och jordkottor, varför vi måste retirera. De försäkrade också, att vi aldrig skulle få bli deras grannar. Det blevo vi i alla fall, ty kort efteråt köpte vi huset och flyttade dit.

De flesta grannarna äro fortfarande hedningar, men deras sinnesstämning mot oss missionärer har under årens lopp förändrats så radikalt, att de vid vår avresa förra året utsågo en deputation, som följde oss till läget, överlämnade vackra presenter och öfrigt bad oss att snart komma igen.

Apropå de första åren i Kina erinrar missionär Rinell om det s. k. boxaropproret år 1900, då icke mindre än 196 utländska missionärer, deras barn inberäknade, fingo sätta livet till. Av dessa voro 53 svenskar. Vi nödgades lämna vår station på ett par månader, som vi tillbringade i det av tyskarne behärskade Tsingtao. Vid vår återkomst till Kiaochoh funno vi allt i oskadat skick och kunde omedelbart återupptaga arbetet där.

Samtalet kommer in på omvändelser, som den gamle Kinamissionären fått bevittna.

En av de infödda kristna — han är död nu — som utfört ett ovärderligt arbete på vårt missionsfält, säger missionär Rinell, var en affärsman, som blev omvänd för cirka 30 år sedan. Han växte upp i ett enkelt lanthuckarhem. Faderns yrka intresserade honom inte, varför han begav sig ut i världen för att söka sin lycka. Detta lyckosökande hade dock ett dubbelt mål, dels jordisk rikedom, dels, och framför allt, andlig tillfredsställelse. Han flackade hit och dit både i Kina och Amerika, dit han reste tre gånger, men i all sina företag för att komma fram i

världen misslyckades han. För att tillfredsställa sin själs begär valfärdade han till heliga berg och tempelplatser och tjänstgjorde tidvis — utan att vara ordinerad präst — som vikarierande tempeltjänare. Allt förgäves! I hopp att kanske finna, vad han förgäves sökt på andra håll, kom hon en dag till vårt lilla enkla kapell i Kiaochoh. Dittills hade han föraktat kristendomen, men nu kom han för att lära känna den. Förkunnelsen väckte genast hans intresse, han blev en trogen gudstjänstbesökare och mottog med stor iver undervisning i kristendomens huvudsanningar. Och efter en tid blev han omvänd, döpt och intagen i församlingen.

Efter ännu en tids vistelse på missionsstationen för grundligare undervisning och fostran begav han sig hem till sin fädernoby några kilometer från Kiaochoh. Där öppnade han affärsrörelse och blev efter hand en relativt välbärgad man. Samtidigt bedrev han emellertid en intensiv och framgångsfull missionsverksamhet i byn, byggde för egna medel ett litet kapell, där han ofta själv predikade, och visade även på många andra sätt sitt intresse för missionen. Snart bildades där en församling, som nu räknar omkring 300 medlemmar.

Under sin första tid som kristen hade han att utstå svåra lidanden genom sina anhörigas hätska förföljelser. Särskilt fadern, en äldre bror och hustrun förbittrade länge hans tillvaro genom sina hänsynslösa försök att få honom att överge sin nya tro. Småningom, när de sågo, att han såsom kristen lyckades väl även i sina jordiska företag och började bli smutt förmögen, slog de om och blevo vänligt stämda mot honom. Hustrun och hans tre söner blevo t. o. m. själva kristna, medan fadern och brodern dogo såsom hedningar.

I samband med denna skildring framhåller missionär Rinell, att det bland de nykristna naturligtvis ibland inträffar återfall till hedendomen, ehuru detta hör till undantagen. Vidare förekommer ofta en sammanblandning av kristet och hedniskt, som icke alltid är så lätt att klara upp. I allmänhet äro dock församlingsmedlemmarna mycket goda kristna.

Vilken är i regel den nyomvända kinesens svåraste provosten, fråga vi till sist, och svaret kommer genast: Fädernedyrkan. Den hindrar många kineser att antaga kristendomen och bereder de nyomvända svåra inre anfiktelser och förföljelser från släktingarnas sida.

Hg.

En missionens trotjänare på H-vallsvisit.

Missionär Rinell om läget i Kina just nu.

I Botanikapellet, Hudiksvall, talade i går en av svenska baptist-samfundets äldsta kinamissionärer, hr J. A. Rinell. Vår medarbetare tog tillfället i akt att intervjua honom rörande förhållandena på hans arbetsfält.

"När började de svenska baptisternas mission i Kina?"

"År 1891 utsändes Carl Wingren. Det föll således på hans lott att utvälja ett lämpligt missionsfält. Vi ha stor orsak till tacksamhet för Guds underbara ledning vid val av fält. Det ligger i provinsen Shantung i norra Kina. Klimatet lämpar sig utmärkt för oss nordbor".

"När utreste missionär Rinell?"

"Den 12 april 1894 lundslog jag i sällskap med min hustru och fru Lindberg på kinesisk mark. Det är således snart 40 år sedan jag första gången utreste. Sedan dess har jag vid tre olika tillfällen under kortare tider besökt mitt fosterland".

"Hur har Eder mission under denna tid utvecklat?"

"1892 öppnades vår första missionsstation. Den 29 april 1899 förrättades den första dopföreläsningen, varvid den första församlingen bildades i Kiaochow. Den 1 januari i år hade vi 8 församlingar med 3,347 medlemmar. Vi ha 4 huvudstationer och 63 utstationer. Svenska missionärernas antal är 25, men därtill kommer ett 100-tal infödda medarbetare. I 47 vardagsskolor undervisas 1,200 elever. Vår barneomsorgs verksamhet och sjukvård är mycket lovande".

"Hur är läget för missionen i Kina?"

"Missionsläget är i stort sett ganska gott och detta i trots av oroligheter av olika slag såsom rövarband, bolsjevism o. dyl. Dessa oroligheter och provningar har i någon mån öppnat ögonen hos kineserna. De inse, att det nuvarande inlä är något att lygga på. Man skulle dock kunna säga, att i provinser och trakter, där bolsjevismen trängt igenom, är det lätt. Vi i vår provins ha dock lyckan äga en guvernör, som är en mycket god man och söker hålla rent från rövare och bolsjevik. Han bekänner sig vara kristen".

"Har Eder mission haft någon kännning av kriget?"

"Vår mission är, som sagt, belägen i Shantung-provinsen. Här-

ifrån och till närmaste plats, där kriget rasat, är omkring 30 timmars järnvägsresa.

"Finnes några utsikter till att kineserna själva skola kunna underhålla missionen?"

"Ja, vi räkna med att inom loppet av 20 år vår mission i Kina skall vara självunderhållande. Missionsledningen går nu in för att minska anslagen med någon proc. Arligen. Vi ha många begärade och för evangelie tjänst rikt utrustade infödda, som kunna bli lämpliga missionsledare.

Beträffande Kinas evangelisering har en 5-årsplan utgått från den kinesiska församlingen. Planen innebär dels att hjälpa församlingen till ett rikare liv i Kristus och dels att fördubbla de kristnas antal. P. n. finnes närmare en halv miljon nattvardsberättigade medlemmar i hela Kina. Till denna siffra kunna vi lägga omkring en miljon, som i likhet med Nikodemus, tro på Herren, men ännu icke våga inför människor bekänna honom. Oavsett om de äro fler eller färre, är det 5-årsplanens mål att fördubbla de kristnas antal. Dess motto är: "Kina för Kristus". Det ser även ut som Gud hade vilbehag till planen, ty under de fyra år, som gått, sedan planen påbörjades, har stora och genomgripande väckelser utbrutit i Kina. Man nås av glädjebudskap från väster och öster, från norr och söder".

"Hur är det i Eder provins?"

"Icke minst vår egen mission har haft en rik besökstid. Denna väckelse har även berört professorer o. studeranden vid universitetet. T. ex. i vår provinshuvudstad, Tsinanfu, har vid universitetet ett 100-tal studeranden avgjort sig för Herren. Som ett annat glädjande exempel kan jag nämna, att församlingsmedlemmar och skolelever utan lön gå ut i byarna gruppvis om 3 å 4 personer och förkunna evangelium".

"Det har sagts mig att svenska baptistmissionärernas barn ofta följa sina föräldrar vid val av livskall?"

"Ja, det stämmer nog. Såväl Lindbergs som jag och min hustru ha två barn, som äro missionärer därute. De klimatiska förhållandena gör, att vi kunna behålla våra barn hos oss. Detta är en fördel, ty dels få vi själva uppfostra dem och dels äro de redan inne i språk och sedvänjor, då missionens Herre kallar dem till uppgiften".

"När ämnar Ni återvända?"

"Vi resa den 12 aug. i år".

Intervjun är slut. Vi skiljas. Mötet med den gamle missionshjälten med den vnkna blicken har gjort ett djupt intryck. Man måste förstå, att kineserna få höga tankar om Sverige, när de möta sådana representanter för vårt land.

Jönköpings Läns Tid
N:o 275. 1932.

Baptistmissionens arbete i Kina är förhoppningsfullt.

Svårt för Nationernas förbund att avvärja ett öppet krig mellan Kina och Japan.

Missionär J. A. Rinell, som vistats i Kina i 40 år, berättar om sina erfarenheter.

En av banbrytarna inom Svenska baptistsamfundets kinamission missionär J. A. Rinell befinner sig för närvarande på en föredragsturné genom våra trakter och besökte i går Jönköping, då en medarbetare i denna tidning passade på tillfället att få del av hans erfarenheter och upplevelser från en 40-årig missionsärs-tid i Mittens rike. Redan år 1892 reste missionär Rinell ut som samfundets arbetare på det öppnade missionsfältet, och därute har han under de flydda åren utfört en betydelsefull och välsignelserik gärning. Han har varit med om att grundlägga huvudstationen i Shantung samt lett dess verksamhet och för övrigt förestått denna stations utposter. Intresserad av etnografi har hr R. under sina besök i hemlandet riktal k. vetenskapsakademien med en hel del värdefulla etnografiska samlingar. Dessutom har han hunnit med att utgiva en hel del verk om missionen.

— Svenska baptistmissionen i Kina kunde som bekant redan förra året fira sitt 40-årsjubileum, berättar missionär Rinell. Dess förste missionär därute var Carl Wingren, som den 23 sept. 1890 avskildes för sitt kall som missionär. Det missionsfält, där baptisterna upptogo verksamhet ligger i Shantung-provinsen, och den första huvudstationen var Kiaochow, vilken ligger å Shantung-uddens. För närvarande ha vi fyra huvudstationer därute samt ett stort antal bistationer. Utom den förstnämnda ha vi Chucheng, Wangtai samt Kaomi. Under den tid som vi drivit mission ha ett 35-tal missionärer verkat på fältet. Dessutom ha vi naturligtvis ett stort antal infödda medarbetare. Självt reste jag ut år 1894 och har under denna tid varit hemma i Sverige endast tre gånger.

— Hur bedriver samfundet missionen därute?

— Vi ha tre olika verksamhetsgrenar vid våra stationer, nämligen för det första predikoverksamheten, skolverksamheten samt det filantropiska arbetet, varj även ingår sjukvård. Vi kunna dock ej säga, att vi rönt något större motstånd i vårt arbetet, utan verket har gått framåt. Människorna ha i allmänhet varit vänligt slämda mot oss. Det dröjde dock sju år, innan vi fingo se frukt av arbetet i det att vi då sågo en kines omvänd till kristendomen. Och söndagen den 30 april 1899 döptes av missionär J. E. Lindberg förstlingsfrukten av arbetet, fyra kineser, av vilka en ännu lever och tillhör församlingen. Från denna tid kan man räkna tillkomsten av den första församlingen i vårt Kinafält. I nov. samma år döptes ytterligare (venne kineser och förenades med församlingen i Kiaochow. Och så har Gud fört verket framåt under årens lopp.

År 1900 påbörjade baptistmissionen i Kiaochow skolverksamheten, då en liten dagsskola öppnades med fem gossar som elever, och år 1905 öppnades missionens första skola i Chucheng, som bestod av fyra gossar. I Wangtai började skolverksamheten år 1908 och på missionsstationen Kaomi påbörjades en liten dagsskola för gossar år 1915. Men utom små- och folkskolor ha vi även fortsättningskolor och bibelskolor, där evangelisterna få sin utbildning.

— Det är väl mycket lättare nu än förr att nå människorna med evangelium?

— I våra dagar går det bättre att nå kineserna med budskapet. Vi ha också då och då fått uppleva härliga väckelser, liknande dem som ha gått fram i Sverige under den senaste tiden. Guds ande har ibland även talat till människorna genom drömmar, syner o. s. v. Jag anför ett exempel: En kines Yang Tiyen bad om väckelse i sin by. Det behagade då Herren, att sända ett stort ljus från himmelen, som stannade över den bedjande kinesens gård. Flera av hans granars sågo det. Det blev också ett uppvaknande i byarna. Den av alla missionssällskap påbörjade femårskampanjen, som nu pågått i tre år, har också varit till stor välsignelse i missionsarbetet. Den har två mål: 1) Det andliga livets fördjupande och 2) fördubblandet av de kristnas antal. Därför ha vi också under de senaste två åren därute haft sländiga väckelser, då inte blott missionsarbetarna blivit vederkvickta, utan då vi även sett frukt av vårt arbete.

— Möter missionen motstånd o. varifrån kommer detta?

— Det största motståndet kommer från den del av befolkningen, som är ateistiskt sinnad. Man agiterar för allt allt vad gudslrukten heter skall bort. Religionen är opium och vidskepelse för folket.

— Hurudant är det inrikespolitiska läget f. n.?

— Kaos! För övrigt är det svårt att få en uppfattning om läget därute. Bland de styrande råder det brist på enhet och endräkt. Förhållandet mot Japan är synnerligen spänt just nu, och jag befarar, att det kommer att bli svårt för nationernas förbund att avvärja ett öppet krig mellan de båda rikena. Den nuvarande presidenten har gjort allt, vad han kunnat för att undvika krig och utan hans ingripande hade ett sådant för länge sedan varit igång mellan dessa båda stater. De unga kineserna vilja ha krig. De ha den uppfattningen, att om de än skulle förlora, så ha de dock visat sitt hal mot grannen.

Boljevikerna arbeta också i Kina efter samma linjer som i Ryssland. Det finnes många röda inom de kinesiska arméerna och de göra allt för att "omvända" kineserna. För övrigt finns det många kinesiska studenter, som tro på bolsjevism, och därför ha anslutit sig denna. Och den del av befolkningen, som intet har att förlora men tro sig kunna vinna mycket, övergå också till de röda.

— Har förhållandet mot utlänningarna blivit bättre?

— Det kan man nog säga, att det är. Men oviljan och hatet sitter dock i hjärtat och då särskilt, som sagt, mot japanerna. Det är ju allmänt så att t. ex. européerna vilja undervärdera kinesen. Detta tycker han ej om. Han tycker sig vara lika god som någon annan.

— Rasa några farliga farsoter å fältet?

— Ja, vi ha koleran och lungpesten, som äro de värsta. Den förra återkommer nästan varje år, under det att lungpesten har besökt vårt fält blott en gång. Det var år 1911. Båda dessa farsoter ha skördat ovanligt många dödsoffer.

— Några minnen från boxarupporet?

— På vårt missionstäft gjorde vi inte några förluster. Icke mindre än 155 protestantiska missionärer och 53 barn dödades emellertid och av dessa voro 40 missionärer och 16 barn svenskar. Av de omvända kineserna föllo omkring 2,000 protestanter. Vi svenska missionärer fly från våra missionsstationer. Vi fingo ta vår tillflykt till den av tyskarna nyförvärvade kolonien Tsin-tao. Men Gud hjälpte oss igenom allt.

— Och framtiden!

— Jag tror på framtiden. Tron på avgudarna hör till stor del till det flydda. Man är nu villig att höra Guds ord. Kristendomen har kommit till Kina för att bli där. Den kristna församlingen har med andra ord slagit rot i Kinas jord. Numera ha vi också synnerligen go-

da infödda missionsledare, som kunna upptaga arbetet, om så skulle fodras.

— När sker återresan till Kina fråga vi till sist.

— Jag kom hit till Sverige den 18 maj i år och stannar antagligen här till nästa sommar, slutar missionär Rinell.

Hr R. talar i afton i Huskvarna.

J i g e.

Bl. i reservens
Svensk Missions Tidn. 1922.
Missionär Rinells föredrag

Å Befania blev väl besökt och gav stor behållning. Mötet inleddes av pastor M. Helin, varefter missionär Rinell lämnade en intressant och målande bild av förhållandena i Kina. Kinas svårigheter härleda sig dels av oförvillade olyckor, farsoter, översvämmningar och i år svår torka, dels också av självförvillade sådana, främst då de kraftspillande inbördeskrigen, sade tal. Mycket talar för att regeringstrupperna och rövarna ligga i maskopi med varandra så att de sistnämnda, som ha svårt att erhålla ammunition, få sådana av soldaterna, vilka i stället få mottaga pengar av banditerna. Det är nämligen annars så och så med utbetalande av solden till trupperna. Tal. kom så in på missionen och omtalade huru den banbrytande missionären ännu efter sju års arbete icke lyckats omvända en enda till kristendomen. Den äsyftade missionären hade då yttrat, att om efter hundra år ett tusen kineser hade omvänt sig, skulle detta vara ett beaktat som en stor seger. Nu har dock missionen gått framåt med stora steg och det ser f. n. mycket lovande ut. Särskilt på S. B. M:s fält har man haft stora segrar och det ser ut som om svårigheterna skulle ha befordrat missionsarbetet. Vid mötet upplogs ett gott missionsoffer.

1933. Nr 6.
Missionshögtid i
Betaniakyrkan.

Söndagen den 8 januari har av Sv. baptistsamfundet avskilts som offerdag för dess yttre mission. I denna deltaga även de tre Linköpingsförsamlingarna. Första och andra församlingen både därvid besök av missionsparet Hedvig och J. A. Rinell, som i 40 år arbetat i Kina. I båda kyrkorna möttes missionärerna av en talrik och intresserad publik. Vid förmiddagens gudstjänster predikade missionär Rinell i Betaniakyrkan och fru Rinell i Ebenezerkyrkan, medan förhållandet vid kvällsmötet var det motsatta.

På eftermiddagen hölls i Betaniakyrkan en talrik besökt och storslagen missionshögtid med de båda missionärerna som talare. Som inledning sjöngs misont sången 62 i Psalmisten. Efter bön samt ytterligare sång av musikföreningen läste pastor Gehlin Mfs. 2: 11—18 och hälsade med några hjärtliga ord de båda missionsveteranerna välkomna. Pastor Gehlin erinrade därvid i kortelst om de svåra tider, som makarna Rinell och därmed också den svenska baptistmissionen i Kina haft att genomgå under de gångna 40 åren.

Sedan ett par verser av sången 528 sjungits talade fru Rinell. Med Jes. 12: 5—6 som utgångspunkt erinrade tal. inledningsvis om de talrika och starka uttrycken för kinesernas djupa, mångtusentalsåriga gudstjänster, vilken dock icke tillfredsställes av något annat än kristendomen.

I fortsättningen av det synnerligen intressanta föredraget berättades bl. a. om att Kinas kristna — i likhet med Sovjetunionen — startat en "5-årsplan", vilken emellertid går ut på att man genom ett mera helgjut leverne, djupare bönely och intensivare arbete skall vinna stora skurar för kristendomen. Tre år ha gått, och redan ha stora resultat vunnits. Särskilt påfallande har framgången varit i en del provinser i norr och söder. Sålunda har bl. a. den studerande ungdomen, som tidigare i allmänhet vände kristendomen ryggen, i stor utsträckning nu börjat vända sig till kristendomen.

Även de svenska baptisterna ha under de sista tre åren haft betydande framgångar på sitt arbetsfält. Sålunda döptes förra sommaren nära 300 personer.

Ännu återstår dock stora områden, där missionsverksamhet snarast bör upptagas.

Sången 569 sjöngs, varpå missionär Rinell i ett medryckande anförande gav en snabbteckning av missionens utveckling i Kina alltifrån den septemderdag år 1807, då den förste protestantiske missionären, skotten Robert Morrison, upptog sitt 27-åriga arbete på en ö vid Kinas kust, och fram till våra dagar med dess stora skara av såväl främmande som infödda missionärer i skilda delar av landet. Efter sju år döpte Morrison den förste kinesen. Nu finnes omkring 1/2 miljon kristna i Kina. Enbart på den svenska baptistmissionens arbetsfält finnes nu 8 församlingar med omkring 3,000 medlemmar.

Pastor Gehlin tackade de båda missionärerna, varpå gudstjänsten slöts med ett par verser av sången 553 samt bön. Dagens insamlingar i Betaniakyrkan för yttre missionen stego till kr. 3.156:20.

Östgöta Correspondenten
Missionärer som återvända
Östgöta Correspondenten
till Kina.

Missionärsparet Rinell.

Ut till Kina som missionär vid 66 års ålder — det låter ju rätt överraskande.

Näja, det är förstås ingen nybörjare det gäller, tvärtom en av baptisternas främsta Kinakrafter, missionär J. A. Rinell. När han i fjol sommar kom hem till Sverige, just till årets stora baptistkonferens, efter den långa resan tillsammans med sin hustru genom Mandjuriet och Ryssland, förklarade han i en intervju att han "hoppades få resa ut om något år igen". Nu har han tillbragt året i relativ vila i Mjölby. Och nu är resan förestående. I dag hålles avskedsmöte i Betelkapellet i Stockholm för honom och hans fru samt missionär Eric Strutz med fru, båda missionärsparen väl kända i våra trakter, till vilka de äro knutna med många band.

I 40 år har missionär Rinell arbetat på de svenska baptisternas missionsfält i staden Kiaotsjau med omnejd i provinsen Shantung, och under den tiden är det nu blott tredje gången han har haft semester i hemlandet. De senaste årens upprörda förhållanden i Kina hade just börjat lugna sig, när Rinells anträdde sin hemresa. I det stora hela hade oroligheterna i Shanghai och Mandjuriet blott indirekt berört Shantung, mest på så sätt att befolkningen varit uppskrämd i tro att trupper skulle landsättas. Sämjan i staden mellan japaner och kineser hade varit tämligen god.

Kiaotsjau ligger nära hamnstaden

Tsingtao, som före världskriget var tysk besittning. Då funnos i staden ett betydande antal tyska familjer, till vilka de tyska baptistmissionärerna stodo i vänskapligt förhållande. Under sitt långvariga arbete där, ibland under rätt hejymmersamma förhållanden, har missionär Rinell vunnit den kinesiska befolkningens förtroende, och de institutioner han lett åtnjuta med rätta högt anseende. Där finnas skolor av olika typer med ett stort antal elever, och i skolarbetet har missionär Rinell haft stor hjälp av sin hustru, fru Hedvig Rinell, som var lärarinna i Sverige, innan hon reste ut till Kina. Två av deras söner äro även missionärer.

I Shantungs kristna universitet för kinesiska studenter, som för en del år sedan tillkom genom samarbete mellan 7—8 missionssällskap av olika nationalitet, bedrivs en omfattande verksamhet. De svenska baptisternas egen skolverksamhet har de senaste åren varit inriktad på att upprätthålla de redan befintliga skolorna, ett 80-tal, då förhållandena ej varit lämpliga för upprättandet av nya. Men den svenska missionens ställning där ute är den bästa, arbetet har gått lugnt och säkert framåt. I de åtta församlingarna i provinsen Shantung är medlemsantalet enligt senaste uppgifter 3,347. Missionärerna äro 25.

Makarna Rinell resa ut via Amerika, där de ha barn att hälsa på, innan de nu börja sin sista arbetsperiod i Kina.

Missionärsparet Strutz med den lille sonen.

Rinna baptistförsamling 50 år.

Jubileumshögtid firas på lördag och söndag.

Östgöta

J. A. Rinell.

Sitt 50-årsjubileum firar på lördag och söndag Rinna baptistförsamling. Den bildades nämligen den 11 februari 1883 i Astorp av 34 personer, som förut tillhört Boxholms baptistförsamling. Förre nämnda tid, eller i medio av 1870-talet, var det ett par personer från en grannkommun som vid skilda tillfällen höllo sammankomster och föreläste någon predikan, t. ox. av Ahlberg, Waldenström m. fl. Där emot förekom ej läsning ur bibeln vid sammankomsterna förrän på 1870-talets senare del. Den första baptisten i Rinna var Johan Andersson från Lussebo, född 1850 och död 1879 i Boxholm. Han började strax efter det han blivit döpt besöka troende hem samt föreläsa ur bibeln och sjunga sänger med resultat att även andra började läsa sin bibel samt uppläsa sina hem för predikanten. Bland de första baptistpredikanter som besökte Rinna var Per Ring från Linköpingstrakten samt trädgårdselev Karl Eriksson från Boxholm, senare K. J. Eriksson i Tranås. Dena var även närvarande vid församlingens 20-års högtid samt vid kapellinvigningen den 30 april 1911. Det var dessa båda som bröto den andliga marken samt skilde den goda säd som sedan bar riklig frukt.

Den 16 maj 1880 döptes fem personer vid Stora Sandkulla. En av dessa, Lotten Lindsten, tillhör nu Sommens baptistförsamling. Församlingens förste föreståndare var Anders Jakobsson från Astorp, som tjänade församlingen till 1 september 1886, då han ingick vid Betel-seminariet i Stockholm, och vidare Kinamissionär J. A. Rinell. Denne är sedan förra våren hemma från missionsfältet i Kina, där han verkat i över 40 år. Missionär Rinell kommer att som talare med-

verka vid 50-årsfesten. Den tredje föreståndaren var hvarvrande landstingsmannen K. J. Frausson i Gusselby, Västmanland. Sedan dess har längre eller kortare tid föreständareskapet inom församlingen innehafts av C. A. Beruor, A. F. Karlsson, Josef Karlsson, K. D. Förnatrand och K. J. Andersson. Under år 1883 fick församlingen genom dop mottaga 96 personer som medlemmar, och vid första årsmötet var medlemsantalet 124. Församlingsverksamheten var de första åren förlagd till flera socknar utom Rinna. Medlemmar voro sålunda boende i Stora Åby, Rök, Svanebals och Väderstads församlingar. År 1885 utflyttade 80 medlemmar, av vilka 55 bildade egen församling i Rök, 10 jämte 7 andra bildade församling i Väderstad och 5 jämte några andra bildade egen församling i Stora Åby. Fem medlemmar bildade församling under namn av Rinna östra församling, som dock återgick till moderförsamlingen den 6 januari 1912. Församlingen var ansluten till Östergötlands distriktförening till 1903, då den övergick till Norra Smålands distriktförening.

Predikanter, som utgått från Rinna baptistförsamling och som ägnat hela sitt liv åt verksamheten, äro Anders Jakobsson, K. A. Stråle, Anders Friberg, J. A. Rinell, Alfred Gomer, K. A. Bergdahl och Frans Pettersson.

⇒ predikoverksamheten inom församlingen har under dessa 50 år uppehållits dels av församlingens egna krafter, dels av distriktpredikanter och tillfälliga resotalare samt predikanter som kallats för längre eller kortare tid. En överblick över verksamheten ger vid handen att vid bildandet anslöt sig 34 medlemmar, vid första årsmötet var medlemsantalet 124 och vid första 25-årsperiodens slut 32. Under de gångna 50 åren ha 171 personer blivit döpta, inflyttade 64, återupptagna 9, utflyttade 202, utgångna till annat samfund 8, uteslutna 31 och döda 34. Medlemsantalet är nu 27; 2 söndagsskolor med 38 barn och 6 lärare äro även anslutna. En vagnmedförening finnes med 25 medlemmar. Församlingen äger en kapellfastighet åsatt ett brandförsäkringsvärde av 13,000 kr. På fastigheten vilar en skuld på 600 kr. I missionsmedel har insamlats 38,176 kr.

Vid 50-års högtiden, som hålles i Elmkapellet, Gullkistan, medverkar som sagt missionär Rinell samt därjämte pastorerna O. W. Sundberg, Felix Landquist och flera andra talare.

Correspondent 8/8-33
Mjölby.

Baptistförsamlingen hade under söndagen anordnat stora missions- och avskedsmöten med anledning av missionsnärparets J. A. Rinell förestående utresa till Kina. Som huvudtalare tjänade baptistaamfundets missionsföreståndare, pastor Hjalmar Danielsson från Stockholm. Dessutom deltog förutom missionärerna Rinell och pastor Alm även kongommissionärerna hr och fru Löwén, vilka f. n. tillbringa sin viloperiod i hemlandet. Vid förmiddagens gudstjänst, som hölls i baptistkapellet och var talrikt besökt, höll pastor Danielsson en kraftig missionspredikan med utgångspunkt från Joh. 10: 10, varjämte församlingens sängkör medverkade. Det egentliga avskedsmötet för missionärerna hölls kl. 3 e. m. vid baptisternas nya sommarhem i Nygårsskogen. En ovanligt naturkön plats, som också visade sig vara en i alla avseenden synnerligen lämplig plats för större friluftsmöten. Mötet, som gynnades av ett strålende väder, hade också samlat en stor åhörarskara. Efter välkomsthälsning och bibelläsning uttalade pastor Alm ett tack till missionärerna Rinell för det intresserade arbete de skänkt hemförsamlingen under sin årlånga vistelse i hemlandet samt framförde församlingens välgångsönskningar för den långa resan ut till Östern och de där väntande uppgif-

terna. Sedan missionär Löwén lämnat ett minnesord talade missionärerna Rinell. Båda uttryckte sitt tack för den omtanke och gästvänlighet de varit föremål för under besöket i fosterlandet och både att alltför få vara inneslutna i hemförsamlingens hägkomst. Ett särskilt tack riktade missionär Rinell också till pressen för det intresse denna visat för missionärerna och deras arbete. Efter en paus för kaffedrickning fortsatte mötet med tal av pastor Danielsson, som talade över ämnet "Varför Kristus sagnar". Den fängslande förkunnelsen formade sig till en allvarlig vädjan till åhörarna att lära känna Kristus. Under mötet förekom rikligt med sång och musik. Stora insamlingar för baptistaamfundets inre och yttre mission gjordes under dagens möten.

Missionärerna Rinell avresa om onsdag till Kina via Amerika.

YT TRE MISSIONEN

Åter till missionsgärningen i Kina.

HEDVIG och J. A. RINELL.

DORIS och ERIC STRUTZ.

Under stor tillslutning, trots högsommaren, hölls den 27 juli i Betelkapellet i Stockholm, en god avskeds- högtid för de utresande missionärerna. Det var missionärerna J. A. och fru Hedvig Rinell samt Eric och fru Doris Strutz, vilka vid detta tillfälle sade farväl. Flera bröder från hemlandet hade ordet.

I inledningsanförandet erinrades om att Rinells äro veteraner i missionens tjänst. De utgingo till Kina 1893. De ha två söner med hustrur, som också äro missionärer i Kina. Missionär E. Strutz har verkat i Kina i sex år och fru Doris Strutz i åtta år. Fru Strutz verkade först som lärarinna vid skolan i Kikungshan och sedan vid missionens skolor i Kiaochow.

Pastor E. Gehlin erinrade om Paoli stora missionsgärning och huru han gång på gång, trots alla svårigheter, gick ut på missionsfältet, emedan han hade tro på evangelii kraft. A första församlingens vägnar överlämnade pastor Gehlin blommor till missionärerna.

Missionsföreståndare H. J. Danielson citerade orden: »Jag skall bygga min församling». Jesu är med i missionsarbetet, Han bygger sin församling bland alla folk.

Från baptistsamfundets ungdomsförbund frambar pastor E. Ryde till missionärerna en hälsning och ett tack för deras intresse för missionen bland ungdomen.

Kandidat Th. Svedberg framförde

familjen J. A. Svedbergs avskedshälsning till isynnerhet familjen Strutz.

Missionär J. A. Rinell ville som avskedsord lämna ett ord, som han för 40 år sedan lämnade vid avskedsfesten, då han gick ut till Kina: »Detta är den dag som Herren gör, låtom oss på honom glädjas och fröjdas.» Vi ha sade missionären, våra hem i Kina och vårt arbete där, och vi vilja tro, att Kristi kärlek tvingar oss att gå ut för att söka tjäna Herren och vinna kineserna för Frälsaren. Vi skiljas nu, men vi ha gemenskap vid nådatronen.

Fru Strutz sade sig känna sin uppgift mycket ansvarsfull. »Det är trohet och ingenting annat Gud fordrar av oss», och med tanken därpå kände hon sig nu åter kunna gå ut på missionsfältet.

Då jag rest genom Sverige, sade fru Rinell, har jag sett många härliga ting, och överallt ha vi missionärer blivit mottagna med kärlek och förståelse. I Kina få vi så ting, som vi måste bedrövas över. Kineserna behöva evangelium, och vi skola tillsammans med hemförsamlingen arbeta för deras frälsning.

Missionär E. Strutz sade, att de yngre missionärerna kände sig lyckliga över att få räkna missionärerna Rinell och andra äldre missionärer såsom de där stå i spetsen och ledningen för missionen i Kina. Det vore missionärernas uppgift att förkunna ett fulltonigt evangelium i helnavärlden.

Avslutningstalel hölls av Missions-

styrelsens ordförande, dr J. Byström. Talaren erinrade, att den pensionsålder, som Moses talade om, infaller när man blir mellan 70 och 80 år. Därför kunde nu Rinell och hans maka ännu en gång gå ut på missionsfältet. Red. Byström hade varit med, när baptistsamfundet sände ut sina första missionärer och hade haft glädjen att allt intill närvarande stund få vara med vid alla tillfällen, då samfundet utsände missionärer. Han uttalade nu Missionsstyrelsens och samfundets tack till de utresande för deras insats för missionen ute på missionsfältet och nu under vistelsen i hemlandet, önskade lycka på resan samt sände vår hjärtliga brodershälsning till utresande missionärer och infödda medtroende i Mittens rike. Slutligen enades alla i bön, ledd av redaktör B., för missionärerna och missionen.

Fru Hedvig Rinell ägnades en särskild och allmän hyllning såsom den moderliga fostrarinnan för missionens bibelkvinnor och lärarinnor i Kina. Ett stort livsverk. Sångföreningen Harmoni m. fl. hade kärleksfullt infunnit sig och höjde högtidstämningen med härliga sånger. Tillsammans kr. 530:15 inflöto till vår Kina-mission.

Båda familjerna lämnade Stockholm under fredagen. Familjen Strutz med son avresa från Hamburg via Suez till Kina den 5 aug. Rinells resa från Göteborg via Amerika, där tre av deras barn bo, den 12 aug. Herren följde de värderade Guds vittnen på färden och låte dem lyckligt samt

stärkta i Anden återinträna i det myckna arbetet på vårt missionsfält i provinsen Shantung.

Kärlekens heliga eld brinner oavbrutet på vårt kinafält. Hundratal efter hundratal komma till tron på Frälsaren samt bliva döpta och inträda i församlingarna. Sådnen i tro och tålmodig bär nu riklig skörd. Ära vare Gud.

Kanske detta nåderika förhållande utgör en av förklaringsgrunderna till att även den äldrade missionärsfamiljen med så friskt mod och nästan ungdomlig hänförelse änyo begiver sig ut till stridsfronten. De två missionärsfamiljerna syntes mig stå såsom talande illustrationer till sångarens ord:

»Tänk, vilken underbar nåd av Gud,
Att du får vara hans sändebud
Och till den döende världen gå,
För att Hans kärleks säd utså!»

De orden gälla dock även oss hemmafolk, vår bön, vår tro, vår sänd. Utresorna kosta pengar. Och missionens dagliga behov äro lika stora mitt i högsommaren som under vintertid. Kära vänner! Tänk på detta och gif vad Anden manar eder till. Ty om vi vandra i ljuset och öva gemenskap med Gud, skola vi vara i stånd till att urskilja Andens slämma och förverkliga hans kärleks mening.

Verket, är Guds igenom Jesus Kristus.

C. G. Lundin.

"Östgöten"
d. 8/8-32

Ater tillbaka till Kina.

Missionärsparet Rinell lämnar Sverige
på onsdagen och utreser för fjärde
gången till Kina.

Fru Hedvig Rinell.

Missionär J. A. Rinell.

Då makarna Rinell i övermorgon för fjärde gången styra kosan till missionsfältet i Kina, så göra de det med många för dem dyrbara minnen från det senaste besöket i hemlandet. Och med tacksamhet skola de säkert ihågkomma den ljusa och varma avskedsfest som Mjölby baptistförsamling hade anordnat sista söndagen i Mjölby. Denna fest var förlagd till baptisternas nya sommarhem. Här samlades en publik som beräknades uppgå till omkring 500 personer. Efter det psalmen "Hela världen fröjdes Herren" hade sjungits hälsade pastor Alm publik och gäster välkomna. Makarna Rinell, sade han, stå nu färdiga att lämna hemlandet för att vända tillbaka till Kina. Det är med vemodstankar vi bjuda dem farväl, ty vi ha lärt oss hålla av och värdera dem. Pastor Alm läste sedan en del ur Jesajas 55 kap. "Ja, du skall kalla på folkslag som du icke känner, och folkslag som icke känna dig skola hasta till dig...". Tal slutade med att önska makarna Rinell framgång i deras arbete samt överlämnade till fru Rinell en bukett rosor som ett minne från denna stund. Missionär Löblén talade sedan om en del erfarenheter han gjort samt läste orden "Se, jag är med eder alla dagar intill tidens slut." Därpå tog fru

Rinell till orda. Hon ville bringa alla hon kommit i beröring med ett varmt tack, främst då familjen Ohlsson, vars dörrar hela tiden stått öppna för henne och hennes man under uppehållet i hemlandet. Uppbrottets stund är åter inne, men det var med förtröstan och tillförsikt på Honom, som styr folkens öden, hon vände tillbaka till Kina. ty, säger Herren "Eftersom du är så dyrbar i mina ögon — frukta dig icke."

Missionär Rinell talade sedan om missionärerna som människor. Den tiden är förbi, framhöll han, då missionärens liv och arbete omgives med en viss gloria. Missionärerna äro människor med brister och svagheter som andra människor, svaga, ofullkomliga, i beroende av Guds nåd och hjälp samt medmänniskorna i världen. Det är av behovet att dessa, som gått ut till hedningarna med evangeliets budskap, ihågkommas med förbön, ty missionären har både vänner och fiender. Han bad till sist att få tacka för allt det

goda han fått mottaga, och den förtäelse han rönt både av allmänhet och press i Mjölby.

Efter den kafferast som togs talade missionsföreståndare Hj. Danielsson över ämnet "Varför Kristus segrade". Han framhöll i början av sitt tal att makarna Rinell utom det att de fått förmånen att utföra sin livsgärning i Kina, fått ge, vad sällan ett par makar kunna ge, nämligen ett par söner som arbetare på missionsfältet. Han önskade de utresande missionärerna lycka på färden, samt att de ännu i många år skulle få verka därute bland sina vänner.

Under hela festen medverkade baptistförsamlingens sångare och musikanter på ett utmärkt sätt.

Det var den 18 maj förra året som makarna Rinell anlände till Sverige och Mjölby. De utreste första gången 1893, alltså för nämnt 40 år sedan. Då de förra året hemkommo, trodde deras vänner att de för alltid ämnade stanna i Sverige, och vid en intervju Östgöten hade med missionärerna Rinell framställde vi också denna fråga. Vi minnas hur ivrig fru Rinell den gången blev, och vi minnas med vilken tillförsikt på framtiden hon inföll:

Vi skola hoppas att så icke blir fallet. Än en gång vill jag ut till Kina och till mina många skyddslingar i Kiaochow. Där har min man och jag neolat våra bästa krafter.

Och nu är tiden för uppbrott inne. På onsdag kl. 10,22 sker avfärden. Det är många varma völgångsönskningar som följa dem på färden, vars vedermödor och besvärigheter de ej rådes för trots den rätt ansenliga åldern av nära 70 år.

Ett avsked.

Det var blommor och tårar.

Framför ligger en lång väg och en lång resas tusen och en besvärlighet. Biljett Mjölby—Kina och Kiaochow. Kan någon av mina läsare räkna ut vad den kostar, jag kan det inte men det skulle vara roligt att veta.

Jag står bland en massa andra människor på perrongen för att vifta farväl och trycka handen till avsked. Så underligt det kan vara med avsked och avsked. Ibland är det scener utan all beskrivning och ibland är avskedet så lugnt, stilla och fint att det icke kan uttalas. Som denna gång, och dock kände mängen säkrare än kanske någon gång förut att det var ett avsked för livet.

Det var missionärerna Rinell som reste tillbaka till Kina. Det är litet annorlunda nu än för 40 år sedan, då de första gången styrde färden ditbort. Då visste de lytet om landet, människorna och förhållandena därute. De gingo ut i förtröstan att Han som styr folkens öden som vattubäckar skulle vara med dem, och denna deras förtröstan har icke kommit på skam. Nu, 40 år längre fram i tiden, är allt så mycket annorlunda, nu gå de icke till ett främmande land och ett främmande folk,

utan nu gå de till väntande vänner som med öppna armar hälsar dem välkomna tillbaka från den långa färden till det kalla landet där längtet i norr.

"Få vi mötas bortom floden — — —"

Det är någon i skaran som tar upp en sång just när tåget står färdigt att gå. Alla stämma in i sången, vars toner rulla längs tåget. I alla fönster sträckas huvuden — man sjunger, vad är detta för station och varför sjunger man här? Jaa, Mjölby.

— — — möta vi där, möts vi där — — —"

Och så går tåget. Tonerna drunkna i bruset och dö bort. Missionär Rinell böjer sitt huvud, stunden tycks honom överväldigande och tårarna droppa under det att fru Rinells ansikte lyser som förklarar. Men så sträcker han sig och ler genom tårarna, fattar sin hustrus hand och så stå de där dessa båda, som vägat och offrat så mycket för sin tro, vifta ett ståt farväl och i bruset höres deras svar: Ja, vi mötas bortom floden — — —"

De skola hälsa på min son i Los Angeles, säger en gammal man vid min sida. Han fyller 62 år just i dag, min pojke, fortsätter gammlingen, och det skall bli roligt för honom att få färska hälsningar från far.

Världen är bra liton. Direkt till Kina via Amerika. Färska hälsningar från far i Mjölby till pojken i Los Angeles, sonen som ej varit hemma på 30 år.

—nn.

Stockholms Tid
267-33.

KHOLMS-TIDNINGEN - S

Missionär till Kina vid 66 år.

J. A. Rinell fortsätter sin 40-åriga baptistgärning.

Missionär J. A. Rinell.

Ut till Kina som missionär vid 66 års ålder — det låter ju rätt kraftigt.

Näja, det är förstas ingen nybörjare det gäller, tvärtom en av baptisternas främsta Kinakrafter, missionär J. A. Rinell. När han i fjol sommar kom hem till Sverige, närmare bestämt till Stockholm, just till årets stora baptistkonferens, efter den långa resan tillsammans med sin hustru genom Mandsjuriet och Ryssland, förklarade han i en intervju med St. T. D:s medarbetare, att han "hoppades få resa ut om något är igen". Och nu står åter resan för dörren. I morgon, torsdag, hålles avskedsmöte i Betelkapellet för honom och hans fru samt missionär Eric Strutz med fru.

I 40 år har missionär Rinell arbetat på de svenska baptisternas missionsfält i staden Kinotsjau med omnejd i provinsen Shantung, och under den tiden är det nu blott tredje gången han har haft semester i hemlandet. De senaste årens upprörda förhållanden i Kina hade just börjat lugna sig, när Rinells anträdde sin hemresa. I det stora hela hade oroligheterna i Shanghai och Mandsjuriet blott indirekt berört Shantung, mest på

så sätt att befolkningen varit uppskrämd i tro att trupper skulle landsättas. Särjan i staden mellan japaner och kineser hade varit tämligen god.

Kinotsjau ligger nära hamnstaden Tzingtao, som före världskriget var tysk besittning. Då funnos i staden ett betydande antal tyska familjer, till vilka de tyska baptistmissionärerna stodo i vänskapligt förhållande. Under sitt långvariga arbete där, ibland under rätt bekymmersamma förhållanden, har missionär Rinell vunnit den kinesiska befolkningens förtroende, och de institutioner han lett åtnjuta med rätta högt anseende. Där finnas skolor av olika typer med ett stort antal elever, och i skolarbetet har missionär Rinell haft stor hjälp av sin hustru, fru Hedvig Rinell, som var lärarinnan i Sverige, innan hon reste ut till Kina. Två av deras söner äro även missionärer.

I Shantungs kristna universitet för kinesiska studenter, som för en del år sedan tillkom genom samarbetet mellan 7—8 missionsällskap av olika nationalitet, bedrivs en omfattande verksamhet. De svenska baptisternas egen skolverksamhet ha de senaste åren varit inriktad på att upprätthålla de redan befintliga skolorna, ett 80-tal, då förhållandena ej varit lämpliga för upprättandet av nya. Men den svenska missionens ställning där ute är den bästa, arbetet har gått lugnt och säkert framåt. I de åtta församlingarna i provinsen Shantung är medlemsantalet enligt senaste uppgifter 3,347. Missionärerna äro 25.

Makarna Rinell resa ut via Amerika, där de ha barn att hälsa på, innan de nu börja sin sista arbetsperiod i Kina.

*I Tyskland
finnas nu (1939)
26 milj. Katolik
Res och 41 milj.
protestanter*

Vecko Posten

J. P. No. 40
1931Ett missionens fyrtio-
årsminne.SVENSKA BAPTISTMISSIONEN I
KINA.

Detta är rubriken på en minneskrift som just nu utkommit på Baptistmissionens Förläggsexpedition, Stockholm. Boken, som omfattar 150 sidor, är författad av missionären J. A. Rinell. Den kostar häftad 2:25 och i klotband 3 kr. Utsyrseln är fin och värdig.

Som alla våra läsare känna till utgick C. Vingren till Kina som svenska baptisternas missionär 1801. Han kom genom Herrens underbara ledning att öppna verksamhet i Kiao Chow. Så småningom har missionen utvidgats och nu ha vi i Kina åtta församlingar och omkring tretusen medlemmar. Utom stationerna finnas en mängd utposter. Jämte vår svenska missionärskår äro en anseelig skara infödda missionsarbetare, män och kvinnor, i verksamhet på kinafältet.

Många erfarenheter ha gjorts under dessa fyrtio år. Uppror och krig ha ej sällan förekommit i Kina. Men under allt har Herren hållit sin skyddande hand över missionärerna och församlingarna och deras verksamhet.

Om detta Guds verk handlar minneskriften. Och händerna och verksamheten äro väl tecknade och intressanta att taga del av. Missionär Rinell är en god författare. Det har nog också märkts förut i de böcker han skrivit och i de brev och meddelanden han sänt till vår tidning. Vi ha mer än en gång beundrat honom för att han kunnat behålla svenskan så bra, efter så många års vistelse i främmande land. Det han skriver är värt att läsas och denna bok är väl värd sitt pris.

Det är ock en bok, som kommer som ett brev på posten just nu, då samfundet och missionen i Kina skall fira sitt 40-årsjubileum. Det blir en riktig handbok inför jubileet.

Den är illustrerad med en mängd vyer och porträtt.

Av innehållsförteckningen, som vi här meddelar, framgå de ämnen, som i boken behandlas. De äro:

Det såddes ett korn, Till läsaren, Baptistmissionssällskap bildas i olika länder, Kina, Kinas heliga provins, Från ord till handling, Arbete och arbetsmetoder, Den första församlingen (Kiaoehow) bildas, Chucheng station grundlägges, Wangtai, Kaomi, Longgin-tseen, Po, Ilichao, Gätä, Skolverksamheten, Fortsättningsskolorna, Bibelskolverksamheten, Organisation och filantropisk verksamhet, Väckelse och vederkvickelsestider, Beskydd under favor, Missionens fastigheter, Svenska Baptistmissionärer å Shantungfältet, Missionärernas stationering och arbetsuppgifter, Infödda arbetare, Missionens fortlid, nutid och framtid, Jultankar i Kina 1801 och Grafiska tabeller.

Vi mana våra läsare att med första skaffa sig denna goda och läsvärda skrift.

No 39 1931

No 39 1931

VECKO-POSTEN.

Jubileumsboken.

Den av missionären J. A. Rinell författade jubileumskriften »SVENSKA BAPTISTMISSIONEN I KINA, ETT 40-ÅRSMINNE», föreligger färdig till den 1 oktober. Efter att ha genomläst manuskriptet och granskat illustrationerna ville jag med dessa rader vittna om, att detta är en intressant, i hög grad saklig och upplysande missionsskrift. Ingen, som intresserar sig för vår Kina-mission, kan gärna undvara den. Allt vårt folk borde läsa den och mötas av den härliga och friska missionsfläkten från dess 152 sidor.

Postörer och andra personer, som hava sadana ärenden om hand, böra se till, att denna bok finnes till hands och kan förvärfvas av missionens vänner redan på själva jubileumsdagen den 11 oktober. Priset är: häft. kr. 2:25, klotb. 3 kr. med vanlig rabatt, då flera ex. tagas på en adress. Rekvrera omedelbart hos B.-M:s Bokförlag, Klara-bergsgatan 50, Stockholm.

C. G. LUNDIN.

**Gripande skildring av
ett storslaget 40-årigt
missionsarbete.**

Svenska Baptistmissionen i Kina.

Et 40-årsminne

av J. A. RINELL

Rikt illustrerad.

Häft. 2: 25, klotb. 3:—

»...en intressant, i hög grad
saklig och upplysande missions-
skrift.»

O. G. Lundin i Vecko-Posten.

Erhålls i varje bokhandel.
I parti från förlaget god ra-
batt. Bliv vår agent!

B.-M:s BOKFÖRLAGS A.-B.,
Stockholm I.

(1615x1)

SVENSKA BAPTISTMISSIONEN I
KINA. Ett 40-årsminne av J. A.
Rinell. Stockholm, B.-M:s bokförlags
A/B. Pris häftad kr. 2: 25,
klotb. kr. 3:—

Det är en vederhäftig och läsvärd
skildring av vårt namnfunda kina-
mission, som J. A. Rinell här givit oss.
Han äger särskilt stora förutsättningar
för att kunna beskriva den gångna
arbetsepoken, då han till allra största
delen varit med om densamma. Det
ligger också i hans åskådliga fram-
ställning om verksamheten det liv,
som endast den personliga upplevelsen
av en sak skänker.

Det är med gripenhet läsaren följer
utvecklingen av det missionens frö,
som de svenska baptisterna hade gläd-
jen att nedmylla i det stora kinesiska
riket för fyrtio år tillbaka. Det har
sannertigen varit rik frukt, och vissa
år ha varit framgångens och skördens
på det mest påtagliga sätt. Läsaren
föres in i arbetets olika förgrening-
ar, såsom han knappast fört varit
med om, och han får tillfälle att lära
känna detaljdrag från verksamheten,
som lämna en synnerligt god uppfatt-
ning om, vad hednamissionen i själva
verket är.

De goda fotografierna förhöja be-
tydligt bokens värde, och de kraftiga
tabellerna åskådliggöra siffrornas
språk. Inledningsdikten av missions-
sekr. C. G. Lundin och avslutnings-
dikten, som utgör Carl Vingrens jul-
tankar i Kina 1891, äro värda ett
omtänksamt. Boken är icke blott en
varm missionskildring utan på samma
gång ett historiskt dokument. Må
den spridas vida omkring!

H. Danielson.

SVENSKA BAPTISTMISSIONEN I
KINA. Ett fyrtioårsminne av J. A.
Rinell. Pris häft. 2:25, klotb.
3 kr. Stockholm, B.-M:s bokförlags
A/B.

Alla missionsvänner skola med tack-
samhet läsa denna minnesskrift, sär-
skilt som de alla mer eller mindre bi-
dragit till den mission, som nu firar
sitt fyrtioårsminne. De äldre bland
oss veta väl, huru detta företag in-
leddes med fruktan. Man kände väl de
stora krav, som skulle ställas på en
egen svensk hednamission och de svaga
inre ekonomiska förhållandena i hem-
församlingarna. Men slutligen fingo
betänkligheterna falla och den första
missionären utsändes till det folkrika
Kina.

Detta skedde för 40 år sedan. Många
av de gamla missionsvännerna äro nu
borta, men andra ha trätt i deras ställe
med lovande intresse och stor offer-
villighet. De avunna äro ha visat,
att det utförda arbetet icke varit för-
gäves. Hemförsamlingarna ha icke lidit
av de uppföringar, som gjorts för
hednamissionen. De ha förkovrats och
tillvuxit. De ha fått glädjas över tro-
heten hos de nära bröder och systrar,
som gått ut som deras sändebud hos
hedningarna. Och de ha hört om
framgången av det evangeliska mis-
sionsarbetet. Det har ingalunda varit
förgäves. Gud har bekämt sig till ver-
ket.

I den nu föreliggande minnesskrif-
ten har en av de första missionärerna
i Kina lämnat en utförlig redogörelse
över missionens utveckling och de nya
församlingarnas tillstånd och arbete.
Denna framställning är saklig och
överskådlig. Man följer med stigande
intresse historien i dess olika skeden.
I de 8 församlingarna finnas nu om-
kring 3,000 medlemmar. Och trots
de oroliga tiderna i landet går Guds
rika framåt, och nya skaror sluta sig
till Herren och hans folk. Kristen-
domen har blivit känd som en kraft
till människors frälsning och lycka.
Missionärerna Lindberg och Rinell,
som under så många år varit ansvar-
ret för missionen, ha ock förunnat
den glädjen att så flera av sina barn
träda in i sina fäders missionsar-
bete.

Minnesskriften inleddes med en kort-
fattad teckning av landet, folket, stats-
författning och religioner. Vidare om-
nämnes, hurusom C. Vingren först led-
des till landet, mäktigt påverkad
genom Hudson Taylors besök i Sverige.
Så följer en kortfattad redogörelse
för övriga missionsarbetares inträde i
arbetet, avrigheter med språket, fol-
ket och lokaler. Många gånger ha de
haft att utså prövningar genom upp-
ror, krig, pest och fändskap. Men
genom allt har Herren hjälpt och
riddat dem.

Vi hoppas, att den lilla läsvärda min-
nesskriften får en god spridning i
våra församlingar och föreningar.

John Cederöth.

1932

Svenska Baptistmissionen i Kina.

(Ett 40-årsminne. Av J. A. Rinell.)

Ovanstående är namnet på en minnesskrift, som är författad av min mångåriga kollega i Kina, br. J. A. Rinell i Kiochow, där han själv bott och verkat alltsedan 1894. Bokens innehåll omspanner en tidrymd av 40 år eller hela den tid, under vilken de svenska baptisterna bedrivit missionsverksamhet i detta gamla bedaiska kulturland, som i våra dagar låter tala om sig så mycket i hela vida världen.

Vid genomläsandet av minnesskriften inser den, som varit br. Rinells medarbetare i Årtienden, att materialet är samlat och sofrat under en följd av år. Såväl namn som orter och data äro korrekt angivna och tillförlitliga. De olika verksamhetsgrenarna synas vara välbalanserat framställda såväl vad angår mot- som framgångar. Missionsverksamheten är framställd i en så trogen helhetsbild, att den som med uppmärksamhet genomläser boken, bör få en klar uppfattning om verkets historiska förlopp och dess påtagliga resultat vad angår både det filantropiska och det religiösa arbetet. Gud allena vet huru mycket omtanke, bekymmer, förbön, möda och offer det har kostat i hemlandet och ute på missionsfältet.

Varje missionsvän rekommenderas varmt att förskaffa sig ett exemplar från vårt förlag i Stockholm och genomläsa det fortast möjligt. Detta skall säkert göra honom till en klarsyntare och målmedvetnare förbedjare och offerare för den maktpåbyggande missionsgärningen i Sinns stora och folkrika land. Mätte Kristi kärlek tvinga därtill!

J. E. Lindberg.

Vidare må här meddelas, att en mycket intressant och rikt illustrerad bok »Svenska Baptistmissionen i Kina, ett 40-årsminne av J. A. Rinell» just är under utgivning på B. M:s Bokförlag. Det blir en skrift på omkring 140 sidor. Priset blir säkert moderat. Arbetet med denna bok forceras i hög grad, så att den kommer att föreligga färdig i början av oktober. Vi tillråda vänner att omedelbart rekvidrera densamma, så att vårt folk må kunna köpa den redan vid själva jubileumshögleden den 11 okt.

Vad de ha att säga.

Märket »A. E. L.» skriver följande om jubileumsboken:

Svenska baptistmissionen i Kina.

»Författaren inleder sin skrift med en överblick av tidigare baptistiska missionssällskap och tecknar några bilder från det stora landets historia, folk, seder, bruk och religioner, varefter han ger en ingående och uppbygglig skildring av det mångskiftande och gagnande arbete, som utförts under de gångna åren. Nu och då ha vederkvickelsens tider varit för handen, då stora skaror vunnits för Gud; vid andra tider har det varit säningsarbete, men under allt har verket gått framåt. Icke minst storslaget har Guds beskydd varit, särskilt under boxarupprorets dagar och under senare tider. Även rörande missionens nuvarande läge lämnas en god inblick.

Boken i fråga är tryckt på fint glättat papper och rikt illustrerad; den är ett stycke svensk missionshistoria, som varje missionsvän har gott av att studera. Bl. a. här den vittne om att det lönar sig att offra och bedja för missionen. Därför bör denna bok få hitta vägen långt utanför baptistmissionens trängre intressesfär.»

Sv. M. 247
Missionsuppdraget och vi.

J. A. Rinell: Missionsuppdraget och vi. B.-M:s förlag. Pris kr. 1:25.

Den moderna missionsrörelsen torde vid detta laget ha lyckats tillvinna sig respekt och aktning såsom en av tidens mest imponerande rörelser. Vad den betytt och betyder för de färgade folken, kan icke omtvingsvis av en eller annan kallgranda »reseskildrars» ovederhäftiga angrepp.

För en kristen är missionen ingen lämplighetsfråga, vars vara eller icke vara man kan diskutera. För honom står Jesu befallning såsom ett bjudande imperativ. Att gå ut i världen med Jesu evangelium är att taga konsekvenserna av lärjungaskapet.

Det är upplyftande att möta en entusiastisk missionsvän, som samtidigt är intim kännare av missionen.

Missionär J. A. Rinell är en sådan. Han har själv i många år tjänat missionen, och hans kontakt med missionsuppdraget och dess förverkligande har icke avskräckt hans söner från att också de viga sina liv åt missionens Herre för Hans uppdrag till dem bland Kinas miljoner.

Det är därför en i hög grad sakkunnig man, som skrivit den lilla boken »Missionsuppdraget och vi».

Författaren ger i denna bok en kortfattad motivering för hednamissionen, och han tar även upp en del av den nutida missionens aktuella problem. Bland annat berör han vidlygt och övertygande den omdiskuterade frågan om skolmissionens betydelse.

Den lilla boken avser givetvis att väcka intresset för missionen, och det finns anledning tro, att den även skal göra det. B. J.

Sv. Måganbladet
1931

Sv. Högskolan i Uppsala
8 1931

Ett stycke svensk missionshistoria.

J. A. RINELL: Svenska baptistmissionen i Kina. Ett 40-årsminne. B.-M:s förlag. Pris häft. kr. 2:25.

Till det jubileum, som Svenska baptistsamfundet nyligen firat med anledning av sin Kinamissions 40-årsdag, har en liten minnesbok på ett 150-tal sidor utgivits å samfundets förlag. Det är en vacker och innehållsrik bok, som i korta drag, sakligt och vederhäftigt skildrar uppkomsten och utvecklingen av Svenska baptistsamfundets mission i fjärran östern. Författarskapet har lugts i händerna på missionär J. A. Rinell, den av samfundets missionärer, som näst J. E. Lindberg stått därute längst såsom samfundets representant.

Denna tidning har i samband med jubileet givit en ingående skildring av baptistmissionens utveckling och nuvarande läge, varför någon längre framställning är onödig i detta sammanhang. Vare nog sagt, att missionär Rinells bok ger i koncentrerad form en synnerligen god inblick i en svensk missions glädje- och sorgeminnen, framgångar och svårigheter alltifrån den ringa begynnelse-dag för 40 år sedan intill de sista tidernas nya problem och frågeställningar.

Författarens önskan, att skildringen skall fylla varje läsares hjärta med »tacksamhet, inspiration, hopp, trohet och offervillighet», blir förvisso uppfyllt. Man kan icke annat än med gripethet i själen följa utvecklingen. Enkelt och anspråkslöst beskriver författaren, hur det varit och hur det är. Framställningen är överskådlig med många rubriker och mängder av intressanta smånotiser icke blott om själva missionen utan även om kinesiska förhållanden, seder och bruk. Statistiska uppgifter, upplysande grafiska tabeller samt en mångfald fotografier höja också värdet av boken, som fått en god typografisk utstyrelse.

Framtiden? Hurdan skall framtiden bli för svensk Kinamission? I bokens slutkapitel sysselsätter sig författaren därmed. »Det är möjligt, att härda tider stunda för missionen

i Kina», säger han. Flera förhållanden varsla därom. Men löftet: »Dödsrikets portar skola icke bli henne övermäktiga» står kvar. »Riket är Guds och hans snarless» utbrister författaren i full trosförvisning.

En förändring i missionärernas ställning förespår författaren. Då, liksom missions-sällskapen i hemlandet, måste lärdanefters mera än hitills, betrakta sig som den kinesiska församlingens medarbetare och haulla därefter. Kina saknar numera icke ledarförmågor, och dessa äro icke obenägna att lyssna till goda råd utifrån, »förutsatt att de framställas på ett klokt sätt». Den kinesiska församlingen är icke heller, enl. författaren, obenägen till att mottaga Västerlandets missionärer, men de vilja ha missionärer »med de bästa andliga och intellektuella kvalifikationer».

Missionär Rinells jubileumsbok är en hälsning till Sveriges missionerande folk — i första hand till medlemmarna i hans eget samfund, men också till alla andra, som bedja om tro på Guds rikets tillkommelse — att de böra hålla ut även i mörka och bekymmersfyllda tider. »Gud skall vaka över sitt verk i Kina och även i fortsättningen föra det till seger.» Därför kunna missionens vänner med lugn visshet och glädje instämma i Rinells slutord — det bekanta Judsonyttrandet —: »Missionens framtid är lika ljus som Guds egna löften.»

Den som tror på Gud och den Han har sänt, måste tro på missionen.

B. J.

Litteratur.

Missionsuppdraget och vi av J. A. Rinell är en synnerligen värdefull bok, som nu utkommit på B.-M:s bokförlag i Stockholm. Den omfattar 88 sidor och innehåller 25 betraktelser, alla av stort intresse och värde. En frisk andlig fläkt kommer emot en från varje sida. Rinell är en av våra äldsta missionärer, en veteran inom området, en varmhjärtad och insiktsfull man med känd förmåga att även i skrift framhålla upplysande och väckande tankar. I denna tidning infördes på första sidan av detta nummer ett av bokens kapitel, Tidens värde.

Boken kan rekvireras på ovan nämnda förlag, Klarabergsgatan 50, Stockholms. Priset är Kr. 1,25.

Missions-Standardet
No. 20 - 1932

1602 Van Buren St., St. Paul, Minn.
Den 4 nov. 1932

Missionär K. H. Rinell
Stockholm, Sverige

Dyra broder och medkämpa
Kärl och frid!

Jag haft glädjen mottaga broders sista litterära alster
"Missionärsuppdraget och Vi", för vilket jag härmot önskar
utläsa mitt hjärtliga tack.

Boken ligger uppslagen framför mig efter läsningen.
Det är en äkta pärla. Den glömmas och glöder lik en av de elds-
Långor, som kulle på apostolarna den första kristna pingstleden.
Den har värvat mitt hjärta och sugt åt missionsvältets glöd i
min själ. Det är upplysande att tänkas på de hundratusenden,
som genom detta arbete av en verklig missionsman skola eldas
till nya ansträngningar, till nya offer. Gud befrämja arbetets sprid-
ning, och må han förlåna författaren hälsa, krafter och uthållighet att
ännu i många år fortsätta arbetet på det för honom så kärvt vordna
fältet i Korea!

Se, stå Herr. Rinell (1865) år. Således pensionmässig. Gratulerer!

Med hjärtliga hälsningar från mig och de många.

Bröderligen
C. G. Lagergren

Den .
Den
sic
segr

Sogra
ska mi
bara i
ute fri
statistik
ett mi
skaffa
svenska
jämför
man k
sig av
stiken.
i åaga
offentl
för är
— all
ger 15
En
att de
men s
riktmä
om e
Den
framt
tulet
olika
av 19
" av 11
alltså
hör
ökni
stör
svensk
tyska
som
över
miss
i ett
berä
siffi
sem
härt
Tot
led
die
111
6,7
den
ma
sig
mis
mis

Den 5 Oktober.

Den svenska missionsrörelsens segrar o. nederlag.

SAKTA FRAMÅT.

Segrar och nederlag på de svenska missionsfälten avspeglar sig ej bara i missionärernas rapporter ute från fältet. Även missionsstatistikens siffror ge härom ett märkligt besked. Vill man skaffa sig en totalvy av den svenska missionsrörelsens läge nu, jämfört med föregående år, kan man knappast undgå att vända sig av den svenska missionsstatistiken. En jämförelse mellan den i dagarna i Svensk Missionstidskrift offentliggjorda missionsstatistiken för år 1931 och den för år 1926 — alltså för en femårsperiod — ger ganska intressanta resultat.

En granskning ger vid handen, att den svenska missionen långsamt men säkert rycker framåt. Huvudriktningen är framåtgående, även om enskilda fält visa tillbakagång.

Den framåttryckande tendensen framträder exempelvis däri, att antalet nattvardsberättigade ute på de olika missionsfälten ökat. Vid slutet av 1926 var siffran 56,575, vid slutet av 1931 hade den ökat till 60,617, alltså en stegring av 4,042. Det bör emellertid här bemärkas, att ökningen hade blivit väsentligt större, om ej under femårsperioden svenska kyrkan 1927 återlämnat till tyskarna större delen av det fält, som kyrkan efter kriget tillfälligt övertog i Sydindien av Leipzigermissionen, varigenom svensk mission i ett slag förlorade 6,000 nattvardsberättigade medlemmar. Att totalsiffran det oaktat ändå växt under femårsperioden, är ju med hänsyn härtill ett förhoppningsfullt faktum. Totalantalet anhängare har ävenledes — trots återlämningen i Indien — ökat från 104,348 till 111,119, en ökning sålunda med 6,771. Med hänsyn till förhållandena är ökningen väcker, även om man bör betänka, att den fördelar sig på en femårsperiod och på 16 missionsfält och ett 30 tal olika missionsfält.

Om en framåtgående tendens i stort sålunda är klart påvisbar, är den särskilt fräppant beträffande ett av missionsfälten, nämligen Kongo. I själva verket intar Kongo en särställning i ifrågavarande avseende. Man kan våga påstå, att Kongofältet numera är det enda av de svenska missionsfälten, som är från år har att uppvisa nya stora landvinningar. Utan dessa skulle den svenska missionen i stort visa sjunkande siffror i fråga om den totala medlemsanslutningen ute på fältet. Det är endast tack vare framgångarna i Kongo, missionen i stort hittills lyckats väga upp motgångar och tillbakagång på andra håll. Kongo är den svenska missionens lyckobarn. Enbart Svenska Missionsförbundets fält i Belgiska och Franska Kongo uppvisar under femårsperioden en ökning i antalet anhängare från 25,000 till 40,000. Siffran 40,000 är imponerande, särskilt med hänsyn härtill att hela den svenska hednissionen har att uppvisa 111,119 anhängare — Kongo har ensamt mer än en tredjedel av totalantalet.

Tyvär har den ljusa tavlan åtskilliga mörka punkter. Det är tyvärr så, att vissa missionsfält visa nedåtgående tendens. Ett exempel härtill är Svenska Missionsförbundets Kinamission, som under femårsperioden förlorat i anhängare ej mindre än 1,435 personer, vilket innebär en minskning med icke synnerligen långt ifrån hälften. Detta fält genomgår en prövningens och sällningens tid, och förlusterna äro särskilt i ögonen fallande ej minst med hänsyn härtill, att andra svenska missionssällskap i Kina under samma tid haft att uppvisa framgångar. Så har exempelvis Svenska Missionen i Kina ökat sitt anhängareantal till 5,777 och Svenska Baptistmissionens Kinamission visar också en stegring. Båda dessa missioner ha numera ett betydligt högre medlemsantal i sina Kina-församlingar än Svenska Missionsförbundet.

Tillbakagång på missionsfältet är tyvärr ingen omöjlighet. En viss nedgångsperiod synes kyrkans eljest av stora och välsignelserika massrörelser gynnade mission i Sydindien befinna sig i. Ser man på antalet anhängare föreligger visserligen en betydande stegring, men i antalet nattvardsberättigade är att notera en nedgång från cirka 11,000 till 4,500, en nedgång som icke utslutande torde kunna förklaras genom den ovannämnda hopkrymp-

ningen av själva fältet. Pastor Sigfrid Alm, en av kyrkans förutvarande Indiamissionärer, har vittordat, att den relativt låga siffran delvis är beroende på att man på kyrkans fält i Sydindien med dess massrörelser under senare år ej ägnat tillbörlig uppmärksamhet åt angelägenheten av att geva de en gång döpta fortsatt undervisning fram till konfirmation och full nattvardsgemenskap.

Situationen ute på de skilda fältet är sålunda den, att den svenska missionen i stort visar långsamt stigande siffror, medan enskilda fält röja aningen ett långsamt framåtgående eller stagnation eller rent av tillbakagång, medan Kongofältet ha att uppvisa en i svensk mission för närvarande exceptionell utveckling. Sanningen är nog den, att de hinder, som möta missionsarbetet i våra dagar, i stort sett äro så utomordentliga och läget i stort så påfrestande, att det behöves verkliga kraftanstängningar för att hålla de gamla positionerna och tum för tum skrida framåt. Varje försommelse hämnar sig. Varje outnyttjat tillfälle för med sig skada.

Även i öfrigt erbjuder missionsstatistiken stoff till synnerligen allvarliga reflexioner. Flertalet missionsvänner tro säkerligen, att antalet missionärer växer år från år. Det är ett missstag. Under den senaste femårsperioden har i stället siffran sjunkit från 882 till 788, varvid dock är att märka, att i den senare äro inräknade 59 pingstmisionärer. Tar man hänsyn härtill framgår, att under femårsperioden missionärsantalet realiter nedgått med 35.

Vad missionsmedlen beträffar är ävenledes en sänkning att notera, nämligen från 4,555,054 kr. år 1926 till 4,262,032 år 1931. Tar man i betraktande de svåra tiderna och den tryckande penningknappheten, är det emellertid tacknämligt, att nedgången ej blivit större.

Blott ännu en siffra må meddelas. Missionspublikationerna i landet, nitton till antalet, äro spridda i 195,000 exemplar, vilket innebär en realminskning på några tusental exemplar från tiden för fem år sedan.

Av de statistiska mppgifterna får man det totalintrycket, att missionsrörelsen i Sverige minst av allt har råd att vila på sina lagrar eller slappa av i sina ansträngningar. Sker så, kommer säkerligen den långsamt framåtgående tendensen, vad situationen ute på fältet beträffar, att vändas i tillbakagång.

Det fyrfaldiga missionsbudet.*

Av pastor K. Abramson.

Vissa stora och heliga ord användas så ofta, att man liksom leke kan uppfatta deras innebörd. Till dessa hör ordet mission. Det ordet dignar av meningsrikedom. Språkligt sett betyder det uppdrag, kallelse, sändning eller beskickning.

Innerst betecknar det en livsrörelse. Och det liv, som i och genom missionen tränger sig fram, utgår från eviga källor, ylterst från livskällan, Gud själv. Det är Guds kärleksvilja, som i denna rörelse bryter sig väg genom världen. Guds frälsningsvilja har i missionen tagit mandom, lik Herren, och blivit handling. Evangelium har fått armar och fått röst — och folken ha stått upp till förvandling.

Missionssinnet är aldeles detsamma som det kristliga sinnet — intet annat. Det åtföljer det andliga livet liksom värmen följer elden. De två kunna leke skiljas. Där eld finns, där finns jämväl värme. Är det liten eld, är det värme därefter; är det stor eld, så är värmegraden i förhållande till elden. Missionssinnet är en förteelse som till- eller avtager med det andliga livets växlingar mellan tillväxt eller tillbakagång.

Styrkan i vårt missionsintresse sammanhänger på det närmaste med vårt personliga förhållande till Herren Jesus. Vår inställning till missionen utvisar vilken betydelse Kristus har för våra hjärtan. Är vår kärlek till honom djup, betyder det, att man tar sin egen frälsning lätt, och då tar man ännu lättare på frågan om andras frälsning. Detta är helt naturligt. Om blott Kristus kommit till sin rätt i livet, har man fått en frälsning som är värd att tala om och värd

att föra vidare. Vi tala om yttre och inre missionen, den förra i hednaland, den senare i vår hemtrakt. Men det gives även en innersta mission. Den yttre är beroende av den inre, men båda bero de av den innersta: den enskilda kristnes helgelse.

I längden inverkar vår ställning till missionen antingen blummande eller främmande på vårt gudsförhållande. Gemensamma intressen betyda mycket i människors samgående genom livet. Ju starkare gemensamma intressen, desto bättre sammanhängning. Missionen är Kristi intresse på jorden. Därför har den som saknar missionssinne föga gemensamt med honom. "Gå väl två tillsammans utan att hava kommit överens där om?" säger Amos. Nej, svara vi.

"Gud vill att alla människor skola bli frälsta och komma till sanningens kunskap". Att Gud vill detta, och att han vill det intensivt, visar hans missionsoffer. "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son". Det är vida lättare för en fader att utge sig själv än att utgiva sin son. Men Gud "skonade icke sin ende son utan utgav honom för oss alla".

Kärlekens offer är den ofelbara måttstocken på kärlekens styrka och innerlighet. För den sak som är en likgiltig offer man säga. "Men Gud har bevisat sin kärlek till oss däri, att Kristus dog för oss, medan vi voro syndare." "Och därigenom att han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken: så äro ock vi pliktiga att giva vårt liv för bröderna", säger Johannes.

Vår ställning till missionen är således beroende av offerviljan. I den mån man befattar sig med missionen, växer kärleken till densamma. Även detta är helt naturligt. Ju mera man sätter in i ett företag, desto större blir ens intresse för det. Vore man i fullkomlig saknad av exempelvis affärsintresse, skulle man snart varsebli en påtaglig förändring häruti, ifall man bleve i tillfälle att som rörelsekapital sätta in några tusen kronor i en affärsrörelse. Man skulle helt visst varmt intressera sig för att åtminstone en affär utvecklades i vinstgivande riktning, den i vilken man gjort sin insats. Paulus var en av brinnande missionsnit besjälad kristen, men så hade han ock gått till missionsarbetet med hela sitt liv som insats (Fil. 1: 20).

Missionsintresset gör livet rikt. Höga intressen är hemligheten i ett lyckligt liv. Med avseende på missionen äga sångarens ord: "att giva det är innerst detsamma som att få", sin fulla tillämpning. Mångens liv är armt, beroende på för små intressen. Tiden och livet plöttras bort i småmynt. Eller också lever man själviskt. Man är kylig, ty idealet är fadd neutralitet. Gud lägger icke sina välsignelser i knutna händer. Guds välsignelse är knuten till Guds rikets bördor. Man kan icke få det rikets gåvor utan att bära dess bördor. Vi bedja om Guds välsignelse och kraft för livet, men märk: det är med Guds kraft som med den elektriska strömmen — den går icke in där den icke kan gå igenom. Ställer man sig på en torr glasskiva, kan man hantera en strömförande lögspänningsledning utan att ha ringaste förnimmelse av den oerhörda kraft, som finns i tråden. Vårt liv blir rikt i den mån Guds välsignelse får våra liv till ett stycke väg, varpå den frälsande nåden kommer andra till del. Kärleken gör oss mäktiga självuppföring, och självuppföring heter den väg som för till självförverkligande. Guds välsignelse kommer hjärtat till del på fördolda vägar, men den kan icke stannas inne. Då välsignelsen icke får utlopp, upphör den att strömma till.

Vårt livsnehåll bestämmas av våra intressen. Lycklig den som genom ett allt behärskande intresse göres till ett med en sak, vilken det är värt att både leva och dö för. Intressen ha alla normala människor. De som icke intressera sig för missionen, intressera sig blott för något annat. Och de tings natur, vilka man genom sitt intresse gjorts till ett med, bestämmer ens andliga utveckling. Det unga ostronet kan blott en kort stund sväva fritt i vattnet. Finnet det lilla djuret intet föremål att fästa sig vid, dör det. Men sedan det fäst sig, beror dess utveckling på beskaffenheten av det föremål, vid vilket

det förankrat sig. Har det fäst sig t. ex. vid ett vasstrå, är förkrympning dess oundvikliga lott, men har det fäst sig vid en klippa, blir det fullvuxet och fullt utvecklat. Tillämpningen gör sig själv.

Kärleken till missionen för oss i sällskap med Herren Jesus. Missionens väg är Herren väg. Den har han alltid gått. Vill man ha Herren med, är man hänvisad att gå missionens väg, ty på den vägen är han. "Se, jag är med eder alla dagar till tidsålderns slut", är Jesu löfte till sina vänner. Intet löfte kan vara rikare, och intet ord av Herren är så ofta anfört som just detta löfte. Men märk, det gäller icke utan vidare. Det har giltighet, men leke på mer än en väg: missionens. Bemärk dess sammanhang. Det är ju oupplösligt knutet till missionsbefallningen: "Gån ut och gören alla folk till lärjungar". Gån ut — och se, jag är med eder". För att utfå detta löfte ha vi alltså att söka gå i takt med missionens Herre.

De fyra evangelisterna giva oss en fyrfaldig blick på missionsuppdraget. Genom Matteus (28: 18—20) säger Herren var för vi skola gå Åstad: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån för dens skull ut..."

Då Herren gav denna befallning, förutsatte han en hel del. Han visste ju att lärjungarna lärt känna honom och voro fullt på det klara med vem han var, han visste att de älskade honom och att de för den skull icke kunde uraktlåta att söka uträtta något för honom. Men man må icke förundra sig, om de kände sig på ett förslående sätt ringa inför den väldiga uppgiften. Därför hänvisar han till sin makt. Då undertecknad en gång var synnerligen modförlid, var jag för en stund sysselsatt i vedkällaren. Jag hörde susande ljud i vattenledningsröret, och på fantasins väg kom jag i rapport med en vattendroppe. "Vart ämnar du dig?" sporde jag. "Upp till Abramssons kök", blev svaret. "Men den namngivne bor ju flera trappor upp", upplyste jag, och du arna droppe lyder ju under tyngdkraften, som drager dig nedåt". "Visserligen", svarade droppen, "men det gör intet till saken, ty jag har kraft bakom mig." Den frimodighet Jesus ingav sina lärjungar genom att sätta sin allmakt bakom deras missionsgärning är släkt med vattendroppens dristighet.

Matteus säger varför vi skola gå åstad, Markus säger vart vi skola gå: "Gån ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat (16: 15)". Med mindre fick det icke stanna. Jesus är världens Frälsare och han var från början medveten om denna sin betydelse. Intill denna dag har ock evangeli ord över-satts till 800 olika språk.

Nu veta vi var för vi skola gå och

Aven vart vi skola gå; genom Lukas angiver Herren i vilken ordning vi skola gå: "när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfa kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem, i hela Judéen, i Samarien och sedan intill Jordens ända" (Apg. 1: 8); och bättring till syndernas förlåtelse i hans namn skulle predikas bland alla folk och först i Jerusalem (Luk. 24: 47). "Underbara kärlek, som var så angelägen, att glädjebudskapet först skulle förkunnas i den stad, där Frälsaren blivit lörnekrönt.

Genom Johannes understrykes den fjärde synpunkten i missionsbudet. Han anger det djupaste motivet till att vi skola gå ästad (20: 19—21): "Jesus visade sina händer och sin sida, sägande: Frid vare eder! Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder". Jesu sårmärken innebära vår frid. Men dessa märken betyda ock vår uppgift i världen. Har du sett sårmärkena? Vi ha samma uppgift, och vi ha samma auktoritet bakom oss, men vi äro ock kallade till samma lidande. Vi ha fått samma budskap: Kristi kors. Den tar icke sin själ i sina händer och beger sig ut i själavinnande arbete som icke stått vid Jesu kors och blekat in i djupet av Guds kärlek. Den rätta

bleken på korset gör oss till misslönärer, var och en i sin kallelse. Paulus talar om det tvång som Guds kärlek ger: "Kristi kärlek tvingar oss eftersom vi tänka så: en har dött för alla, alltså hava de alla dött. Och han har dött för alla, på det att de som leva icke mer må leva för sig själva, utan leva för honom som för dem har dött och uppstått." (2 Kor. 5: 14—15.) Amen.

*) Sammanfattning av föredrag vid fria kristliga seminarist- och läraremöte i Sm. Taberg.

Tillbaka

till de gamla kraftkällorna.

Låt oss upptaga de Paulinska missionsmetoderna.

Pastor Joh. Hagner om missionslägets krav.

Pastor Joh. Hagner.

Vi publicera i dag ytterligare ett svar på vår rundfråga om missionslägets krav på den missionerande församlingen och vad missionsstatistiken har att lära oss.

Pastor Joh. Hagner skriver:

Inför eder fråga: »Vilka krav ställer det nuvarande missionsläget på den missionerande församlingen och vilka lärdomar har missionsstatistiken att giva oss», ber jag få anföra följande:

Enligt mitt förmenande är läget på många håll krisartat, och att missionsstatistiken här tydliga spår därav är otvivelaktigt. Ty även om vi med tacksamhet till Gud la del av denna statistik, kunna vi dock icke blunda för, att den, jämförd med de stora insatserna ger — enligt mitt förmenande — anledning till bekymmer.

Det är ju ett faktum, att om icke de stora framgångarna i Kongo »hjälpit upp» statistiken, skulle den visat en sänkning av de kristnas antal under den femårstid, som Svenska Morgonbladets ledare omfattar, eller i alla fall en minimal ökning. Detta måste ge anledning till allvarlig eftertanke inför det faktum, att insatserna icke väsentligt försumrats, i alla fall icke i fråga om missionärernas antal och de ekonomiska insatserna, vilket ju statistiken med lätthet visar.

Detta säger mig, att vi kommit till det stadium i vårt missionsarbete på de flesta fält, då arbetets naturliga växt har stannat, och detta vid en tidpunkt, då förutsättning för framgång, på grund av de gångna årens pionjärarbete, skulle vara större än någonsin. Låt oss vara ärliga, när vi ställa oss inför det tankeexperimentet: Om missionsglöden från missionens genombrott

i mitten av förra århundradet förefunnnes i de väl utformade, ja, organisatoriskt sett, rent idealiska arbetsformerna i nutidens missionsgärning i hem- och hednaland, huru skulle då missionsstatistiken ha sett sig?

Därtill kommer en annan fråga, som närmast berör missionens framtid. Inom parentes vill jag nämna, att de nordiska ländernas missionsstatistik torde vara bland den gynnsammaste, i hela världen, kanske Kina Inland-missionen undantagen. Vi sluppo ju till stor del undan världskrigets ödeläggelse samt efterkrigsårens kris, som lagt sig förlamande över de övriga missionerande länderna. Om alltså vår statistik är den relativt gynnsammaste och alltså utmärker världsmissionens gynnsammaste ställning av i dag, huru te sig då utsikterna för världens evangelisering? Jag skall icke i detta sammanhang använda slagordet »i denna generation», utan låta frågan gälla för framtiden.

Därtill kommer ett förhållande, som i detta sammanhang har sitt särskilda intresse, när det gäller att få en klar statistisk bild av situationen, att befolkningstillväxten fortsätter inom alla hedniska folk i en för kulturfolken oroande grad. Därav följer, att Kina har närmare 200 miljoner flera hedningar i dag, än när Robert Morrison landsteg där för över två hundra år sedan, och att Indien har minst 100 miljoner flera hedningar nu, än när William Carey började missionsgärningen där i början av det 18:e århundradet. Detta allt under det att de kristnas antal utgör högst tio å tolv miljoner.

Härvid förbiser jag naturligtvis icke den ställning missionen intar i de hedniska folkens liv i dag och det inflytande, den utövar långt

utöver de infödda kristna församlingarnas gränser, samt de många hemliga anhängarna till kristendomen. Men proportionerna här — de kristnas antal i förhållande till den enorma tillväxten av invånare inom den hedniska folkvärlden — tvingar mig att tänka över den frågan på fullaste allvar: Hur skall kristendomen bli den världsbesegrande makt vi bekiinna att den är, och när skola alla knä böja sig inför Kristi kors? Om det skall ske med nutida missionsmetoder, måste vi då icke skjuta målet bort i ett överskådligt fjärran?

Därtill kommer, att jag icke kan blanda för de nutida strömningarna i världen och deras inverkan på missionsstatistiken. Vi hjälpa icke saken med att blanda för de faktiska förhållandena. Utan att här belasta tidningens utrymme med en närmare utredning av situationen — det lorde för resten vara överflödigt — anger jag de allvarliga faror, som f. n. hota världsmissionen, dels uti på missionsfältet och dels i de missionerande länderna.

Ute på missionsfältet ha vi på det religiösa området religionssynkretismen och sekulariseringssträvandena. Farorna från de hållen framhållas med största vid den Nordiska missionskonferensen, som nyligen hölls i Oslo. Denna fara hotar de kristna församlingarna ute på missionsfältet i denna tid. Därtill kommer den mera politiskt betonade bolsjevismen med den rena gudlösheten i sitt släpåg, som från Moskva väller ut över världen likt en syndaflojd. Vad innebär icke det för missionen, att mellan 70 å 80 tusen kineser utbildats vid de gudlösa akademier i Moskva och i dag så sin draksödd i Kina. Liknande är förhållandet med andra länder.

Den, som är intresserad, kan gå till Hötorget en kväll och se propagandabilen och tala med de unga agitatorerna, som fått sin utbildning i Moskva. Jag hade ett samtal med dem härom kvällen.

Nämner jag till sist nationalismen, vilken gör missionens gärning synnerligen grannliga i denna tid, torde jag ha nämnt de mest utmärkande dragen för läget av i dag. Mot denna bakgrund måste vi se den nutida missionsstatistiken.

Tuom de missionerande länderna har modernismen åstadkommit en oerhörd förödelse, i synnerhet i Amerika. Vad jag såg därav under min resa ute i Kina gjorde mig förskräckt. Där den får överhanden, där *är missionens glöden* även om missionens kulturella och humanitära uppgifter kunna påverka intresse. Det är ju och det betecknande, att de amerikanska missionerna till över 90 proc. äro utrustade med kulturmission. En radikaliserad missionärskår kan icke och vill icke ägna sig åt själavunnandets gärning. Endast den, som själv är gripen av Kristi kärlek, kan känna nöd för själarna och länga sig åt att vinna dem för Kristus.

Om än ställningen hos oss är en annan, skola vi dock icke blunda för, att den gamla väckelse- och läsranden till stor del är borta i nutida missionsgärning. Det är mera en föruftsak än en hjärtesak. Glöden, nitet, hänförelsen, kärleken till själarna ligger icke så påtaglig över nutida missionsgärning som förr.

Inför denna situation blir den frågan brännande: Vilka krav ställer det nuvarande missionsläget på den missionerande församlingen? Jag skall försöka fatta mig kort.

1. Missionsförsamlingen måste få en sant biblisk syn på, vad vi ha rätt att vänta för Guds rike i denna tidsålder. Räkna vi med världens rinnande för Kristus med våra nutida missionsmetoder, då blir det hopplöst. Därmed ljusnar det, när vi stanna inför vad Gud har sagt i sitt ord, att vi ha rätt att vänta såsom resultat av missionsens gärning i denna tidsålder: »Uttaga ett folk för sitt namn», Apg. 15: 14—18; »hedningarna i fulltalig skara», Rom. 11: 25—26; »evangelium som ett vittnesbörd för alla folk»; Matt. 24: 14, säga oss tydligt nog, vad vi ha rätt att vänta. Detta vittnar missionsstatistiken om, att det sker runt om i världen i dag.

2. Tidsläget kräver, att missionens vänner få se betydelsen av Kristi tillkommelse i förhållande till världens slutliga evangelisering. Om icke försöghetens ande skall gripa oss i denna tid, måste Skriftens skildring av ställningen i världen vid tidpunkten för Kristi tillkommelse få bli avgörande för oss. Däröfver låter Bibeln oss icke vara i okunnighet. Se Matt. 24: 1 ff.; 2 Tess. 2: 1—8; Uppb. 1: 6—7 m. fl. Dessn ställen säga oss bestämt, huruom ställningen kommer att se sig vid slutet av den nuvarande missions-tiden. Men dessutom säger Skriften, att när Kristus kommer, är det för att upprätta ett rättens och rättfärdighetens rike på jorden. Jes. 2: 2—4; Mik. 4: 1—4; Sak. 12: 8—10; 14: 1—22; Rom. 11: 14—32 m. fl.

3. Vi måste tillbaka till de paulinska missionsmetoderna i större utsträckning än hittills. De flesta missioner skatta åt en understöds- och avlöningsmetod på missionsfältet, som i längden är ekonomiskt ohållbar och menlig för framtida arbete. Därtill kan det för de infödda i några fall vara rent av demoraliserande.

De av missionen avlönde bliva i sina folks ögon utlandets betalda agenter, vilket särskilt med den framflytande nationalismen stänger många dörrar för evangelium. Därtill skapar detta system en klyfta mellan den av missionen avlönde arbetaren och hans eget folk icke minst därigenom, att hans levnadsstandard höjes, vilket väcker avund och svårigheter.

När de infödda, medan de voro hedningaringo underhålla både tempel och präster, varför skola de,

så snart de bli kristna, ha allting gratis? Blikt mitt förmenande har detta fört oss in på olyckliga spår, som kommer att stå oss dyrt? Om det kunde vara försvarligt i missionens begynnelse, så är det i alla fall icke så nu.

Jag tror för övrigt, att det ekonomiska läget snart kommer att tvinga oss in i nya spår här, och det kan enbart vara till gagn. Jag förbiser icke de oerhörda svårigheterna vid övergången, men den måste komma. Iliir äro Pauli missionsmetoder de enda, som i längden äro hälsande. Självunderhåll och självstyrelse äro de enda medel, som fostra karaktärer och göra missionsgärningen till en de inföddas egen gärning, och vad mer är, göra kristendomen till deras egen och icke den vite mannens religion.

4. Vi måste tillbaka till de gamla kraftkällorna för missionens heliga sak. Varken organisation eller utbildning eller missionskunskap kan ersätta frånvaron av kraften ovanefter. Det är *evangelium*, som är en Guds kraft till fröiskning för var och en, som tror. Många icke missionsstatistiken visar oss, att här är någon radikal brist. De stora apparater, vi satt i gång, ta all tid och kraft ifrån oss, så att ingenting blir över för den heliga bönestämningen inför Herrens ansikte. Tillbaka, tillbaka till missionens gamla källflöden! »I skolen undfå kraft, när den Helige ande kommer över eder, och I skolen vara mina vittnen... intill världens ände», Apg. 1: 8.

Till sist vill jag såsom ett personligt vittnesbörd säga, att jag ser missionen stå inför det svåraste prov, den någonsin ställts inför. Ingen verklighetsfrämmande optimism bör få skymma bort det faktum, att vi trätt in i det stora avgörande provet. Tränga tider ligga framför oss, men historiens Gud är med i den nuvarande världskrisen och skall föra sitt rike igenom till seger. Måhända skall mycket, som vi lärt oss älska, förbrännas, men det, som haft något av evigheten i sig, det skall bestå. Genom de kommande stormarna skall Guds rike framgå blott så mycket mer renat och luttrat.

Itan måste regera till dess han lagt alla sina fiender till sin fotapall.

Joh. Hagner.

Några viktiga data.

Före Kr.

- 2356 - Kinas förste kejsare - Yao - uppsteg
i romen.
551 - Konfucius föddes - död år 479.
372 - Mencius föddes.
214 - 204. Den kinesiska muren byggdes.
Den är 2.400 Km. lång, 6 m. bred och 4
meter hög. Den är byggd på toppen.

Efter Kr.

- 65 - Buddha men infördes i Kina.
618 - Mahanadai men infördes i K.
635 - Nestorianerna kyrkan började sin verksamhet
1275 - Marco Polo (katolik) anl. till Peking.
1516 - Po Tsu-pai anslöt sig till Kina.
1557 - Jesuiterna började sig i Macao.
1637 - Den första svenska missionen anl. till Kina.
1644 - Kinas sista kejsare dödades.
1807 - Robert Morrison anslöt sig till Kina.
1843 - Sunyuan öppnade för utsläppningar.
1851 - Tai-Sun - upproret började.
1873 - Diplomatiska förhandlingar i Peking.
1875 - Kinas nya kejsare.
1894 - Kina och Japan förklarar krig d. 1 aug. - Fred 1895.
1898 - Auktoriserade tillfångataget Kejsaren 22/9.
1899 - Protokollfördraget tecknades.
1900 - Protokollfördraget. Kina förklarar krig d. 30 juni.
1900 - De allierade trupperna anlände till Peking
d. 14 aug. 1900 - Den 7 sept. 1901 fredsslut.
1908 - Xuangsu och auktoriserade tillfångataget Kejsaren d. 10 okt.
1911 - Revolutionen började d. 10 okt.
1912 - Sun-Yat-Sun blev president över södra Kina.
1922 - Nio makter förklarade Kinas självständighet
i Washington d. 4/2-22.
1925 - Sun-Yat-Sun dog i Peking d. 12 mars.
" - Ströket mot England, Japan i Shanghai.
Kinas kejsare dödades av poliser i S.
1927 - Nationalisterna tog Nanking d. 24/3 och
anföll utländska konsuler.
1931 - Japan tar makten i K. praktiskt d. 19/9-31.
1932 - Japaniska bombarderna i Shanghai d. 28/1-32.
" - Kejsaren Pu-Yi installeras som överhuvud i
Mandschuriet d. 9 mars 1932.

Kina prästar av dess folkök-
ning uppgår till 4 1/2 milj. pr. år

Japan av del har 1 miljon pr
samma tid.

Den kinesiska muren
byggdes omkr. 200 år före
Kr. födelse. Den är mer
än 5.000 Km lång, 11 till 12
meter hög, 10 m. bred
vid basen och 7 m. bred
på toppen. Den innehåller
300 milj. Kubikmeter
sten.

Yangtse-floden

är den största i Asien. Den
har sin upprinnelse i Tibet.
Längd 5.080 Km. (Mer än
3 gånger hela Sveriges längd)
Själbar 2.900 Km.

Översvämnade 1931, då
130.000 Kvkm lades under
vatten. 8 milj. människor
omkommo, 31 milj. slavo-
husvilla och materiella
skador för omkr. 1 milli-
ard Kr. astadkomros.

Flora Kvinnor än män

6 a 7 gossar födas pr. 100
mer än flickor

Under första levnadsåret
är dödligheten större
hos gossarna

Läkare i Kina.

Den förste missionsläkaren till Kina var d:r Peter Parker. Han utsändes af American Board 1856

År 1915 var det i Kina 383 läkare (277 manliga ö 106 kvinnliga) och 142 sjuk-sköterskor. De arbetade i 330 missions-sjukhus och 225 kliniker. 104.000 sjukhuspatienter och 1.500.000 klinik-patienter behandlades

Väntadskä ö kinesiska läkare uppgår om (år 1930) till 2.500 st.
Varje läkare skulle då få 160.000 per soner för sin lön. (Efter en folkmängd av 400 milj.)

Folkmängden i

några av Kinas städer.

Shanghai: 3.377.436

Peking: 1.520.188

Tientsin: 1.348.905

Hankow: 774.096

Nanking: 735.019

Tsingtao: 481.872

Tomon: 433.898

Den kinesiska regeringens sammansättning

10 proc. Kristna
40 " Buddister
30 " Konfucianister
20 " agnostiker.

Dr. Rüdiger Reichelt
i Sv. N. S. 1937.

Baptister i världen

1935.

Europa (utom Ryssland) 632.571

Asien 439.590

Afrika 107.398

Nordamerika 10.102.403

C. Amerika ö Västindien 69.703

Sydamerika 50.916

Australien ö Nya Zeeland 40.078

S:ma 11.492.659

Medlemsantalet har under året ökat med 183.810.

Svensk-kinesiska konferensen 1934.

I år hölls den svensk-kinesiska konferensen i Kiaochow den 9-15 okt. Missionärer och ombud välkomnades av J. A. Rinell och Egron Rinell, konferensens ordf., angav som motto för vårt möte Johannes döparens ord: «Ilan (Jesus) skall tillväxa, jag bör avtaga.» Alla missionärerna utom en hade kommit, och av kineserna deltog 65 ombud representerande fältets nio församlingar. Dessutom deltog ett ombud från Amerikanska baptisterna fält.

Varje dag började med morgonbön, led av kineser. På före- och eftermiddagarna föreläsningar och föredrag och på kvällarna offentliga möten.

Från Bokueshans församling, som under året bildats, förelag bogaran om inträde i svensk-kinesiska samfundet. Denna lägran beviljades. Kassareport avgav, samt rapporter om prediko- och skolverksamheten, från barnhemmet och om verksamheten i Ichao. Två av barnhemmets äldre flickor ha under året döpts och föränts med församlingen i Chucheng. Arbetet i Ichao är mycket hoppfullt.

Statistiken visade: Församlingarnas antal 9, under året döpta: 353; döda och uteslutna: 47; hela antalet medlemmar: 4.049; predikolokaler: 72; infödda arbetare, lärare och evangelister 137; söndagskolor 78; elever 1.174; vardagskolor 37 elever: 1.174. I medelskolan undervisar: 107, i bibelkvinnuskolan 20 och i bibel-skolan 30 elever. Inskulade medel under året i mex. doll.: 6.922; sålda biblar och bibeldelar: 9.117; utdelade traktater: 51.079.

Framlades ett förslag om omorganisering av missionen. Det gick ut på att i stället för, som det nu är, ha flera olika kommittéer, som ordna med missionsfrågorna, tillsätta en större kommitté eller missionsstyrelse av missionärer, evangelister och lekmän. Beslöts uppskjuta frågan till nästa konferens.

Beslut fattades: Att tiden för bibelskolan i Kaomi skulle ökas till tre månader per år, och att den skulle omfatta tre klasser i stället för, som det nu är, två månader med fyra klasser. Att göra en insamling på fältet till bättre lokaler för skolan. Att företaga en undersökning om möjligheten av att i samband med vår

melanskola starta en industriskola. Detta för att ge tillfälle till inkomst för medel lösa elever. Att sända ett bidrag till kostnaderna för Kinas representant vid baptistkonferensen i Berlin. Att också under kommande år anställa en arbetare för lehnofältet. Att sända en hälsning och ett tack till moderförsamlingen i Sverige.

Så företogs val av tjänstemän för nästa år. Bland missionärerna valdes: Oscar Rinell, vice ordf.; Eric Strutz, kassör och Thure Skoglund, utländsk sek.

Den av hemledningen godkända planen för självunderhåll, vilken kommer att tillämpas från och med 1936, delgavs konferensen. Enligt denna plan kommer missionsbidraget att minskas med 5 proc. varje år, vilket innebär att missionen efter en tid av 20 år skall vara självunderhållande.

Under konferensdagarna fingo vi lysa till två föredrag som hölls av kineser. Ett hade till ämne: Missionen nu och här-efter. Det andra handlade om läroskolans betydelse för församlingens utveckling.

Ett mycket värdefullt inlägg i konferensen var ett besök av pastor Fritz Peterson från Stockholm. Han är, som ju är bekant, ute på sin jordenröntesa, och det lyckades oss att ordna tiden för vårt möte så, att den sammanföll med tiden för hans besök på vårt fält. (Se föreg nummer av V. P.)

I mötena deltog en sång- och musikförening, som bestod av kineser och utlänningar, med vacker sång.

Vi skildes åt efter konferensen med tacksamhet till Gud för de rika välsignelser, han gav oss, och för de segrar, som vunnits under året, men också med en känsla av att ännu finns det många problem kvar, som vänta på sin lösning. Särskilt är en fråga allvarlig för oss just nu, och det är: hur vi skola kunna få kinesförsamlingarna att apställa infödda pastorer och få dem att mera än hitintill ikläda sig ansvaret för verksamheten.

Kära missionsvänner, mottagen kinesförsamlingarnas gemensamma hälsning och innerliga tack för alla edra förböne och offer. Må Gud hjälpa oss alla att bli trogna till dess Jesus kommer.

Martin Jansson.

Välkomstfest i Kiaochow.

Söndagen den 20 oktober 1933 var en glädjens dag för församlingen här i Kiaochow. Missionärerna Hedvig och J. A. Rinell återkommo då till arbetsfältet efter att ha varit borta i ett och ett halvt år.

Tidigt på morgonen anlände de till Tsingtau med båt från Japan. Vid båten voro sönerna Egron och Oscar jämte undertecknad för att tuga emot. Ett tiotal av lutherska missionens missionärer voro också nere på kajen, men ej för att första rummet hälsa de våra välkomna utan för att tuga emot ett par av sina egna arbetare, som just kommo tillbaka från Amerika med samma båt som Rinells. Sedan tullen passerats, och Hellen Rinell, som för närvarande ligger opererad på sjukhuset fått ett besök, var det dags att tuga tåget hem till Kiaochow, där man annonserat välkomstmöte redan samma dag klockan 4 e. m.

Det var en angenlig skara kamrater, infödda medarbetare och skolorungdom, som mött oss vid järnvägsstationen för att säga «iao jin mo shi» (gamle pastor Rinell) ett välkommen. Det tog en god stund, innan de fått hälsa och prata några ord med den alla. I rickschaws bar det så av in till staden och missionsstationen, där Gerda och Egron Rinell togo emot med en kopp gott kaffe.

Klockan fyra klämtade klockan i kyrkan, och man samlades till församlingens offentliga välkomstmöte. Lokalen fylldes av unga och gamla, och sången «Jag fröjdas, ty Jesus mig älskar —» klingade snart. Pastor Wang ledde högtiden. Efter inledning i vanlig ordning talade diakonen Fann. Han sade, att högtiden inte endast skulle vara en välkomsthögtid, utan kineserna ville ock passa tillfället att sira pastor och fru Rinells födelsedagar. Fruus hade infallit under resan till Kina, och J. A. Rinells skulle komma inom den närmaste framtiden, och lämpligast var det då att sira just mitt emellan. Broder Fann överlämnade också en större bonad till festfirarna. Sedan följde tal med hälsningar från Sverige och skildringar från resorna av de båda nyanlända.

Senare på kvällen möttes de svenskar, som för tillfället voro hemma i staden hos Egron Rinells, där vi först bjödos på en god middag samt senare fingo tillfälle säga våra kamrater ett riktigt svenskt välkommen till arbetet på fältet. Så hoppas vi, att ännu många arbetslagar må beskåras våra kära kamrater här ute och att deras levnadsågar må rikligen välsignas av Gud, Hans rike till fromma här i Kina.

Kiaochow den 30 okt. 1933.

Eric Strutz.

UNGDOMENS VECKEPOST.

En kineskvinnas vittnesbörd.

Av missionär Doris Strutz.

Kiaochoo baptistförsamling har i dagarna firat sitt 55-årsjubileum. Referat från mötena torde komma från någon annan. I denna lilla artikel vill jag endast försöka återge ett av talen. Det var under det sista mötet, och ordet var fritt. Då steg fru Ki fram och sade ungefär följande (fru Ki tillhörde den första klassen, som utgick från vår flickskola och har sedan dess arbetat och arbetar alltför i missionens tjänst):

»Jag har här under dessa dagar suttit här med hjärtat fullt av tack och lov till Gud, vår himmelske Fader. Jag har inte konnat låta bli att tänka tillbaka på tiden före de nu senast gångna 35 åren och på kvinnans ställning då. Då hade inte en kvinna vågat träda upp här och tala. Då hade inte vi kvinnor något hopp om att vinna självständighet, och vi hade intet hopp om evig frälsning. Jag tackar Gud, att Han icke har anseende till person, och att Han sände budbärare hit att förkunna detta glada budskap för oss, Kinas kvinnor.

Jag minns tre ting från min barndom, som jag då inte kunde förstå, men som jag nu genom Guds nåd förstår. Det hände ibland att två utländska herrar (på den tiden kallades de alla för herrar, ty vi visste intet om en sådan benämning som pastor) kommo till vår by och hade möten. De åkte cykel, och vi barn brukade se dem på långt håll närna sig vår by. Jag kunde aldrig fatta hur det kunde komma sig att cykeln inte kunde stå för sig själv, men så fort de satte sig på och åkte, så höll den sig i upprätt ställning. Jag tackar Gud att jag nu förstår det problemet, och jag tackar Gud att jag fick komma till missionens skola och lära mig en hel del.

En dag hade herr Lindberg och herr Rinell med sig en annan person, som de kallade för pastor Lowe. Jag minns än hur jag funderade över varför de kallade honom så

berg till oss och han hade med sig två små ljus och några andra småsaker, som han gav mig, och han sade, att dessa saker hade hans lilla dotter sänt mig. Vad jag funderade över hur det kunde komma sig, att en liten vit flicka, som jag aldrig sett kunde sända mig presenter! Sedan kom jag till skolan här i stan, och lilla Signe Lindberg blev min lekknärrat. Ofta ville hon att vi skulle leka möte, då hon sjöng och bad och talade om Jesus. Hur kunde det vara möjligt att en liten flicka, som inte var större än jag, kunde bedja och sjunga aldeles som herrarna, som brukade komma och predika för oss? Jag tackar Gud, att jag nu förstår, att det var för att hon lärt känna Jesus, som hon kunde göra det. Jag vill inte skryta här i kväll, men jag måste tala om hur det nu är därhört i »Det glada budskapets by», där vi bo. (Fru Ki syftade här på en liten samling hus här i stan, där våra lärare samt evangelister och hjälpekvinor bo.) Där finns det nu många barn, och de leka möten och prisa och lova Gud. Det är Guds nåd som gjort det! »Jag vill upphöja dig, Herre, ty upp ur djupet har du dragit mig.» Ps. 30:2.

Det var inte med lätt hjärta jag och min syster färdades till skolan, sedan vi varit hemma under ferierna. Varför? Jo, vi visste, att folket i byarna, där vi foro fram, skulle häna oss därför att vi hade något med det utländska folket att göra. Vi redo på var sin äsna, och far gick med oss, och hela vägen ropade de speord efter oss. Men ingen av oss vågade säga något. Far hade bestämt, att vi skulle gå till skolan, och nu tacka vi Gud för att vi dåingo nåd att hålla ut. Allt är Guds nåd och han skall ha äran i evighetens evighet.»

Jag önskar att ni själva, kära baptistungdomar, hade haft tillfälle hära fru Ki tala. Ett referat kan ju aldrig ge vad själva talat om.

V. P. No. 22 1934

Från Chucheng.

Väckelsemöten.

Sista veckan i mars och första dagarna av april hade vi en serie väckelsemöten här. Dessa möten leddes av den kinesiske väckelseevangelisten Wang-De-De, från Huang-Hsien, de amerikanska baptisternas fält. Från morgon-ämötena hölls två offentliga möten varje dag. Med bönförelse och kraft predikade br. Wang vid alla dessa möten. Det genomgående ämnet i hans förkunnelser var: »Synd och död.» Särskilt betonade han vikten av att ärligt och utan förbehåll bekänna all synd inför både Gud och människor och att mottaga kraft att kunna leva ett segranst liv. Mycket folk samlades vid dessa möten. Många av de troende bekände synder — bland dem också förtälets och kritiksjukans synder —, och lädo om förläsa. Flera av de utomstående begärde förlän för att bli frälsta, och en avfälling kom tillbaka. Vi tacka Gud för dessa möten, och vi bejda, att Gud skall låta sin Andes kraft alltmör bli uppenbar ibland oss.

Församlingsmöte och Kapellinvi-gning.

Påskdagen hade församlingen församlingsmöte och nattvardstärande. Dessa möten brukar vara riktiga högtidsstunder, i synnerhet för medlemmar som komma in från landet. Vid detta vårt församlingsmöte hade vi ett stort slädeämnem. Fjorton personer hade nämligen anmält sig till dop och församlingsgemenskap. Men vi hade också ett sorgämne. Det hade blivit uppenbarat, att en av våra medlemmar, och därtill en som är anställd såsom evangelist, hade fallit för synden att röka opium varför församlingen måste vidtaga åtgärder mot honom. Då Gud verkar, verkar också sanning. Detta få vi erfarat är sant också bland kineserna.

Norr om stadsmuren ligger ett stort folkrikt samhälle, med en befolkning, som till stor del utgöres av trädgårdsmästare. Det har länge varit tanke på ett löjri verksamhet där, men det har tyckts var omöjligt att kunna skaffa lokal. Nu har det emellertid lyckats att hyra ett litet hus, som rymmer omkring 50 personer. Söndagen den 8 april hade vi vårt första möte eller invigningsmöte där. Lokalen var tillräckligt fylld av äldre och yngre. Många stodo på avstånd och tittade på. Tydligen voro de rädda att gå nära. Broder J. E. Lindberg ledde mötet. Ämnet honom talade också en av våra evangelister. Han talade med kraft och allvar över ämnet: »Omvändelse.» Vi äro glada över att det nu ges tillfälle att förkunna Ordet i ännu ett samhälle. Nu, medan vi leva i tid, gäller det för oss att stå vid alla väntans, och vi få göra det i förtid på, att Gud gör växten.

Martin Johnson.

Y.S. 1934 - 1934

Bibelkurs i Kiaochow.

Sedan många är tillbaka har församlingen i Kiaochow samlat missionens in-födda arbetare samt sådana, som anmält sig för inträde i församlingen, till ett par veckors bibelstudier i Lörjan av juli. Tiden är lämplig från den synpunkten att vetesörden då är över och ej behöver vara ett hinder för dem, som önska vara med. Sma- och mellanskolans elever ha då gått hem, och lokalfrågan är därför lätt ordnad. Det gäller ju att kunna härbärgera kursdeltagarna. Olägenheten med öfvalet är att värmen vid det laget brukar vara ganska kraftig. Världen utöver har man i år haft värmetidningar och nu, och Kina har ej heller sluppit undan. Under kursdagarna hade vi ända upp till 40 grader i skuggan. Att en sådan temperatur måste inverka menligt på såväl undervisare som dem som skola lyssna är ganska klart. Veckan före kursens början hade vi ett par dagars kraftigt regn och det gjorde att vi måste skjuta upp inledningen till den 3 juli.

I år liksom vid något föregående tillfälle hade Wangtai och Long-pia-tuen församlingar fått inbjudan att delta. De hade också tacksamt hörsammat och sänt ett ganska stort antal missionsarbetare och medlemmar. Inalles var antalet deltagare omkring 100, uppdelade i tre klasser, evangelister och medlemmar manliga sökare och kvinnliga sökare. Som lärare tjänade så gott som samtliga i Kiaochow boende missionärer, både manliga och kvinnliga, samt några av våra duktigaste kinesiska medarbetare. Dagsprogrammet såg ut så här. Morgonbön klockan 6, lektioner mellan 8 och 11 fm, samt mellan 2 och 5 em. Dagen avslöts med möte i kyrkan klockan 7. Dessa kvällsmöten stodo under br. E. G. Kimells ledning. Det var härliga stunder kring bibelordet dessa dagar, och vi tro, att de som voro med frigo goda färdomar till hjälp i dagliga livet. Bland de ämnen som behandlades märkas: »Gammlatestamentliga gestalter», »Evangeliernas Kristus», »Den helige Ande samt Andens frukter och gåvor», samt Jesu bön — »Fader Vår.»

Fredagen den 13 juli avslöts kursen för att påföljande dag följäs av evangelist- och församlingsmöte samt förhör med dopkandidater från Kiaochow församlings fält. Inalles godkändes 26 personer för dop och församlingsgemenskap. De döptes på söndagen samt välkomnades vid nattvardsgästtjänsten samma dag.

Så prisa vi Herren för Hans stora nåd och helja, att Andens vindar alltför må blåsa fram över vårt fält.

Gud välsigne Eder alla, som bejden och offra för Guds verk i Kina!
Eder Eric Strutz.

MARTIN JANSSON: "1934"

Två barnfester i Chucheng.

Det är jul, men för den stora skaran av hedningar är det ingen julstämning. Juldagen är för dem precis lik andra dagar. Dock finns det även i hednaland en skara, som har fått del av den sanna julglädjen. I den äro också barnen med. Här i Chucheng ha barnen 2 gånger varit samlade till sina julmöten eller julfester den senaste helgen.

Den ena hölls i Barnhemmet dagen före julafton. Det var 25 lyckliga små flickor, som tillsammans med missionärerna firade sin julafton. Där fanns »jultall», jul-ljus, kinesisk julmat och julkappar. Den firades i en stämning av lovsång och tacksägelse till Gud. Glädjen strålade ur allas ögon. Må vi inte glömma Jesu ord: »Vad I haven gjort en av dessa minna minsta, det haven I gjort mot mig.»

Den andra var söndagsskolans julfest. Kapellet var vackert dekorerat med ljus, flaggor och textade yppor. En halv timme före festens början ringde kapellklockan till samling. Skolor av unga och gamla började genast samlas, och om en stund var varje hörn av lokalen fullpackad.

Festen leddes på ett mycket bra sätt av söndagsskolans föreståndarinna, fru Sin. Programmet omfattade 19 punkter. Det var tal av både svenskar och kineser. En av kineserna var en lärare från stadens mellanskola. Han har studerat vid ett universitet i Peiping. Han tillhör inte församlingen, men tycks vara en värin kristen och kommer nästan varje söndag till vårt kapell. Må vi komma ihåg honom i våra böner. Så förekom sång av barnen och sång av lärarna. Dessutom sjöngo missionärerna en sång på svenska. Guds Ande vilade över oss och säkert blev något sätts i människornas hjärtan, som ska bära frukt för evigheten.

STEN F. LINDBERG.
På ny mark i Ihehao.

En liten by, Se ehwang, som ligger 35 km. väster om Ihehao, finnes en grupp sökare efter Kristus. De äro kauske barn en 7 Å 8 stycken, men en utav dem har lovat att om barn vi sända dem en evangelist, så skall han skaffa lojad på egen bekostnad, även upp till 200 dollars. Undersejakt besökte platsen förra månaden och höll möten i en apotekares hus, som tillhörde en av dessa sökare.

Det finnes i summa by en mycket värdhjärtad prodyterian. — en äldre man, som tillsammans med sin dotter och sonhustru förtjuna tungt sitt levebröd genom att kunda upp gammal bomull. Han vittnar om sin Frälsare var han gär, och hans dotter och sonhustru vittna till kvinnorna, när de gå in i deras hem för att lämna tillbaka bomullen. Sabbaten läller han tillsammans med hela sitt hus, 15 o. m. hans äsna vilar då, och granarinn försöka förgäves att läna den då. Hans glada, ljusa ansikte vittnar om frid inom-borde. Det är verkligen uppriskande att möta sådana kristna långt in bland hegen.

Andra dagen, en härlig, solig höstdag, lämnade jag dem för att besöka Kao-lu en f. d. utpost, som har legat ner i brist på infödda arbetare. Vägen mellan Se ehwang och Kao-lu är ovanligt vacker.

Min starka mongol-pouney bar mig allt högre och högre upp i bergen, och när jag till sist stannade för att se mig omkring blev jag helt förvånad och intagen av det vackra panoramat: berg och dalar, små träddungar, vattendrag och bördiga slätter; allt badande i solsen.

Det har inte behögt Gud att giva mig sångröst, så jag har alltid varit skygg för att sjunga högt i andras närvaro, men här långt fjärran från alla sångkritiker, stånde jag upp min röst i lovsång och bön till Gud.

Sorgligt nog finnes det även här medlemmar som inte leva värdigt den Herre som de bekänna, men vi söka också genom församlingstukt under bön att tillrättavisa sådana och leda dem till en närmare Kristi efterföljelse.

Nästa dag foro evangelisten Siang och jag ned till Hsia Yuan. Gud har rikligen välsignat arbetet där. På ett möte med mindre än tio medlemmar närvarande, togs upp en kollekt på tio dollars. Flera män och kvinnor äro redan anmälda till dop nästa år. Smaskolan för medlemmars barn gör goda framsteg. I år ha vi fått en ny lärare, en ung man som nyligen grädderät från vår gemensamma skola i Kiaochoy.

På församlingsmötet, där i bad, församlingen enhälligt om att hos Missionsstyrelsen eller missionskonferensen, lägga in begäran om att en missionsfamilj blir stationerad i Ihehao. Nå Gud i sin allvishet nise passande och villiga tjänare, som vilja gå ästeds. Till sist hälsa alla fröbedjare i gamla Sverige av Ihehao-församlingen.

Kristna skolor i Kina.

(Missionary Review of the World
Apr. 1937.)

13 Kristna Kolleges och universitet
undervisar 6.700 studenter. I högskolorna
(250 st.) omkring 250.000 elever och i
Smaskolorna omkring 125.000.

Studenterna i college och högskolor
na uppgå till omkring 10% av landets
hela skolungdom.

V. P. No. 42 1940

Vår yttre mission

När vi började

Ur V. P:s spalter och Vingrens dagbok.

Carl Vingren.

V. P. berättar.

Den 23 sept. 1940 sitter missionär Carl Vingren i Pasadena i Kalifornien och tänker över vad som hände den 23 sept. 1890 — för 50 år sedan. Och så skriver han ned — efter Vecko-Posten för den 25 sept. 1890 — vad som skedde då i Betelkapellet i Stockholm. Det var då han avskildes till sitt heliga kall: missionärens.

Pastor Wilhelm Lindblom, som var sekreterare i Kommitteen för den yttre missionen, höll det första talet. Så sade redaktör J. Byström några ord. K. O. Broady höll ett högstämt tal. Därefter framträdde flera bröder, som lade sina händer på broder Vingrens huvud och Broady ledde dem och församlingen i bön. Så avskildes den unge missionären. Följande bröder räckte så handen till denne och läste därvid ett bibelspråk: Wilhelm Lindblom, J. Byström, Johannes Palmquist, J. O. Hammarberg, H. Vaxberg, S. Svenson, Fredrik Anderson, A. Drake, Erik Bergström och J. P. Sundberg, och E. V. Sjöblom läste verser, missionär Ole Hanson uttalade sin glädje över att känna broder Vingren och hoppades, att de skulle mötas någon gång på missionsfältet. Hr. Engzell överlämnade en gåva från Hednävärldens Vänner.

Till sist hade hr. Vingren ordet och sade ungefär följande: »Jag känner mig ej stämnd att tala i kväll. Det är som jag sade vid konferensen, jag kan ej tala men jag kan gråta. Dock ej så, att jag är ledsen. Nej, jag grä-

ter av glädje att nu äntligen få begiva mig iväg till hednalanden. Det är ej först på senare tiden, som jag känt mig kallad att gå till hedningarna för att predika. I nio år har jag önskat och mången gång innerligt budit Gud om att få bli hednamissionär. Jag blickar nu glad framåt till det land, dit jag skall resa, och jag vet, vad som skall hända: Kristus skall vinna seger även bland hedningarna. Det är ej sagt, att jag skall få se mycket dörav, men jag vet likväl, att Han skall segra. Kinas miljoner skola läggas till hans fötter. Och då jag går ut för att deltaga i detta verk, så bedjen Gud mycket för mig och missions-saken. Och nu ett tack och furvål. Mötas vi ej mera här på jorden, må vi dock mötas en gång därovan.»

Så utsände de svenska baptistförsamlingarna sin första hednamissionär.

Dagboken har ordet.

Den 23 september 1890.

Den sista kvällen i Bethel. Vad skall jag säga därom? Lovä Herren min själ och förgät icke vad gott Han dig gjort haver.»

Den sista avskedsstunden är inne. Mina studiekamrater följa mig till stationen, varest en stor vänkrets är samlad. Min hand tryckes tills den kännes öm. Klockan ringer! Ängvisslan ljuder! Tåget sättes i gång, och — jag har sagt furvål till mina trossyskon och vänner i hemlandet.

Kl. 10 f. m. lämnade min fot fostorjorden. Himlen var betäckt med mörka moln, regnet piskade ångarens däck, och det var inte frött utan att jag kände mig något dysler till mods. När vi kommit ut på havet, klarnade himlen och solen belyste hemlandets kust, som sedan snart försvann. »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände». Friskt mod, du ensamna pilgrim!

En främling i den stora världstaden London, England. Nu gäller det att bli väl hemmastadd i engelska språket och framförallt komma i intim beröring med Kina-Inland-missionens missionärer. »Frakta dig icke ty jag är med dig, vik icke av, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig ock, jag håller dig vid makt genom min rättfärdighets högra hand».

Carl Vingren.

Pasadena, California, den 23 sept. 1940.

34

En veteran i östern

»Kina-Lindberg» 75 år.

Svenska Baptistmissionen har i Kina tre missionärveteraner. Bland dem är J. E. Lindberg den andra i ordningen. Den förste är Carl Vingren, som kom till Mittens rike 1801, Lindberg kom 1892 och J. A. Rinell 1893.

Det är alltså en missionsgärning, som i ärens mängd närmar sig halvskalet, missionär Lindberg har bakom sig, när han den 24 aug. uppnår sina 75 år. När missionsföretag i Kina var Kiaochow, i vars grundande de tre nämnda gjort sina insatser. Lindbergs arbetsfält blev sedan Chucheng, där han grundade stationen 1904 och i vars omfattande verksamhet med predikant, skrifspridning, församlingsvärd, bibelskolor, byggnadsarbete etc. han nedlagt sina krafter. Missionär Lindberg har också varit förtig med sin penna. Vecko-Postens läsare ha under årens lopp ofta sett signaturen J. E. L. eller namnet J. E. Lindberg i tidningens spalter. Andra litterära utskott av hr Lindberg äro »Baptisternas Kina-missionärer», »Om kinesernas föderingskraft», »Nya testamentets kvantitet» och kinesisk kristna i vår tid.

Missionär Lindberg är en av dessa hånbrystare, som ännu i ålderns dag behålla både vitaliteten och vägrådjaranda. Vi ha läst om i brev till V. P. hur han, veteranen, drager vidare för att predika evangelium i sträcker bortom, dit missionen fört icke nått. Vi böja oss i vördnad inför sådana missionärens hjältar och fröjdas över, att det är vår mission förunnat att äro sådana. Och vi kunna alla instämma i en fältkamrads ord till honom:

»Anna» står ihop till synes obruten
Och kallelsen äger Dig än.
Må levnadsstråtan ge frid oavbruten
Vi hälsa Dig! Världen står!

Det är inte ären de många.
Det är vad vi gjort under dem.
Som räknas och vägas i lifalen
»Hej då!» är ett väl hemmit hem.

Bröllop i Kina.

"Under högtidliga former firades den 23 april bröllop i Kiaoehow, Kina, mellan missionärerna Björn Kinell och Gerda Ljungquist", ja, så skulle väl ett kortfattat referat läta, men då jag förmodar, att Vecko-Postens läsare äro intresserade hära något mera iugående, hur det gick till, skall här göras ett litet försök att skildra det trefvliga bröllopet.

Först något om väder och vind. Det är vår i Kina! Pilträdens späda grenar digna under blommor, och syrener och andra blommor göra sitt bästa att tavlän må bli färgrik och glad. Solen lyser från blå, molnfrä himmel, och det är varmt som en sommar dag hemma i Sverige. Vinden är ej stark nog att veckla ut de kinesiska flaggor, som hissats på missionens byggnader och gårdar. Det är önskeväder för ett bröllop.

Så en titt till bröllopsgården. Naturligtvis har det arbetats väldeliga där före den stora dagen. Nu är den inne! Utanför på dörrposten hänga enligt kinesisk sed röda sidenband, som vitna om att här skall det bli bröllop av. Vi gå väl lu genom porten! Tjänare stå bugande och leende för att taga emot även oss, som bara komma för att kasta en blick in på gården. "Så förljusande vackert", tycker jag mig sällskapet utropa. Ja, i sanning den lilla kinesgården är till sin fördel. Vita och skära syrener blomma rikligt här inne. Över dörrar och portar hänga hand i olika färger, och på buskar och i träd hänga kulörta lyktor, som senare på dagen skola fylla sin uppgift. Vi titta nyfikna i en lykta. Jo, ljusen äro redan isatta, men det var bra förgäfligt, ty värmen har gjort, att de antingen sjunkit tillsammans eller stå i en ställning lik en bugande kines. På flaggstängerna är den svenska flaggan hissad, men inte heller den förmår vinden sätta fart på.

Vid tiden för vårt besök håller man just som läst på med att avsluta förberedelserna till festligheterna, och för att ej hindra för mycket gå vi väl över till kyrkan och se hur det är där. Utanför porten har rests en stor ärcport med lyktor och band. Vi so också några karaktärer och de betydelsefulla: "Två stjärnor förenas i dag." Inne i kapellet har man hängt upp öfver tomten röda sidenstycken med en mängd karaktärer påsydda. De äro presenter till brudparet från stadens högsta ämbetsmän, från köpmän, församlingar, skolor och vänner. Runt predikstolen har man placerat palmer och blommande växter. I mittengången ligga röda mattor. Tanken går osökt till Sverige och kungen. Han brukar ju gå på sådana eller hur? Ja, nu ha vi glövt en liten rond och kunna taga igen oss, tillä visgeln går av stapeln klockan 3 e. m.

Under tiden kan jag berättat för er, att kriget åter blossat upp och att vår provins synes bliva den, som får sitta emellan. Tidningarna ha just meddelat, att amerikanare och engelsmän fått order att resa till kusten. Japanerna, som ha mycket folk i Shan-tung, skicka hit stora truppstyrkor. Enligt tidningarna synas de södra segra, och de norra slå trängt just här på vår front. Emellertid kan man ej så säkert lita på pressen här, ty det ser ut, som skulle de olika tidningarna vara väl betalande av olika partier. Här, där vi befinnas oss i Kiaoehow, är det minst lika lugnt som i den lugnaste vrå hemma i Sverige.

Nej, nu är tiden strax inne för visgeln i kyrkan. Vi gå alltså dit. Men vad folk! Lokalen är så fullpackad man kan tänka sig. Men hundra ha trängt sig in, och det trots att, vilka vikt finnes... "Kärl" och det är ett för-lige liv, vill jag lova. För en som ej är van vid kinesiska förhållanden kanske det blir litet för mycket av både trängsel och stäm. Nu synes brudparet bli komma dörborta på en av de smala gatorna. Den är snart framme, och skolans musikkår trummar och blåser i horn för fullt, medan brudparet följt av "best man" och "bride's maid" gå in i kyrkan mellan de låta leden av nyfikna. Komna till kyrkdörren tystnar hornmusiken, och tillfrån ljuder bröllopsmarschen på orgeln. Två små väpna barn, Itoy Kinell och Maj-Britt Anderason, ha plötsligt kommit fram för brudparet och strö blommor för deras fötter. Som er väg nu är blomsterströdd, så vare hela or livsväg, men de väl. Väl framme hos visgelför-rättaren, som är ingen mindre än brudgummens far, sjunges en sång på kinesiska och visgeln förrättas på svenska enligt frikyrklig ritual. Efter ytterligare sång av skolpojkar samt lyckönskningshuglug av kinesföreläsningen tekar brudparet genom att göra en djup buglug åt vardera kvinnan och manssidan i kapellet, och så få de fåga ut under ytterligare musik från orgel och "hornorkester".

I bröllopsgården blir det först lyckönskningar från släkt och vänner, som t. ö. allsemmans äro svenskar, utom en dam, som är tyska. Så går eftermiddagen fort, Kaffe serveras och sång, deklamation och fotografiering utövas varandra. Från Europa har ett total telegram anlät och dessa åhöras förstås med särskild förtjusning. De äro ju en färsk hälsning från landet i Norden, vår hembygd. Senare ljudas gästerna till ett rikt dukat middagsbord, och under smällar från fyrvackerplåser tågar man två och två in till bröllopsstolen, som verkligen ser inbjudande ut, upplyst som den är med en mängd levande ljus. Under måltidens lopp förekommer många tal av både allvarlig och mera skämtsamt karaktär.

Strax efter halv tio försvinna de nygifna för oss, men det dröjer ej länge, förrän vi åter ha dem blanda oss. Nu har bröllopsdräkten utbytts mot resdräkt. De stå färdiga att resa till Peking för att inför konsulin avsluta den lugliga akten. De sista stunderna av den allt lugnom trefvliga samvaron avslutas till sång och bön. Välsignelse och lycka nedbads över de unga två och det arbetet de kommit hit till Kina för att utföra likson också över dem och deras färd till den kinesiska huvudstaden under kanske oroliga förhållanden. Strax efter halv tolv på natten rullade snälltöget ut från Kiaoehow station. De manliga gästerna voro då nere vid stationen och sågde två de nygifna med ett äkta svenskt hurra.

Ja, så ungefär gick det till, när våra vänner gifto sig, och nu får jag sluta med anhållan om översöende för att jag kanske blivit för mångordig! Hälsningar till Eder alla!
Eric Strutz.

Kiaoehow den 25 april 1925.

En trotjänare kallad högre upp

Evangelisten Uh Ming-shih vilar. Ett krigets offer.

Missionär J. E. Lindberg berättar:

Det var år 1905 som evangelisten Uh Pao teh sade upp och gick hem. Tung i hägen och med sänkt blick sade han: "Jag har teke under året lyckats vinna någon här för min frälsare, men jag skall sända hit min kusin. Han skall säkert bli en äkta kristen". Kusinen kom snart hit och fick anställning som skolkokare. I hemmet hade han redan lidit sin äldre broders förföljelser, vilken lät binda honom vid takbjälken och gissla honom m. m. Han var en religiös natur och blev snart omvänd och frälst här. Den 6 mars 1907 blev han och en annan broder döpt i kapellens nya dopgrav, som hade invigts i september året förrut.

Snart visade han teeken till att bli en litig bokspridare och nitisk evangelist. Efter ett par års provtid inträdde han vid ett teologiskt seminarium, där han studerade under tre år. Så gick han in i det direkta arbetet. Han tjänade på en utpost i tio år och sedan på en annan och var en tid stadsevangelist. Han var en outtröttlig predikare, en varm hokvän, väl bevandrad i den heliga Skrift. Han åtnöjt allas högaktning och förtroende. Om andra kritiserade, anfördes dock aldrig något mot honom.

Han underhölls i många år av Forsby baptistförsamling i Finland, och under senare åren av en finsk baptistisk missionsförening i Amerika. Han var en arbetare värd sin lön.

Snart efter församlingens bidande i Paokweishan blev han anställd som evangelist på del vidsträckt fält. På senare tiden har han lärt sig åka velociped. På detta fortskaffningsmedel har han rest vida omkring. Det har och varit honom till stor hjälp, när han behövt resa till sitt långt avlägsna hem för att se till det. Senast i maj månad for han hem några dagar. Han hade träffat överenskomme med bror Jansson och Andreen att möta dem till församlingsmöte d. 28 maj. Den 22 reste han från sitt hem. Han hade hört att det var krigsolycka utefter den trakt han skulle

En trojänare kallad högre upp

Evangelisten Uh Ming-shih vilar.

Ett krigets offer.

Missionär J. E. Lindberg berättar:

Det var år 1905 som evangelisten Uh Pao teh sade upp och gick hem. Tung i lägen och med sänkt blick sade han: »Jag har icke under året lyckats vinna någon här för min frälsare, men jag skall sända hit min kusin. Han skall säkert bli en äkta kristen». Kusinen kom snart hit och fick anställning som skolkoek. I hemmet hade han redan lidit sin äldre broders förföljelser, vilken lät binda honom vid takbjälken och gissla honom m. m. Han var en religiös natur och blev snart omvänd och frälst här. Den 6 mars 1907 blev han och en annan broder döpt i kapellet's nya dopgrav, som hade invigts i september året förut.

Snart visade han tecken till att bli en flitig bokspredare och nitisk evangelist. Efter ett par års provtid inträdde han vid ett teologiskt seminarium, där han studerade under tre år. Na gick han in i det direkta arbetet. Han tjände på en utpost i tio år och sedan på en annan och var en tid stads-evangelist. Han var en outröttlig predikare, en varm bokvän, väl bevandrad i den heliga Skrift. Han åtnöjt allas högaktning och förtroende. Om andra kritiserade, anfördes dock aldrig något mot honom.

Han underhölls i många år av Forsby baptistförsamling i Finland, och under senare åren av en finsk baptistisk missionsförening i Amerika. Han var en arbetare värd sin lön.

Snart efter församlingens bildande i Paokweishan blev han anställd som evangelist på det vidsträckta fältet. På senare tiden har han lärt sig åka velociped. På detta fortskaffningsmedel har han rest vida omkring. Det har ock varit honom till stor hjälp, när han behövt resa till sitt långt avlägsna hem för att se till det. Senast i maj månad for han hem några dagar. Han hade träffat överenskomelse med br. Jansson och Andreen att möta dem till församlingsmöte d. 28 maj. Den 22 reste han från sitt hem. Han hade hört att det var krigsroligt utefter den trakt han skulle resa, så att han sade: »Kommer jag inte fram, så kommer jag hem igen». Han kom ej tillbaka och inte kom han fram till Paokweishan. Över en hel månad var han spårlost försvunnen, så att man förstod att han blivit ihjälskjuten utefter vägen av soldater eller rövare. Man tror sig ha funnit hans lik, men det är icke säkert. Så tragiskt ändade var broders liv på jorden. Han efterlämnar hustru och tvenne nästan vuxna barn. Den andra söndagen i september är det beslutat hålla en enkel minnesguds-tjänst efter honom i församlingen, som han tillhört i 32 år. Han var 51 år vid sin död. Hans frånfälle bar efterlämnat ett stort tomrum i församlingen jämte en allmän sorg och förstämning. Saliga äro de döda som i Herren dö o. s. v. Vi lysa frid över den gode och trogne broders ljusa minne.

veckla ut de kinesiska flaggor, som hängs på missionens byggnader och gårdar. Det är önskeväder för ett bröllop.

Så en till till bröllopsgården. Naturligtvis har det arbetats väldeliga där före den stora dagen. Nu är den inne! Utanför på dörrposterna hänga enligt kinesisk sed röda sidenband, som vittna om att här skall det bli bröllop av. Vi gå väl in genom porten! Tjänare stå bugande och leende för att laga emot även oss, som bara komma för att kasta en blick in på gården. »Så förtjusande vackert!», tycker jag mig sällskapet utropa. Ja, i sanning den lilla kinesgården är till sin fördel. Vita och skära syrnor blomma rikligt härinne. Över dörrar och portar hänga hand i olika färger, och på buskar och i träd hänga kulörta lyktor, som senare på dagen skola fylla sin uppgift. Vi titta nyfikna i en lykta. Ja, ljusen äro redan tända, men det var bra förargligt, ty värmen har gjort, att de antingen slunkit tillsammans eller stå i en ställning lik en bugande kines. På flaggstängen är den svenska flaggan hissad, men inte heller den förmår vinden sätta fart på.

Vid tiden för vårt besök håller man juast som bäst på med att avsluta förberedelserna till festligheterna, och för att ej hindra för mycket gå vi väl över till kyrkan och so hur det är där. Utanför porten har resten en stor brepport med lyktor och band. Vi se också några karaktärer och de betyda ungefär: »Tva stjärnor förnas i dag.» Inne i kapellet har man hängt upp över femton röda sidenstycken med en mängd karaktärer påsydda. De äro presenter till brudparet från stadens högsta ämbetsmän, från köpmän, församlingar, skolor och vänner. Runt predikstolen har man placerat palmer och blommande växter. I mittengången ligga röda mattor. Tanken går osökt till Sverige och kungen. Han brukar ju gå på sådana eller hur? Ja, nu ha vi gjort en liten rond och kunna ta oss oss, tillis visse in går av stapeln klockan 3 e. m.

Under tiden kan jag berätta för er, att kriget åter blossat upp och att vår provins synes bli va den, som får sitta emellan. Tidningarna ha juast meddelat, att amerikanare och engelsmän fått order att resa till kusten. Janerna, som ha mycket folk i Shan-tung, skicka hit stora truppstyrkor. Enligt tidningarna mynas de södra seg-ra, och de norra sitta trängt just här på vår front. Emellertid kan man ej så säkert lita på pressen här, ty det ser ut, som skulle de olika tidningarna vara väl befämlade av olika partier. Här, där vi befinna oss i Kiaoehow, är det minst lika lugnt som i den lugnaste vrå hemma i Sverige.

na de väl. Väl framme ha visse förrättaren, som är ingen mindre än brudgummens far, sjungen en sång på kinesiska och visse förrättas på svenska enligt frikyrklig ritual. Efter ytterligare sång av skolpojkar samt lyckönskingsbugning av kinesförsamlingen tackar brudparet genom att göra en djup bugning åt vardera kvinnu- och manssidan i kapellet, och så fa de låga ut under ytterligare musik från orgel och »hornorkester».

I bröllopsgården blir det först lyckönskningar från släkt och vänner, som i. ö. allgemmanns äro svenskar, utom

en dans, som är tyska. Så går eftermiddagen fort. Kaffe serveras och sång, deklamation och fotografering avlösa varandra. Från Europa har ett tiotal telegram anlänt och dessa åhöras förstås med särskild förtjusning. De äro ju en farsk hälsning från landet i Norden, vår hembygd. Senare ljudas gästerna till ett rikt dukat middagsbord, och under smållar från fyrrverkeripjäser lågar man två och två in till bröllopsalen, som verkligen ser inbjudande ut, upplyst som den är med en mängd levande ljus. Under måltidens lopp förekommer många tal av både allvarlig och mera skämtsam karaktär.

Strax efter halv tio försvinna de nygifna för oss, men det dröjer ej länge, förrän vi åter ha dem tillhand oss. Nu har bröllopsbräket utbytts mot resdräkt. De stå färdiga att resa till Peking för att införa konsulu avsluta den lagliga akten.

De sista stunderna av den allt igenom trevliga samvaron avskildes till sång och bön. Välsignelse och lycka nedbads över de unga tu och det arbete de kommit hit till Kina för att utföra liknom också över dem och deras färd till den kinesiska huvudstaden under kanske oroliga förhållanden.

Strax efter halv tolv på natten rullade snälltöget ut från Kiaoehow station. De manliga gästerna voro då nere vid stationen och sända livig de nygifna med ett äkta svenskt hurra.

Ja, så ungefär gick det till, när våra vänner gifte sig, och nu får jag sluta med anhållan om överseende för att jag kanske blivit för långordrig!

Hälsningar till Eder alla!
Eric Strutz.
Kiaoehow den 25 april 1925.

Årsmöte och bomber

CHUCHENG-BREV

Walter Andréén.

Juli- och nyårshelgens möten inklusive julstift i barnhemmet och söndagskolans fest i kyrkan voro goda och till mycken glädje. Söndagsmötena ha hela hösten varit välbeköpta. Ofla har förmiddagsgudstjänsten samlat fullt hus.

Lugnt nyår.

Församlingen samlades till årsmöte den 7 jan. I förmiddagens gudstjänst hade vi ett högtidligt inslag, då två nya diakoner avskildes, varefter församlingen firade Herrens måltid. På eftermiddagen hölls förhandlingar. Mötet var gott, och villighet att tjäna förmans.

Under året ha 59 personer döpts och förenats med församlingen. Då man frånräknar utflyttade, ufeslutna och döda, blir den totala ökningen av medlemmar 45. Den 1 jan. var hela medlemsantalet 203.

Under själva julen var det relativt lugnt i våra bygder, men innan nyåret inbrutit, var det krig. I tre veckor börde vi dagligen det Askliknande dundret från »det bevingade bombardemanglet» och fallkanonernas trumeld. De senare voro stundom i aktion även på natten. Striderna började omkring en svensk mil från oss, men förflyttade sig efter hand längre bort. Det förmans, som hade kriget nu på allvar kommit till våra trakter.

Kapell bombat — fem döda.

Vi kände stor oro för våra medlemmar ute i byarna, och det var naturligt, att vi både om Guds beskydd över dem. Då det blivit lugnare, och »det bevingade bombardemanglet» upphört, utan att vi hört något från dem, hoppades vi, att allt var väl. På morgonen den 22 jan. spriddes dock ett rykte, att byn Shihputza — utpost till Baoguoshan församling — blivit hemstöt, och att vårt kapell därstädes troligen var förstört. En timma senare kom ett brev, som bekräftade, att ryktet denna gång talat sant. Den 17 jan. fölldes fyra bomber i byn var-

som gingo förlorade. Tre dödades ögonblickligen, och två dogo av sina skador några dagar senare.

En frukost till döds.

Evangelisten Sung Ying-shui, som massakrerades ohyggligt, hans syster, f. d. bibelkvinna i Knomi, och kolportören Sü Tiug-liang äro bland de bortgångna. De två övriga, en man och en kvinna, voro mycket varmhjärtade medlemmar.

Det kändes förkrossande att få detta bud. Våra vänner behövdes så väl i arbetet, tyckte man. Kolportören Sü var även ordförande i församlingen i Baoguoshan och nästan den ende, man kunde räkna med för en sådan uppgift i sin hemby.

Våra vänner intogo just sin frukost, då anfallet gjordes, och de ämnade sig sedan ut åt olika håll. Kolportören, som var på väg hit till C., övertalades att stanna och spisa frukost, eljest hade han redan varit utanför byn.

Vem kunde drömma om något så fruktansvärt, — även om man hade en svag förtimnelse av »ett dunkelt något» — då nedtecknaren av dessa rader övernattade i just denna gård, och den 15 jan. knappt två dagar tidigare lämnade platsen.

Den Herren vill spara —

Man måste dock tacka Gud, att ej flera liv spilldes. En bröder till syskonen Sung, som befann sig ute i gården, blev begravd under en nedfallande mur och annat bråte. Han kunde höra, hur hans äldre bror och de andra vännerna hälo och anbefalldes sin ande i Herrens händer. Självt bad han Gud sända någon att hjälpa honom fram. En röst sade honom då att stå upp och skynda ut. Han invände: jag har själv ingen kraft till det. Under bönen förmann han, hur kraft kom och fyllde hela hans varelse, och han kunde bryta sig fram och skynda undan de giriga eldsågarna. Hans kläder hade slitits av kroppen, och han blödde ur mun, näsa och öron. Vi hoppas, att Herren i fortsättningen hjälper honom, så att ej hans lungor lagit allvarlig skada.

En evangelist, hans dotter, som är bibelkvinna, en annan bibelkvinna, två unga flickor och en gosse befunno sig i ett rum längre in i gården och undkommo med blotta förskräckelsen. De räddade sig ut genom en raserad bakvägg, då vägen ut genom porten var blockerad av elden. Några icke-kristna i andra gårdar blevo också dödade och sårade. För att ej låta om hur andra byar alldeles ödelagts, och människoliv i flera tiotal blivit spillda.

Det gåtfulla: varför tillät Gud detta?

Herren är ej platsen att uttala sig om orsaker till att detta kunnat hända. Vi låta oss nöja med att veta, Gud har tillåtit det att ske, och säkert

Japansk kejsardyrkan

Instruktioner och frågor.

Den japanska staten ställer stora krav på sina undersåtar. En del av dessa ha religiös eller halvt religiös prägel. Därför stå de kristna i det japanska imperiet inför samma problem som de första kristna under Roms välde: kejsardyrkans. Ceremonierna inför den japanske kejsarens bild torde dock inte ha fullt så starka drag av tillbedjan som de romerska. Det är särskilt i skolorna, som dessa ceremonier utföras. Men även församlingarna känna trycket av denna kejsardyrkan. Man försäkrar visserligen från regeringshåll, att ceremonierna inte få uppskattas som religiös tillbedjan utan som uttryck för djup värnads för de nationella värden, för vilka kejsaren och den japanska flaggan äro symboler. En del kristna synas också godtaga denna förklaring, andra inte.

Som exempel på vad regeringen fordrar av de kristna i Korea — förr självständigt kejsardöme, nu japanska provinsen Chosen — står följande instruktion för pastorer inom koreanska församlingar.

Varje söndagsförmiddag före gudstjänsten måste de församlade

1. vända sitt ansikte i riktning mot Tokio och mycket värnadsfullt höja sitt huvud;
2. låta hissa den japanska flaggan på en flaggstång utanför kyrkan och, då den utvecklas, ropa »hanzai!» (ett hyllningsrop);
3. stå upp, medan pastorn läser följande, och instämma däri: »Vi äro lojala japanska undersåtar. Vi lova högtidligt fullt trohet mot hans kejsarliga majestät, Japans härskare. Vi skola nedlägga all omsorg på att bli bra människor med starka kroppar.»

Det är klart, att de kristna, som dyrka »en främmande Gud», betraktas med misstänksamhet i ett så hypernationellt land som Japan. Ett exempel därpå, är följande frågelista, som genom polisens försorg blivit tillsänd de 25 mest kända pastorerna inom olika kristna samsfunds församlingar i Osaka i egentliga Japan:

Walter Andrén.

Jul- och nyårshelgens möten inkluderade julfest i barnhemmet och söndagsskolans fest i kyrkan voro goda och till mycken glädje. Söndagsmötena ha hela hösten varit välbeköpta. Olla har lörmiddagsgudstjänsten samlat fullt hus.

Lugnt nyår.

Församlingen samlades till årsmöte den 7 jan. I förmiddagens gudstjänst hade vi ett högtidligt inslag, då två nya diakoner avskildes, varefter församlingen firade Herrens måltid. På eftermiddagen hölls förhandlingar. Mötet var gott, och villighet att tjäna förnåms.

Under året ha 59 personer döpts och förenats med församlingen. Då man frånräknar utflyttade, utslutna och döda, blir den totala ökningen av medlemmar 45. Den 1 jan. var hela medlemsantalet 263.

Under själva julen var det relativt lugnt i våra bygder, men innan nyåret inbrutit, var det krig. I tre veckor hörde vi dagligen det åskliknande dundret från det bevingade bombardemangets och fältkanonernas trumled. De senare voro stundom i aktion även på natten. Striderna började omkring en svensk mil från oss, men förflyttade sig efter hand längre bort. Det förnåms, som hade kriget nu på allvar kommit till våra trakter.

Kapell bombat — fem döda.

Vi kände stor oro för våra medlemmar ute i byarna, och det var naturligt, att vi bådo om Guds beskydd över dem. Då det blivit lugnare, och det bevingade bombardemanget upphört, utan att vi hört något från dem, hoppades vi, att allt var väl. På morgonen den 22 jan. spriddes dock ett rykte, att byn Shihputza — utpost till Baoguoshan församling — blivit hemsökt, och att vårt kapell därstädes troligen var förstört. En timma senare kom ett brev, som bekräftade, att ryktet denna gång talat sant. Den 17 jan. fölldes fyra bomber i byn varav två föll till bakom vår lokal. I samma gård inrymdes flera rum för evangelister och bibelkvinna jämte en medicinbod. Det mesta föll samman vid nedslaget, och eld uppstod, vilken gjorde förödelsen fullständig. Dock, dessa materiella förluster äro intet emot våra kristna vämmers liv,

som kung tofobom. De döades ögonblickligen, och två dogo av sina skador några dagar senare.

En frukost till döds.

Evangelisten Sung Ying-shui, som massakrerades olyckligt, hans syster, i. d. bibelkvinna i Knoi, och kolportören Sü Ting-liang äro bland de bortgångna. De två övriga, en man och en kvinna, voro mycket varm-hjärtade medlemmar.

Det kändes förkrossande att få detta bud. Våra vänner behövdes så väl i arbetet, tyckte man. Kolportören Sü var även ordförande i församlingen i Baoguoshan och nästan den ende, man kunde räkna med för en sådan uppgift i sin hemby.

Våra vänner intogo just sin frukost, då anfallet gjordes, och de ämnade sig sedna ut åt olika håll. Kolportören, som var på väg hit till C., övertalades att stanna och spisa frukost, eljest hade han redan varit utanför byn.

Vem kunde drömma om något så fruktansvärt, — även om man hade en svag förnimmelse av ett dunkelt något — då nedtecknaren av dessa rader övernatade i just denna gård, och den 15 jan. knappt två dagar tidigare lämnade platsen.

Den Herren vill spara —

Man måste dock taeta Gud, att ej flera liv spilldes. En broder till syskonen Sung, som befann sig ute i gården, blev begravd under en nedfallande mur och annat brate. Han kunde höra, hur hans äldre bror och de andra vännerna bådo och anföllde sin ande i Herrens händer. Självt had han Gud sända någon att hjälpa honom fram. En röst sade honom då att stå upp och skynda ut. Han invände: jag har själv ingen kraft till det. Under lönen förnam han, hur kraft kom och fyllde hela hans varelse, och han kunde bryta sig fram och skynda undan de giriga eldslågorna. Hans kläder hade slitits av kroppen, och han blädde ur mun, näsa och öron. Vi hoppas, att Herren i fortsättningen hjälper honom, så att ej hans lungor tagit allvarlig skada.

En evangelist, hans dotter, som är bibelkvinna, en annan bibelkvinna, två unga flickor och en gosse befunno sig i ett rum längre in i gården och undkommo med blotta förskräckelsen. De räddade sig ut genom en raserad bakvägg, då vägen ut genom porten var blockerad av elden. Några icke-kristna i andra gårdar blavo också dödade och sårade. För att ej tala om hur andra byar alldeles ödelagts, och människoliv i flera tiotal blivit spillda.

Det gåtfulla: varför tillät Gud detta?

Här är ej platsen att uttala sig om orsaker till att detta kunnat hända. Vi låta oss nöja med att veta, Gud har tillåtit det att ske, och säkert skall Han låta denna prövning samverka till det bästa.

Kära missionsvänner bed för dessa arma, ängsliga och hårt prövade människor. Bed att ljuset går upp i deras själ, så de kunna fatta tröstningen och Guds väg.

Owa.

Den japanska staten ställer stora krav på sina undersåtar. En del av dessa ha religiös eller halvt religiös prägel. Därför stå de kristna i det japanska imperiet inför samma problem som de första kristna under Roms välde: kejsardyrkans. Ceremonierna inför den japanske kejsarens bild torde dock inte ha fullt så starka drag av tillbedjan som de romerska. Det är särskilt i skolorna, som dessa ceremonier utöfas. Men även församlingarna känna trycket av denna kejsardyrkan. Man försäkrar visserligen från regeringshåll, att ceremonierna inte få uppskattas som religiös tillbedjan utan som uttryck för djup vördnad för de nationella värden, för vilka kejsaren och den japanska flaggan äro symboler. En del kristna synas också godtaga denna förklaring, andra inte.

Som exempel på vad regeringen fordrar av de kristna i Korea — förr självständigt kejsardöme, nu japanska provinsen Chosen — står följande instruktion för pastorers inom koreanska församlingar.

Varje söndagsförmiddag före gudstjänsten måste de församlade

1. vända sitt ansikte i riktning mot Tokio och mycket vördnadsfullt böja sitt huvud;

2. låta hissa den japanska flaggan på en flaggstång utanför kyrkan och, då den utvecklas, ropa »banzai!» (ett hyllningsrop);

3. stå upp, medan pastorn läser följande, och instämma däri: »Vi äro lojala japanska undersåtar. Vi lova högtidligt full trohet mot hans kejsarliga majestät, Japans härskare. Vi skola nedläggja all omsorg på att bli bra människor med starka kroppar.»

Det är klart, att de kristna, som dyrka »en främmande Gud», betraktas med missföroligelse i ett så hypernationellt land som Japan. Ett exempel därpå, är följande frågelista, som genom polisens försorg blivit tillsänd de 25 mest kända pastorerna inom olika kristna samfundets församlingar i Osaka i egentliga Japan:

Torsdagen den 2 maj 1940

J. E. LINDBERG: Y 18 1940

DÅ och NU

Min första vinter i Kiaochow

Jag behåller det gamla stadsnamnet, ty det tilltalar mig bäst. Den asyflade vintern utgör ett gammalt minne, som ofta rinner mig i hägen. Om jag kunde teckna det troget, tror jag att mina kära missionsvänner skola intresseras därav liksom jag gör!

Det var tidigt på vintern 1893 eller mera kronologiskt korrekt den 16 mars som vår första kinamissionär Carl Vingren och jag flyttade in i det lilla hus, som han lyckats hyra vid Lilla Brogatan. (Se »Sådd och Skörd» av J. Byström sid. 131.) Utom norra porten var ett stort fält uppsatt och en stor folkmassa samlad, ty det var mandarinombyte i staden. I början blev jag litet haj, men Vingren tröstade mig med att det icke gällde något mordovslag mot oss. »Vi äro ju klädda i långa rockar som mandarinerna och med härpiskor på ryggen», sade han. Våra härpiskor voro då ännu lösslätor. (Vingren hade fått sin av fru Alinder och jag min av Fröken Molin.)

Hur vi tillbragte första natten i missionens första hus, skall jag icke söka skildra. Vingren var ledare i spraket ännu så länge med ett års försprång. Vi sökte så småningom förbättra våra levnadsvillkor på bästa sätt, men huset befunns vara fuktigt och min kära kollega fick reumatism. Detta gjorde, att han efter några veckor reste tillbaka till Pingtu och lämnade mig ensam i sticket. På hösten samma år lyckades vi få lura respengar, så att han kunde antrida sin hemresa till Sverige i följd av annan åkomma än reumatismen. Det föll då på min lott att ensam besätta den lilla missionsstationen.

Huset bestod av 3 små rum. Det östra var min sängkammare, som var möblerad med en kinesisk trä-säng med en legeknota under varje ben enligt ortens sed, tvättkommoden bestod av en packlåda, och den reskoferret, som redaktör Byström hjälpte mig att köpa vid Brunkebergs torg på hösten 1891, var sittsoffa, matduksbord och dragkista. Eldstad och matta på jordgolvet funnos icke. I västra rummet hade jag min matsal och mitt kök. Jag spisade vid Vingrens bord, i hans glaserade lergryta kokades min gröt och välling m. m., stekpannan bestod av en utlamrad järnskopa och pannkukvårdaren av ett stycke handjärn. Köcken Sun var delvis min lärare i talspraket. Jag minnes ännu många av hans lärosatser. Han lade sig alltid vinnig om att på torget icke köpa saker, som varit offrande åt avgudar. En dag visade han mig ett prov på hur skickliga kineserna äro att förfalska. Han hade köpt en lake på torget och trodde, att den var full av rom, men den var fullstoppad av fin sand.

Mittelrummet var gästrum, och kyrkas, när det lyckades att samla några åhörare på en gång. I rummet fanns ett bord och några bänkar. Allt var mycket primitivt, som det bör vara i början. Men i denna »kyrka» höll jag min första och kanske bästa predikan över Jesu sista befällning i Matt. 28: 10—20. Jag framhöll, att det är vår plikt att förkunna Jesu lita och kinesiernas att omfatta den i sina hjärtan och liv.

Nu hade jag bott ensam i denna mörka hederstul hela vintern till franska vintern i mars, då jag besöktes av ett oväntat besök av en vit man. Det var doktor Corbett från Chiefoo, som var ute på en missionsresa och hade sport om min sällsamma därvaro. Han betraktade min person, min kinesdräkt, huset, dess möbler, dess läge och dimensioner. Han stannade blott en kort stund. Då jag följde honom till porten enligt landets sed, tecknades ett drag av medlänkan i den gamle människans

1. Vem är de kristnas Gud?
2. Vad är er uppfattning om Japans 8 miljoner gudar?
3. Vad är skillnaden mellan kejsaren av Japan och er Gud?
4. Vad är skillnaden mellan det brittiska rikets kejsare och er Gud?
5. I vilket förhållande står er bibel till de kejsarliga buden från Japans härskare?
6. Vad är skillnaden mellan den kristna läran och kejsarens befallningar?
7. Vad är er uppfattning om tillbedjan om förfädernas andar och om tillbedjan inför tempelns heliga altare?
8. Vad är er uppfattning om kejsarens förfäder?
9. Vad är det yttersta syftet med er tro?
10. Vad är er åsikt om religionsfriheten?
11. Varför anse ni buddismen och shintoismen som vidskepliga?
12. Vad är skillnaden mellan kristendomens ande och japans ande?

Det är oss alla klart, att de kristnas ställning i Japan är mycket svår. Den kärptes utöver vad den varit, då Japan för ett par år sedan orättfärdigt överföll Kina, alldeles som Ryssland överföll Finland, en nationell våldshandling, som måste kränka deras kristna samveten. Gud styrke våra syskon i Japan!

Så långt vi känna, arbeta inga svenska missionärer direkt i vare sig Japan eller Korea. Däremot arbeta ett antal svenska missionärer med understöd från Sverige i den amerikanska metodistkyrkans tjänst i Korea. Frälsningsarmén har haft många svenska officerare i Korea och Japan, bland dem brigadör Wiberg, chef för deras krigsskola. Numera finnas inga svenska officerare inom Frälsningsarméns arbete i det japanska imperiet. Den moderna japanska staten menar sig ha nog av kejsaren och behöver ingen annan Gud. Arma Japan!

kristendomens ande och japans ande

218

Det är oss alla klart, att de kristnas ställning i Japan är mycket svår. Den skärptes utöver vad den varit, då Japan för ett par år sedan orätfärdigt överföll Kina, alldeles som Ryssland överföll Finland, en nationens äldshandling, som måste kränka deras kristna samveten. Gud styrke våra syskon i Japan!

Så långt vi känna, arbeta inga svenska missionärer direkt i vare sig Japan eller Korea. Däremot arbeta ett antal svenska missionärer med understöd från Sverige i den amerikanska metodistkyrkans tjänst i Korea. Frälsningsarmén har haft många svenska officerare i Korea och Japan, bland dem brigadör Wiberg, chef för deras krigsskola. Numera finnas inga svenska officerare inom Frälsningsarméns arbete i det japanska imperiet. Den moderna japanska staten menar sig ha nog av kejsaren och behöver ingen annan Gud. Arma Japan!

asyflade vintern utgör ett gammalt minne, som ofta rinner mig i lägen. Om jag kunde teckna det troget, tror jag att mina kära missionsvänners skola fröesseras därav liksom jag gör!

Det var tidigt på våren 1893 eller mera kronologiskt korrekt den 16 mars som vår första kinamissionär Carl Vingren och jag flyttade in i det lilla hus, som han lyckats hyra vid Lilla Brogatan. (Se »Sädd och Skörd» av J. Byström sid. 131.) Utom norra porten var ett stort tält uppsatt och en stor folkmassa samlad, ty det var mandarinombyte i staden. I början blev jag litet bång, men Vingren tröstade mig med att det icke gällde något mordenslag mot oss. »Vi äro ju klädda i långa rockar som mandariener och med härpiskor på ryggen», sade han. Våra härpiskor voro då ännu lösflätor. (Vingren hade fått sin av fru Alinder och jag min av fröken Molin.)

... var möblerad med en kinesisk tjänsäng med en tegelknota under varje ben enligt ortens sed, tvättkammaren bestod av en packläda, och den reskostferta, som reskostfört Byström hjälpte mig att köpa vid Brunkebergs torg på hösten 1891, var sittsöffa, nattdukstbord och dragkista. Eldstad och matta på jordgolvet funnos icke. I västra rummet hade jag min matsal och mitt kök. Jag spisade vid Vingrens bord, i hans glaserade lergröta kokades min gröt och välling m. m., stekpannan bestod av en utlamrad järnskopa och pannkaksvändaren av ett stycke bandjärn. Kocken Sun var delvis min lärare i talspråket. Jag minnes ännu många av hans lärosatser. Han lade sig alltid vinnig om att på torget icke köpa saker, som varit offerade åt avgudar. En dag visade han mig ett prov på hur skickliga kineserna äro att förfalska. Han hade köpt en luke på torget och trodde, att den var full av rom, men den var fullstoppad av fin sand.

Mitt rummet var gästuum, och »kyrka», när det lyckades att samla några åhörare på en gång. I rummet fanns ett bord och några bänkar. Allt var mycket primitivt, som det bör vara i början. Men i denna »kyrka» höll jag min första och kanske bästa predikan över Jesu sista befallning i Matt. 28: 10—20. Jag framhöll, att det är vår plikt att förkunna Jesu lära och kinesernas att omfatta den i sina hjärtan och liv.

Nu hette jag bott ensam i denna mörka heddastad hela vintern till fram på våren i mars, då jag fröppjätades av ett oväntat besök av en vit man. Det var doktor Corbett från Chyefso, som var ute på en missionsresa och hade sport om min sällsamma därvaro. Han betraktade min person, min kinesdräkt, huset, dess möbler, dess läge och dimensioner. Han stannade blott en kort stund. Då jag följde honom till porten enligt landets sed, tecknades ett drag av medömkan i den noble mannens ansikte, från den högvälvda pannan ända ned i det gräsprängda hellskägget.

En blick på fältet nu.

Man hör vidrigt föräktla den ringna begynnelsens dag. Om den salige gudsmannen och nitiske missionären Corbett nu kunde komma till Kiuchow och beskåda, vad den gode Guden, de svenska baptisterna och deras representanter utfört sedan den där vintern, skulle vi kunna visa honom 4 missionärsbostäder, den tredje upplagan av kapell med dess många åhörare och söndagsskolorna, samrenskolans byggnadskomplex, flickskolans tvåvåningshus, varlagsskollhusen, den nybyggda bibelskollgården och hundratals elever av alla grader fylla varje klassrum eller leka ute på gårdarna under raststunderna. Han skulle också få se deras glada ansikten och höra deras muntra sång. Om därtill skulle läggnus församlingsnumerären och dotterförsamlingarnas antal, skulle säkert den patriarkaliske gudsmannen jubla av fröjd från hjärtgrundens ända upp i ansiktet.

Må man icke tacka Gud för allt detta och mycket mera till hennans i Sverige, och jubla inför missionens levande och mäktige Gud? Ty på Honom skola hedningarna hoppas! Då tillkommer hans Rike.

V. S. No 27 - 1928

Vår yttre mission

Mot Jih-Chao

Ny station i Kina.

Under flera år har man talat om att göra mera för Jih-chao, och om möjligt stationera en missionsfamilj där. Undertecknad med familj får nu förmånen att bli den första.

Tidigt på varen reste jag i sällskap med broder Jansson till Jih-chao för att se på den nya tomten, som han köpte i fjol för missionens räkning och se, om det fanns möjligheter att få ihop material och arbete för att kunna bygga en missionsbostad.

Den inköpta gården.

Av kortet få vår missions väner en idé om, huru gården såg ut, när den köptes. Flera gamla, förfallna hus ha redan rivits för att göra rum för det nya. Jag hoppas att senare kunna visa, huru arbetet fortgår.

Fastän folket i Jih-chao äro mycket fattiga äro de dock intelligenta och glada. Naturen är underbart skön här. För att komma hit, reste vi över höga berg och genom vackra dalar.

Från färden i bergen.

Här visas ett motiv från vår resa. Församlingen här är liten och svag, och arbetet är ännu blott i pioniersstadiet. Vi bedja därför särskilt om eder sympati och förbön.

Sten P. Lindberg,
Jih-chao.

Kristendomen och det nya Kinas ledare.

Av missionär J. K. Saunders, Shiu Chow, Kwang Tung, Kina.

En ny dag har randats i Kina. De gamla ledarna ha lämnat scenen. Nya ledare ha gjort sitt inträde. Dessa nya ledare förklara, att de skola återuppygga Kina. Det är ett lägligt tillfälle att undersöka kristendomens ställning till dessa nya ledare, och se vad kristendomen redan gjort för de nuvarande ledarna.

Innan en ny tingens ordning kan införas, måste det finnas män och kvinnor, som leva och dö för att skapa den nya dagen. De två personer, som bidragit mera än alla andra för att frambringa den nuvarande regeringen i Kina och möjliggjort den nya tiden, voro d:r Sun Yat Sen och Wu Ting Fang. Dessa män voro oskiljaktiga i livet och skildes icke i döden åt i sina ideal med hänsyn till sitt fosterland. D:r Wu Ting Fang var mera fredlig och konstruktiv i sitt tänkande, men han var alltid trogen de ideal, för vilka d:r Sun levde och dog. D:r Wu var icke förenad med någon församling, men trodde likväl alltigenom på kristendomen. I ett brev till författaren icke långt före sin död sade han: »Genom min egen personliga erfarenhet av och kännedom om det verk, som kristendomen utfört, är jag livligt medveten om dess konstruktiva inflytande över hela landet. Vid denna övergångsperiod, då Kina kämpar för demokratiens och humanitetens mål, ha Förenta staternas kristna ett enastående tillfälle att lämna det deras värdefulla bistånd.»

Han avslutade sitt långa brev till mig med dessa ord: »Får jag uttrycka den förhoppningen att Amerikas kristna taga i övervägande vad eder store president, Abraham Lincoln, i sitt andra inträdestal den 4 mars 1865 sade: 'Kärlek till alla, ståndaktighet i det rätta, såsom Gud uppenbarar för oss det rätta'».

D:r Sun bekände sig vara en kristen intill sin död och gav stränga order om att han skulle få en kristlig begravning. Detta betyder mycket för varje medborgare i Kina. Sun Fo, d:r Suns ende nu levande son, är medlem av baptistförsamlingen i Macao, Sydchina. D:r Suns första hustru är också medlem av vår församling i Macao. Hans andra hustru är medlem i en metodistkyrka. Mycket som d:r Sun gjorde, kunna vi icke gilla, men han var känd som en kristen personlighet.

Dessa två ledare gingo ur tiden vid sin äras höjdpunkt och voro trovärdiga ledare. De kanske komma att förbliva det nya Kinas stora ledare liksom Washington och Lincoln alltid komma att betraktas som stora ledare i detta land.

Många av de nuvarande ledarna i den nationalistiska regeringen äro också kristna. Jag vill då nämna de myndigheter, som bekläda de högsta ämbetena. Den högsta ställningen i den nuvarande regeringen har ordföranden i den administrativa kommittén i Nanking. General Ten Yan Koi innehar denna post. Hans privata sekreterare är församlingsmedlem och känner general Ten som få andra. Han sade mig, att general Ten Yan Koi är en sann troende. Andra, som känna honom, tro detsamma.

en procent av befolkningen kristen, men likväl är majoriteten bland de stora ledarna medlemmar av någon kristen församling! Flera av dessa äro medlemmar av baptistförsamlingen.

Vilken betydelse har detta för kristendomen?

Det föreligger en fara, att kristendomen blir populär och att gemene man identifiera sig med församlingarna emedan ledarna äro kristna. Detta skulle i hög grad förhindra sann kristendom såsom varande en hjärtats livsak.

Det gives emellertid den förmodan, att andra ledare och människomassor komma att villigt höra det kristna budskapet. Vi komma att få det bästa tillfälle, som någonsin erbjudits oss, att predika Kristus och framhålla, att människorna böra emottaga honom i enlighet med hans egna villkor för lärjungarna. Vi böra icke försvaga budskapet eller kompromissa med dess innehåll eller förringa dess krav. Vi ställas inför en situation liknande den för kristendomen under det fjärde seklet, då Constantin accepterade den och önskade sina följeslagare att handla på samma sätt. Kristendomen kompromissade då och har sedan dess alltid lidit. Vi böra icke begå ett sådant misstag och få icke göra det i den nuvarande situationen i Kina.

Vi undra ofta varför kristendomen har lidit så mycket under den nuvarande revolutionen, om dessa ledare äro kristna. Kristendomen har lidit och missionärerna å många platser ha lidit oerhördt, men det gives en orsak och en förklaring. Dessa ledare i Kina gvela tillräckligt om kristendomen för att förstå, att vår nation i likhet med andra västerländska nationer (översättarens anm.) i regel icke tillämpa kristliga principer i våra mellanhavanden med Kina. Vi ofta förneka kristendomens sanna anda i våra internationella förbindelser. Vi äro medvetna om anklagelsens allvarliga innebörd.

Många namnkristna från Västern och även en del missionärer ha ansett deras egna regeringar vara för mera än Kristi läror. Vi praktisera icke vad vi lära i våra relationer till andra folk. Detta har resulterat i förakt för några av kristendomens representanter. Föraktet har även kommit från Kinas ledare, som äro kristna och som veta vad kristendomen verkligen är.

Den lärdom, som vi hämta från allt detta, är att vi måste låta Kristus dagligen framstå för detta folk, ikläda oss Kristus och icke anpassa oss efter den värld eller tid, uti vilken vi leva. Vi böra med glädje göra detta för hans skull, även om det eljest icke krävdes av oss. Vi behöva fullständigt återgå till Nya testamentets kristendom och vara förvissade om att vi alltid följa honom, oavsett vad andra i västerländska länder göra eller säga. Detta innebär ett noggrannare studium av den ursprungliga kristendomen och en fast övertygelse från vår sida, att vi giva Kristus absolut kontroll över alla våra planer och vårt liv. Detta borde vara vår glädje och beslut, kostat vad det kostar vill. Om vi göra detta, erbjuder Kina de största möjligheter, som någonsin givits de kristna styrkorna. Hela världen nuvarande och tillkommande beställning beröres av vårt handlingsätt i denna vår tid. Vi ha

No. 20. 27 1928

kg
bc
oc
re
le
re
dc
fo
vi
ac
dc

no
st
b
k
no

no
de
fr
sl
k
fr
u

kg
dt
t.

tycka och förhoppningen att amerikans kristna taga i övervägande vad eder store president, Abraham Lincoln, i sitt andra inträdestal den 4 mars 1865 sade: 'Kärlek till alla, ståndaktighet i det rätta, såsom Gud uppenbarar för oss det rätta'.

D:r Sun bekände sig vara en kristen intill sin död och gav stränga order om att han skulle få en kristlig begravning. Detta betyder mycket för varje medborgare i Kina. Sun Fo, d:r Suns ende nu levande son, är medlem av baptistförsamlingen i Macao, Sydkina. D:r Suns första hustru är också medlem av vår församling i Macao. Hans andra hustru är medlem i en metodistkyrka. Mycket som d:r Sun gjorde, kunna vi icke gilla, men han var känd som en kristen personlighet.

Dessa två ledare gingo ur tiden vid sin äras höjdpunkt och voro trovärdiga ledare. De kanske komma att förbliva det nya Kinas store ledare liksom Washington och Lincoln alltid komma att betraktas som stora ledare i detta land.

Många av de nuvarande ledarna i den nationalistiska regeringen äro också kristna. Jag vill då nämna de myndigheter, som bekläda de högsta ämbetena. Den högsta ställningen i den nuvarande regeringen har ordföranden i den administrativa kommittén i Nanking. General Ten Yan Koi innehar denna post. Hans privata sekreterare är församlingsmedlem och känner general Ten som få andra. Han sade mig, att general Ten Yan Koi är en sann troende. Andra, som känna honom, tro detsamma.

Kabinetts ledamöter komma därnäst i makställning. Den viktigaste post i kabinettet just nu är utrikesministerns. C. T. Wang innehar denna post, och han är känd som en bland de ledande kristna i Kina. Han har innehaft många höga poster i regeringen under de senaste tio åren och har varit mycket aktiv i kristen verksamhet i Kina.

Den nästa i hans departement är vice utrikesministern, Y. S. Tong, som är en kristen. Härnäst är kanske den mest betydelsefulla medlemmen i kabinettet finansministern T. V. Soong. Han är en av de bäst kända kristna i Kina. Handels- och jordbruksministern, d:r H. H. Kung, är också en kristen. Inrikesministern och sekreteraren för The Overseas Association äro båda välkända kristna. Den speciella envoyén till Förenta staterna, Hon. Frank W. Lee, är en aktiv medlem av en baptistförsamling i Canton.

Den mest inflytelserike generalen i hela Kina just nu är general Feng, den kristne generalen, som är så väl känd i västerländska nationer. De, som bäst känna honom, tro att han är en sann kristen, ehuru han kanske inte alltid behagar militära ledare. Han är känd i Kina som en kristen.

Dessa representera de framstående ledarna i den nya regimen. Majoriteten av stora ledare är alltså på de kristnas sida. Detta sakförhållande är nästan utan motstycke i historien. Tänk dig jordens största nation i fråga om folkmängd och potentiella krafter med mindre än

den med Kina. Vi ofta förneka kristendomens sanna anda i våra internationella förbindelser. Vi äro medvetna om anklagelsens allvarliga innebörd.

Många namnkristna från Västern och även en del missionärer ha ansett deras egna regeringar vara för mera än Kristi läror. Vi praktisera icke vad vi lära i våra relationer till andra folk. Detta har resulterat i förakt för några av kristendomens representanter. Föraktet har även kommit från Kinas ledare, som äro kristna och som veta vad kristendomen verkligen är.

Den lärdom, som vi hämta från allt detta, är att vi måste låta Kristus dagligen framstå för detta folk, ikläda oss Kristus och icke anpassa oss efter den värld eller tid, uti vilken vi leva. Vi böra med glädje göra detta för hans skull, även om det eljest icke krävdes av oss. Vi behöva fullständigt återgå till Nya testamentets kristendom och vara förvissade om att vi alltid följa honom, oavsett vad andra i västerländska länder göra eller säga. Detta innebär ett noggrannare studium av den ursprungliga kristendomen och en fast övertygelse från vår sida, att vi giva Kristus absolut kontroll över alla våra planer och vårt liv. Detta borde vara vår glädje och beslut, kosta vad det kosta vill. Om vi göra detta, erbjuder Kina de största möjligheter, som någonsin givits de kristna styrkorna. Hela världen nuvarande och tillkommande beställning beröres av vårt handlingsätt i denna vår tid och hurvida vi äro villiga att på ett värdigt sätt fylla de uppgifter och tillvarataga de möjligheter, som nu stå oss till buds.

Från engelskan av
Oscar Rinell.

Ur

skön härl. För att komma hit, reste vi över höga berg och genom vackra dalar.

Från färden i bergen.

Här visas ett motiv från vår resa. Församlingen här är liten och svag, och arbetet är ännu blott i pionjärsstadiet. Vi bedja därför särskilt om eder sympati och förbön.

Sten P. Lindberg,
Jih-chao.

fo
vi
ac
de
n:
sl
b
k
n:
m
de
fi
sl
li
fi
n:
k
d
L

Terminsavslutning i Kiaohsien

BIBELSKOLAN I KIAOHSIEN 1939.

Förra veckan pågingo examensprov i Bibelskolan, och i fredags kunde lärare, elever och skolans vänner samlas till avslutningshögtid för terminen. Som förut meddelats i V.-P. har den gamla Bibelkvinnoskolan gått upp i den nya Bibelskolan. För de elever, som tidigare besökt den förra, var alltså detta årsavslutning. Och för en klass bibelkvinnor på 11 elever var det sista skoldagen efter flera (2-3) års studier i Bibelkvinnoskolan.

Avslutningen ägde rum i kapellets mindre sal, som dagen till ära vackert dekorerats. Skolans nuvarande rektor, Egon Rinell, ledde avslutningshögtiden, hälsade samtliga välkomna och läste flera bibelverser, som elever fingo till minne på hemvägen.

Tal hölls så till särskilt den avgående klassen — men för övrigt till alla närvarande — av förra Bibelkvinnoskolans rektor, fru Hedvig Rinell.

Elevernas tack framfördes därefter av fröken Kuo Mei Chen, en av de avgående eleverna. Hon riktade sitt tack till lärare, främst Hedvig Rinell, kamrater i skolan och till andra vänner, som varit henne och hennes klasskamrater till hjälp under skoltiden.

Kiaohsiens nyvalde pastor, I. d. evangelisten på Kiaohsienfältet, Han Feng Ming, hade till slut också några ord att säga oss.

Före och mellan alla dessa tal sjöngs flera sånger unisont.

Bibelskolan har denna sin första termin haft ett 60-tal elever, både manliga och kvinnliga, lärarkåren har också varit större än den förra Bibelkvinnoskolans. Inlet, som stort

läsningen, har inträffat. Gud har hjälpt och beskyddat. En tråkig händelse har dock inträffat, i det att en manlig elev, f. d. soldat, blev arresterad vid terminens början och troligen dödad. Det spred naturligtvis förstämning ibland oss.

Vid avresan från Kiaohsien hade missionen nu försett samtliga elever med ett pass — till vad nytta det hava kan. För övrigt få vi alla lita på Guds beskydd under alla faror.

Till Eder därhemma, som följa oss med Edra böner och som understödja verket härute, vilja vi, både svenskar och kineser, säga ett hjärtligt tack. Bedjen också för Bibelskolan! Vi tro, att den skall bli till rik välsignelse.

Kiaohsien den 27 juni 1939.

Anna Andersson.

Dop i Kaomi

Enligt meddelande från missionär J. A. Rinell är det rätt lärlig verksamhet å Kaomifältet under sommaren. Söndagen den 25 juni döptes i Kaomi 18 personer. Mycket folk var därvid närvarande. Även i den nybildade församlingen i Sdagia-tsuen har det hållits dopföreläsning.

I Jichao, där missionär Sten F. Lindberg verkar, ha bombningar nyligen förekommit, men missionens byggnader ha därvid icke skadats.

Han var en god kristen och en flitig predikant.

På våren 1916 sändes en evangelist ned till det mörka häradet Jichao från Chefoo. Han sammanträffade där med en tyghandlare Leo, som han gav ett ex. Nya testamentet. Tyghandlaren läste och läste, begrundade och begrundade den besynnerliga boken till långt in på nätterna, men utan att begripa den. Senare på året kom Leo till sin hemtrakt. Och på en av våra västra utposter sammanträffade han med missionär A. J. Lidquist och evangelisten Wang Ting kieh. Därigenom kom Leo i närmare beröring med vår mission och erhöi välbehörlig undervisning. Söndagligen besökte han sammankomsterna på utposten i Tankin, som låg nära hans hemby.

Under tiden bröt frälsningens ljus in i hans mörka hedomsjäl, så att han på bekännelse blev döpt den 8 maj 1917. Han blev därigenom medlem av Chucheng församling, som han troget tillhört till sin död, som inträffade den 8 december 1938. Det var icke långt efter hans omvändelse som han fick nöd för sin hustrus frälsning. Han läste flitigt Guds ord för henne och bad med henne. Han bad oss missionärer, ofta under lärar, att kämpa med honom i förbön för hustruens omvändelse. När frälsningens ljus äntligen uppgick för henne, var han jublande glad och prisade Gud för nåd och lönesvar.

Det dröjde icke länge efter hans egen omvändelse, förrän han började vittna för andra om den frälsning han funnit. Bibeln var hans käraste läsning, och dess uttrycksätt tillägnade han sig underbart fort och korrekt. Fastän över 50 år gammal kunde han läsa upp hela eller halva kapitel utantill vid våra predikantmöten, ja ända till han var över 70 år. I denna begåvning överträffade han alla våra yngre evangelister. Han bevisade flera klasser, vid vår bibelskola i Kaomi. Broder Leo var en brinnande bönens man som bad mycket både offentligt och enskilt. Han var ingen sångens man.

2
lö
ni
P
su
n
fe
oc
te
st
gi
li
si
li
—
m
sj
V
d
s
i
i
s
i
u
u
g
d
n
n
o
s

de
at
re
ni
vi
la
re
ju
re
si
d
a
s
2
f

som elever fingo till minne på hemvägen.

Tal hölls så till särskilt den avgående klassen — men för övrigt till alla närvarande — av förra Bibelkvinnoskolans rektor, fru Hedvig Rinell.

Elevernas tack framfördes därefter fräken Kuo Mei Chen, en av de avgående eleverna. Hon riktade sitt tack till lärare, främst Hedvig Rinell, kamrater i skolan och till andra vänner, som varit henne och hennes klasskamrater till hjälp under skoltiden.

Kiaohsiens nyvalde pastor, t. d. evangelisten på Kiaohsienfältet, Han Feng Ming, hade till slut också några ord att säga oss.

Före och mellan alla dessa tal sjöngs flera sänger unisont.

Bibelskolan har denna sin första termin haft ett 60-tal elever, både manliga och kvinnliga, lärarkåren har också varit större än den förra Bibelkvinnoskolans. Inlet, som stort

Dop i Kaomi

Enligt meddelande från missionär J. A. Rinell är det rätt lieftig verksamhet å Kaomifältet under sommaren. Söndagen den 25 juni döptes i Kaomi 18 personer. Mycket folk var därvid närvarande. Ären i den nybildade församlingen i Sdagia-tsuen har det hållits dopföreläsning.

I Jichao, där missionär Sten F. Lindberg verkar, ha bombningar utligen förekommit, men missionens byggnader ha därvid icke skadats.

Tankia, som lag nära hans hemby. Under tiden bröt frälsningens ljus in i hans mörka hednasjäl, så att han på bekännelse blev döpt den 8 maj 1917. Han blev därigenom medlem av Chueheng församling, som han troget tillhört till sin död, som inträffade den 8 december 1938. Det var icke långt efter hans omvändelse som han liek nöd för sin hustrus frälsning. Han läste flitigt Guds ord för henne och bad med henne. Han bad oss missionärer, ofta under tårar, att kämpa med honom i förbön för hustrus omvändelse. När frälsningens ljus äntligen uppgick för henne, var han jublande glad och prisade Gud för nåd och hönesvar.

Det dröjde icke länge efter hans egen omvändelse, förrän han började vittna för andra om den frälsning han funnit. Bibeln var hans käraste läsning, och dess uttryckessätt tillägnade han sig underbart fort och korrekt. Fastän över 50 år gammal kunde han läsa upp hela eller halva kapitel utantill vid våra predikantmöten, ja ända till han var över 70 år. I denna begavning överträffade han alla våra yngre evangelister. Han bevisade flera klasser vid vår bibelskola i Kaomi. Broder Leo var en brinnande bödens man som bad mycket både offentligt och enskilt. Han var ingen sångens man, men sjöng och spelade till Herrens ära i sitt hjärta litet och ofta. Några timmar före dödsstunden sade han till sin omgivning: »Jesus har befallt mig att sjunga».

Evangelisten Leos predikosätt var originellt. Han var ingen stark textutläggare, men belyste texten med drastiska händelser ur sitt långa livs erfarenheter. Guds kärlek belyste han med berättelser om kinesiernas föräldravörnad. När han talade vid tilltötena voro till och med oroliga pojkar som tända ljus. En gång hörde jag honom framhålla de kristnas storhet inför Gud med att upprepa: »En stor Herro har stora tjänare». Broder Leo vandrade varje månad flera mil, predikade flera gånger och sålde flera böcker än de yngre evangelisterna. Han var en aktad och väusäll kristen och en trogen församlingsmedlem, som aldrig umgicks med partisinne.

För ett par år sedan entledigades han av ålderdomsskäl. Men han fortsatte sin verksamhet blott småningom hindrad av bräcklighet. Utposten Foloping, dit han hade nära en halv mil att gå, har uppstått genom hans outtröttliga arbete, sedan han fyllt 75 år och där finnes nu ett 10-tal medlemmar. Dagen före uppbrottet läste han i en trängre krets om det jordiska tillhuset och den himmelska boningen enligt 2 Kor. 5: 1—10. Detta var ju mycket passande under medvetandet om den förestående överklädningen, som kom smärtfritt i hanöggllet ovannämnda dag.

Sådana infödda kristna och medhjälpare som broder Leo var i livet äro en stor uppmaning för missionsnärerna och de skola bliva missionsvännernas berömmelses krona på Kristi tillkomme es dag.

Vi lysa frid över den gamle troskämpens ljusa minne!

J. E. Lindberg.

OSCAR RINELL:

Bomber och dopförrättningar

Guds verk i krigshärjat Kina

Den kristna missionsrörelsen i delar av kriget hemsökta land har givetvis måst vidkännas vissa ödosdigra konsekvenser. Där kriget rasat och rasar har en del missionsegendom allvarligt skadats. Den personliga bärkraften har på sina håll decimerats. Den kristna församlingen har slundom skingrats. Organiserat missionsarbete har ibland omintetgjorts eller nödgats linna andra former för att möla växlande behov. Det är ett Guds under, att en så effektiv mission i så pass stor skala har ändå kunnat bedrivas, trots abnorma förhållanden.

Nominellt har Svenska Baptistmissionens fält i provinsen Shantung sedan 1 ½ år tillbaka varit inom av japanerna ockuperat område. Praktiskt lyder en ganska stor del av vårt fält under gerillabandens herraväld. Som skärmytslingar mellan japanska styrkor och friskarorna kunna när som helst och var som helst inträffa, kan det ju vara förenat med rätt stora risker att företaga missionsresor. Jag har dock under första halvåret besökt samtliga utstationer tillhörande Wangtai, Wangkochwang och Po församlingar. Några platser ha erhållit flera besök.

En eftermiddag fick jag på en svensk mils avstånd bevittna, hur japanska flygplan bombarderade Chang Tsang, en utstation till Wangkochwang. Tre till sju bombplan besökte byn i tre repris. Mellan 30-40 bomber fälldes. Jag kunde tydligt höra de kraftigaste explosionerna. Platsen bombarderades emedan friskarorna hade sitt tillhåll där. Som bombplan besökte dessa trakter rätt flitigt, vänlade jag några dagar,

innan jag reste till denna utpost. Tillsammans med evangelisten på platsen togo vi

förödelsens styggelse

i närmare betraktande.

Vi sågo nästan alla hål, som uppstått efter bombnedslagen. Flera fullträffar inaktogs i själva byn, medan ungefär halva antalet bomber hade fullit utanför byn. En bomb gjorde en krater, över en manshöjd djup och mer än åtta meter i diameter. Halva byn var en enda ruinhög. Femtiofyra hem hade antingen nedbränts eller slagits i spillror. En kristen familjs förpantade hus hade utplånats. Andra församlingsmedlemmars stugor hade så gott som skonats. Ett bombnedslag hade slungat en sten från ett försvarstorn med sådan våldsamt, att den borrarade ett hål genom vårt kapelltak. Eljest hade vår förhärda gudstjänstlokal endast några smärre skador. Trehundratjugo personer registrerades som nödlidande, varav fyrtio barn. Bombardemanget krävde tre människoliv, två av de döda voro barn. De räddades antal översteg ej tio. Inga kristna räknas bland de sårade eller döda.

Vid mitt besök höllo representanter för gerillaregimen i distriktet Kinohsien på att utdela nödhjälpsmedel till de nödlidande. Några grannbyar hade skickat matvaror till de behövande. Wangkochwangs baptistförsamling uppmanade sina medlemmar att räkta sina trosfränder i den utblottade byn en hjälpsam hand. Missionen har hittills visat sitt deltagande genom att utdela två tusen kilo torkade sötpotatis till samtliga nödlidande samt kontanta bidrag till sådana medlemmar, som gjort materiella förluster. Byns kristna och utomstående ha givit uttryck åt

sin stora tacksamhet

för den handräckning, som missionen givit dem tack vare svenska baptisternas frikostiga bidrag till insamlingen för Kinas nödlidande.

Samma eftermiddag som Chang Tsang bombarderades, upplevde jag mitt livs mest spännande ögonblick. Strax innan solnedgången var jag stadd på resa till Shang Chwang, en utstation till Wangtai, för att hålla möten. Just som jag for genom en by, uppenbarade sig tre japanska stridsplan. Jag hann endast taga beaktning i en lersluga med halmtak, då första bomben slog ned endast ett stenkast ifrån mig. Explosionen följdes av ett svart damm- och rökmoln. Vår stuga släckades våldsamt.

kapellens invigningshögtider samlade en uppmärksam publik. Husvärderna vägrade ej vara kvar i sin hemby på grund av oroligheterna. Under sin vistelse i Kinohsien bodde han tillsammans med en varmhjärtad medlem av baptistförsamlingen i staden. Denne blev medlet att vinna honom för Gud. Vid sista dopförrättningen i Kinohsien var han, hans son och tre sönsöner bland dem som blevo döpta. Högtider ha nyligen hållits på flera platser. Så iklädde 16 personer sig Kristus genom dopet i Kaomi, 11 i Soa Kia Tsun, 16 i Po, 19 i Wangkochwang, 23 i Wangtai och 15 i Behsiang, en utstation till den sistnämnda församlingen. Samtliga ha förenats med respektive baptistförsamlingar å ovanstående orter.

Vaktombyten.

Den rapport omfattar fem församlingar. Min och min hustrus egentliga uppgift är förlagd till Wangtai, Wangkochwangs och Po församlingar. Samtidigt vikariera vi även f. n. i Kaomi och Soa Kia Tsuns församlingar. Som Sten Lindberg i våras flyttade till Jiheluo för att där öppna en ny huvudstation, har Martin Jansson förestatt verksamheten å Kaomi missionsstation. Då hans hemresa var ganska snart förestående, blev arbetstiden där endast några få månader. Vid avskedsfesten i Kaomi gav församlingen uttryck åt sin stora uppskattning av hans goda insats på detta omfattande fält. I skrivande stund deltagar han som vår Kinamissionsrepresentant vid baptistvärldskonferensens kongress i Atlanta. Programmet upptager ett föredrag av honom om Kina förr och nu. Ungefär vid tiden för Janssons ankomst till Sverige, anträdde familjen Thure Skoglund jämte tre nya missionärer sin resa ut till Kina. Skoglunds komma åter att vara ansvariga för Kaomi-stationen. Vi tacka Gud för varje förstärkning, som vår mission erhåller i syfte att förvandla Mittens rike till Kristi Rike.

Nominellt har Svenska Baptistmissionens fält i provinsen Shantung sedan 1 1/2 år tillbaka varit inom av japanerna ockuperat område. Praktiskt lyder en ganska stor del av vårt fält under gerillabandens herravälde. Som skärmytslingar mellan japanska styrkor och friskarorna kunna när som helst och var som helst inträffa, kan det ju vara förenat med rätt stora risker att företaga missionsresor. Jag har dock under första halvåret besökt samtliga utstationer tillhörande Wangtai, Wangkochwang och Po församlingar. Några platser ha erhållit flera besök.

En eftermiddag fick jag på en svensk mils avstånd bevittna, hur japanska flygplan bombarderade Chang Tsang, en utstation till Wangkochwang. Tre till sju bombplan besökte byn i tre repriser. Mellan 30-40 bomber fälldes. Jag kunde tydligt höra de kraftigaste explosionerna. Platsen bombarderades emedan friskarorna hade sitt tillhåll där. Som bombplan besökte dessa trakter rätt flitigt, väntade jag några dagar,

40A
 torn med sedan vadsamhet, att den horrade ett hål genom vårt kapelltak. Eljest hade vår förhryda gudstjänstlokal endast några smärre skador. Trehundra-tjugo personer registrerades som nödlidande, varav fyrtio barn. Bombardemanget krävde tre människoliv, två av de döda voro barn. De särades antal översteg ej tio. Inga kristna räknas bland de sårade eller döda.

Vid mitt besök höllo representanter för gerillaregimen i distriktet Kiaolsien på att utdela nödhjälpsmedel till de nödlidande. Några granubyar hade skickat matvaror till de behövande. Wangkochwangs baptistförsamling uppmanade sina medlemmar att räkna sina trosfränder i den utblottade byn en hjälpande hand. Missionen har hittills visat sitt deltagande genom att utdela två tusen kilo torkade sötpotatis till samtliga nödlidande samt kontanta bidrag till sådana medlemmar, som gjort materiella förluster. Byns kristna och utomstående ha givit uttryck åt

sina stora tacksamhet

för den handräckning, som missionen givit dem tack vare svenska baptisternas frikostiga bidrag till insamlingen för Kinas nödlidande.

Samma eftermiddag som Chang Tsang bombarderades, upplevde jag mitt livs mest spännande ögonblick. Strax innan solnedgången var jag sladd på resa till Shang Chwang, en utstation till Wangtai, för att hålla möten. Just som jag for genom en by, uppenbarade sig tre japanska stridsplan. Jag hann endast taga betäckning i en lerstuga med halmtak, då första bomben slog ned endast ett stenkast ifrån mig. Explosionen följdes av ett svart damm- och rök-moln. Vår stuga skakades våldsamt. Omedelbart vräkttes ned mer sprängämnen, medan kulspruteknatter samtidigt fyllde luften. Varje ögonblick kunde vara det sista. Det tog ungefär en halv timme, innan dessa fruktade fåglar lämnade oss efter att ha släppt tio ägg. Flera huslängder stodo i lågor. Mor och sonhustru i samma familj lägo där massakrerade bredvid varandra. Här och var funnos endast ruinhögar, där älskade hem förut stått. Jag var glad att kunna så där omedelbart lämna bidrag från vår nödhjälpsinsamling. På kvällsmötet hade vi stor anledning tacka Gud för hans nådefulla beskydd i farans stund.

Dophögtider.

Medan kriget rasarat stora värden, bidrager den skriande nöden att väcka många kineser att söka efter det bestående. Ett andligt uppvaknande är ett rätt allmänt drag i denna ödesdigra tid. Nutidsläget är ett enastående evangelisationstillfälle. Tillslutningen på våra sammankomster har i stort sett varit god. Välvillig uppmärksamhet ägnas det kristna budskapet på flera håll. Detta gäller till och med på obrutna fält. En tid sedan öppnade Poförsamlingen en ny utstation i Lin Kia Tsun, där ingen kristlig verksamhet tidigare förekommit. På marknaden turades fyra evangelister och jag om att tala till tacksamma åhörare. Bibeldelarna fingo en strykande åtgång. Det nya

Forts. å sid. 6.

40A
 som var Kinamissions representant vid baptistvärldskongressens kongress i Atlanta. Programmet upptager ett föredrag av honom om Kina förr och nu. Ungefär vid tiden för Janssons ankomst till Sverige, anträdde familjen Thure Skoglund jämte tre nya missionärer sin resa ut till Kina. Skoglunds komma ater att vara ansvariga för Kaomi-stationen. Vi tacka Gud för varje förstärkning, som var mission erhåller i syfte att förvandla Mittens rike till Kristi Rike.

Och ändå verkar Gud

Efter två års Kina-krig

Kina: riket rasar allfort med oförminskad våldsamt. Det kristna missionsföretaget fortsätter trots hotande faror. Kinesernas segra motstånd i denna nationella kalamitet och Guds församlings framgångar å vårt missionsfält i provinsen Schantung belysas i artiklar i detta nummer.

Den 7 juli beledsagnar den andra avsniden av Lukouchiao intermezzot och begynnelsen till det japansk kinesiska krigets tredje år. När de första nyheterna från de senaste kinesisk-japanska fiendtligheter blixtnasabbt spredos över världen tyvärr är tillbakatänkt, drömde väl ingen att de skulle utvecklas till en beväpnad konflikt av sådan omfattning och intensitet som fallet blivit. Inga nationernas hela resurser ha engagerats i en kamp på liv och död, i vilken själva deras nationella existens nu står på spel. När den fredliga kinesiska kulturen insåg, att enda utvägen var att kämpa för sin existens som en fri nation, trodde ingen, att kriget skulle se sitt tredje år, åtminstone varken japanerna eller många utländska kännare av läget. Japanerna skröto, att de skulle »slå ned Kina till sina knä» inom några veckor. Medan utländska iakttagare erkände, att Kina var förvisso starkare än någonsin förut, voro de öppet skeptiska, huruvida detta land skulle en längre tid vara i stand att stå emot Japans överlägsna styrkor. Majoriteten även bland kineserna tvivlade på sin förmåga att motstå Japan för mer än några månader. Alla underskattade

Kinas inneboende styrka

och motståndskraft, alla utom några vidsyuta ledare, som voro medvetna om livskraften och uthålligheten hos sin ras, och som hade planer för ett långvarigt utnötningskrig. Världen har mer än en gång slagits med häpnad inför den kinesiska militära och civila befolkningens tålamod och hjältemod inför oerhörda svårigheter och lidanden.

Efter två år av de mest nedslående erfarenheter: de mest fruktansvärda angreppen från land, hav och luft, den oerhörda förlusten av territorium och i många fall nära och nära och alla jordiska ägodelar, äro kineserna i sin helhet i dag mera beslutna än någonsin att strida till sista man. Det finns ingen bland dem som icke skulle hälsa freden välkommen, men fred på Japans villkor önskar ingen. Ty det skulle innebära slaveri. Militärt är Kina starkare än förut. Under de gångna två åren ha nya arméer utbildats, arméer som veta för vad de kämpa. Kinesiska Friskarornas ökade aktivitet bakom fronterna visar sig allt mer effektivt uti att underminera fiendens moral. På slagfältet mot det tekniskt fulländade japanska militärsystemet ha

synligt i Japan, ökas tecken på allvarliga siktdivergenser mellan de moderata elementen i regeringen och affärsvärlden och cheferna för armén och flottan, vilka äro beslutna att följa en mer drastisk politik.

Ovanstående är ett sammandrag av en artikel i en kinesisk tidskrift. Sammanfattningsvis säger tidskriften: »Lukouchiao-intermezzots andra årsminne finner Kina uppåtgående, medan Japan delinivalt visar tecken på ansträngning. Medan det i Chungking linn »gränslös optimism», såsom en utländsk korrespondent beskrev atmosfären i denna krigslidshuvudstad, ställes Tokyo med desperation och förvirring inför vilken väg det bör välja för att frigöra sig ur sitt dilemma. Hur mycket längre kriget kommer att vara, vet ingen. Men allt eller som konflikten fortsätter, komma, synes det, dessa tendenser att i stigande grad vara påtagliga. Kina vet, att det har fiden för sig, och det är tillfreds med att vara tålmodigt.»

Rudex.

Se vidare art. på sidan 1.

Barnabön och barnatro

Fröken Nina Fredrikson berättar om arbetet i Kaoni missionskola.

V.P. No 31 - 1939

Nu har ålörigen ett läsår passerat. Under hela året ha vi i lugn och ro utan hinder från någon föll ullöra vårt arbete inom missionsstationens murar. Det är ett under för våra ögon, och vi vela förvisso, att det allena är Herrens kärlek mot oss och hans underbara omvårdnad och beskydd vi ha att tacka härligt. Dagligen ha ett 160-tal barn i alla åldrar från 7 år upp till 18 år strömmat in genom missionsstationens port och fyllt gårdarna med sitt barnsliga skrall och sin ungdomliga livsglädje trots det ohyggliga, som försiggår i deras älskade fosterland.

Vårt så ofta ha fiendens flygplan svävat över våra huvuden, men det har nu för oss blivit en vana, fast de äldres hjärtan fyllas med ångstan och frågorna alltid komma: Vart hänt? Vad är nu å färde? Vilka skola bli de arma offren denna gång? Då har det känts så gott att få gå in i sin kammar och stänga dörren och inför Herrens ansikte utgjuta sitt hjärtans ångest och nöd. Ofta om kvällarna har jag gått in till våra inakorderingsflikor, innan sista klockan ljudit till tystnad och vila och funnit flickorna knäböjande på sina bäddar i bön till Herren. Deras böner ljuda så barnsliga och trosvissa. De som en gång blivit gripna av frälsningen och Guds Andes kraft, de kunna bedja. Vi ha många sådana barn och ungdomar bland oss. Må de bli bevarade!

Den 29 juni hade vi vår avslutning. Det var riktigt trevligt, kineserna skötte det helt och hållet själva. Rektorn är en broder, som vi alla se upp till, och han är mycket avhållen av barnen. Förutom tal av vår diakon och studieevangelist broder Li och en lärare och undertecknad fingo vi lyssna till

små tal av tre elever.

En pojke på 12 år talade över ämnet: Vartför det är viktigt att gå i skolan. En annan pojke på 11 år hade till ämne: Sommarens glädje. Det trevligaste var, då en liten näpen flickunge på 13 år talade om, huru hon skulle tillbringa sommarlovet. Att kineserna äro mästare i att hålla tal, det vela vi alla, men det är i alla fall en glädje att se dessa barns frimodighet och höra, huru de kunna använda talets gava. Dessutom sjöngo barnen några små trevliga sånger, som lärare Wang hade lärt dem. Allt var så trevligt och särskilt uppmuntrande för den missionär, som bär ansvaret för denna skola. Ja, Herren är god. Nu är det så tyst och stilla inom våra murar. Jag saknar alla barnen, men vill Herren, så komma de åter i höst.

Kinas inneboende styrka

och motståndskraft, alla utom några vidsynta ledare, som voro medvetna om livskraften och uthålligheten hos sin ras, och som lade planer för ett långvarigt utnötningsskrig. Världen har mer än en gång slagits med häpnad inför den kinesiska militära och civila befolkningens talamod och hjältemod inför oerhörda svarigheter och lidanden.

Efter två år av de mest nedslående erfarenheter: de mest fruktansvärda angreppen från land, hav och luften, den oerhörda förtustan av talrika hem och i många fall nära och kära och alla jordiska ägodelar, äro kineserna i sin helhet i dag mera beslutna än någonsin att strida till sista man. Det finns ingen bland dem som icke skulle hälsa freden välkommen, men fred på Japans villkor önskar ingen, ty det skulle innebära slaveri. Militärt är Kina starkare än förut. Under de gångna två åren ha nya arméer utbildats, arméer som veta för vad de kämpa. Kinesiska friskarornas ökade aktivitet bakom fronterna visar sig allt mer effektivt uti att underminera fiendens moral. På slagfältet mot det tekniskt fulländade japanska militärsystemet ha kineserna under de två sista åren inhämtat värdefulla lärdomar. Anmärkningsvärt är, att sedan Hankows och Kantons fall förliden oktober ha

de japanska trupperna fallständigt misslyckats

att göra något större framsteg i det inre av landet. Den japanska armén är ställd inför ett allvarligt dilemma: den kan icke avancera och likväl kan den icke slå till reträtt. I avsikt att dölja sitt misslyckande har dess uppmärksamhet vänts till de utländska makterna. Därav de nuvarande Tientsin- och Kulangsu-affärerna och blockaden av Amoy, Swatow, Foochow och Wenchow. Dessa åtgärder äsyftar att driva ut västerländska intressen eller, om de icke lyckas, att ha en lämplig plats att lägga skulden för den japanska arméns misslyckande i Kina. Agitationen mot utländska stormakter är även avsedd att uppehålla moralen i hemlandet, som redan visar tecken på trötthet över ett krig, som icke visar några tecken till att taga slut.

Ekonomiskt visar Kina inga tecken på sammanbrott, ehuru det har lidit väldiga förluster till följd av fiendligheterna. Kinas ekonomiska centrum har förflyttats från de stora kuststäderna, som nu äro under japansk ockupation, till det väldiga inland, där hittills oexploaterade rikedomar av rika inlandsprovinser för första gången lagas i bruk. Japans strävan att underminera kinesiskt myntväsen och påtvinga deras egna finansiella planer och system på landet har hittills långt ifrån lyckats. Som Japan är en industri- och handelsnation i motsats till det jordbrukande Kina, måste den ekonomiska påfrestningen vara ytterst allvarlig.

— Politiskt är

Kina mer enat i dag än någonsin

i sin historia. Förräddaren Wang Ching-wei är politiskt död. Bulvanregeringarna komma att existera, så länge de japanska bajonetterna stödjä dem. Medan ingen klyfta utåt är

och barnatro 41A

Fröken Nina Fredrikson berättar om arbetet i Kaomi missionskola.

små tal av tre elever.

En pojke på 12 år talade över ämnet: Varför det är viktigt att gå i skolan. En annan pojke på 14 år hade till ämne: Sommarens glädje. Det trevligaste var, då en liten nyöppnad flickunge på 13 år talade om, huru hon skulle tillbringa sommarlovet. Att kineserna äro mästare i att hålla tal, det veta vi alla, men det är i alla fall en glädje att se dessa barns frimodighet och höra, huru de kunna använda talets gåva. Dessutom sjöngo barnen några små trevliga sånger, som lärare Wang hade lärt dem. Allt var så trevligt och särskilt uppmuntrande för den missionär, som bär ansvaret för denna skola. Ja, Herren är god. Nu är det så lyst och stilla inom våra murar. Jag saknar alla barnen, men vill Herren, så komma de åter i höst.

I denna lilla barnaskara fick dock sorgen insteg några veckor, innan den skingrades för sommarlov. En av deras kamrater, en liten tyst och älsklig flicka på 13 år, Koa Hun-koa, blev illa sjuk i hjärnhinneinflammation. Hon hade gått flera år i missionsens skola, hon var Jesu lilla lamm. Under hennes sjukdomstid, som varade tre veckor, satt jag flera gånger hos henne på kängen och förstod, att Jesus skulle föra henne hem till fridens boningar. Innan hon blev medvetlös, avlade hon ett härligt vittnesbörd inför de sina. Hon sade till sin ofrälsta mor: »Mamma, jag har stigit ombord på frälsningsbåten, du skall inte vara ledsen, du skall också kläda dig i frälsningens kläder, jag har det så bra.» Så sjöng hon med sin svaga röst några sånger. En av dem var alldeles okänd, men orden och melodin voro något så underbart härliga, att det grep allas hjärtan. I frid somnade hon in, och en dag skola vi se henne därhemma i härligheten. Hon var rik mans barn. Hemmet består av ett 30-tal familjemedlemmar, där alla männen, både unga och gamla, äro motståndare till Jesus-läran. En änka med sin son och sonhustru samt lilla Koa, en äldre

änka och hennes son har i hemmet fått utstå mycket förföljelse för sin tro. Innan Koa dog, sörgde denna hennes fäster mer över hennes begravning än över hennes död. Hon fruktade, att de skulle giva henne en hednisk sådan. Men Herren kan förvandra de hårdaste hjärtan, tack och lo! Den ledande mannen i hemmet sade: Koa tillhörde Jesus,

hon får en kristen begravning.

Hennes lärarinnor och några kristna kvinnor sydde hennes svepning. När den var färdig, låg hon så vackert i sin kista. En söndagsmorgon vandrade en evangelist, lärarekåren och en liten grupp av Koa's skolkamrater till hennes by, där vi i hemmet vid hennes kista hade en stilla stund inför Herrens ansikte. Jag tror, att både vittnesbörden och sångerna talade till anförvarnarnas hjärtan och säkert skola vi få se flera från det hemmet komma över på Herrens sida.

Under terminen har församlingen haft någon veckas väckelsemöten. Det talade ordet grep flera av barnens hjärtan. Det var riktigt gripande, då en liten 10 års pojke en kväll vid uppmärksningen, att de som ej voro frälsta och önskade förbön skulle räkta upp händerna, ej blev observerad. Med iver ropade han: jag är inte frälst, jag är inte frälst. Två av eleverna döptes vår sista dopdag, någon mer borde hade varit med, men gick till en annan dopgrav. Vi så på en förhoppning: Evighetsmorgonen skall uppenbara det förgängliga i oförgänglighet och härlighet. Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!

Nina Fredrikson.

Kuoni den 4 juli 1939.

Missionen i siffror

Ur Statistiken för 1938.

Med oktoberhället av Svensk Missionsrådets av kyrkoherde Sigrid Alm. sionsrådet Vi återgiva här nedan några siffror ur Statistiken över svensk hednission, utarbetad på uppdrag av Svenska Mis-

Ställningen på lättet.

Ställningen på lättet.	Missionärer	Inlädda medarb.	Stationer	Under året döpta	Antal medl.	Elever i Sändskolor	Elever i små och folkskolor
						Manl.	Kvinnl.
Svenska kyrkan	132	1,228	27	921	15,563	6,730	11,206
Ev. Fosterl.-Stillelsen	31	331	30	43	3,256	2,152	1,440
Sv. Missionsförbundet	179	1,265	25	2,975	39,379	32,013	13,743
Helgelsförbundet	69	349	27	448	5,370	5,603	1,568
Sv. Alliansmissionen	69	741	26	998	12,275	3,306	1,178
Sv. Baptistsmissionen	59	333	10	564	6,305	5,789	4,586
Örebro Missionsförb.	82	240	17	277	1,618	396	555
Kvinnl. Missionsarb.	6	35	3	36	141	88	171
Sv. Missionen i Kina	50	346	13	855	7,583	2,525	680

(Statistiken upptar endast missionen i hednäländerna, ej katolska länder etc. Alltså icke Sv. kyrkans sjömansmission, Baptistsamlundets Estlands-mission eller Örebro Missionsförenings arbete i Syd-Amerika.)

Missionstidningar.

Tidningsorgan för här nämnda organisationer äro: Svenska kyrkan: »Sv. Kyrkans Missionslidning», med »Den evangeliska Missionen», 40,500 ex.; Ev. Fosterlands-Stillelsen: »Missionslidning-Budbäraren», 18,500 ex.; Sv. Missionsförbundet: »Missionsförbundet», 29,000 ex.; Helgelsförbundet: »Trons Segar», 9,000 ex.; Sv. Alliansmissionen: »Trosvitnel», 7,000 ex.; Sv. Baptistsmissionen: »Vecko-Posten», 15,000 ex.; Örebro Missionsförening: »Missions-Baneret», 17,000 ex.; Kvinnl. Missionsarbetare: »När och Fjärran», 2,800 ex.; Sv. Missionen i Kina: »Sinims Land», 3,200 ex. Dessutom Sv. Jerusalemslöreningen: »Sv. Jer.-löreningens Tidskrift», 4,500 ex.; Sv. Israelsmissionen: »Missionstidning för Israel», 5,500 ex.; Sv. Mongolmissionen: »Ljusglimtar från Mongoliet», 5,850 ex.; Metodistkyrkan i Sverige: »Svenska Sändebudet», 4,500 ex.; Bibeltrogna Vänner: »Missionstidning», 5,100 ex.; Frälsningsarmén: »Stridsrope», 48,000 ex. Tillsammans 16 lidningar, 215,450 ex.

Nya fält och nya behov av hjälp Ny församling i Säägiatsuin

För någon tid sedan var en artikel, skriven av missionär A. Leander, införd i »Evangelii Härold». I den berättades den hunger och längtan, som nu finns bland kineserna eller Gud och efter Andens fullhet och kraft. Den som något dellagit i arbetet härute under den sista tiden känner, att väntande ord om denna sak är sannt. Det finns hunger och behov bland de ofrälsta. Och från många nya platser kommer det in kallelser och inbjudningar att komma och öppna verksamhet. Det finns hunger bland de kristna eller Andens fullhet som aldrig förr. Det är hunger efter Ordet och efter ett rikare och djupare liv i Gud. Överallt där det hälses bibelstudium och väckelsemöten samlas skarorna.

Att detta behov är en verklighet framgår också av det förhållandet, att alla bibelskolor äro överfyllda av deltagare, och att bibelsällskapen inte kunna trycka så många biblar, som behövs. Detta andliga behov är dock inte något särskilt utmärkande för Shantung endast. Vi glädjas öfver, och vi prisar Gud för, att det tycks vara något som är utmärkande öfver hela Kina. I samma nummer av »Evangelii Härold» skriver missionär Spira om behoven i norra Kina. Det är tillfällen äfven där, såsom aldrig förr. Han säger bl. a.: »Vi behöva på fältet i norra Kina några bröder, som komma oss till hjälp i arbetet. Pingströrelsen arbetar i 19 städer i norra Kina. I dessa behövs det ett par bröder på varje station — bröder som ej äro rädda för att dö, om det ingår i Guds plan.»

Orsakerna till detta andliga uppvaknande äro flera. Bröder och systerer är av dem nämligen nöden och lidandet, som nu går fram bland dessa människor. Nagon har sagt beträffande detta, »Japan har som mål

att få Kina på knä.

Det är något som också verkligen håller på att ske, men på ett helt annat sätt än vad som har varit tänkt. Följden av kriget och nöden håller på att bli, att Kina kommer på knä inför levande Gud.

En annan viktig orsak, — — — som vi kanske ofta glömmat — — — är de gamla föregångarnas och kvinnornas färesådd. Det finns säkert intet missionsfält i världen, där det utförts så mycket modosamt och tungt sättningsarbete som i Kina. Endast Gud allena vet hur mycket av lärar och blod detta arbete har kostat våra föregångare. Det är detta arbete, som nu håller på att bära frukt. Ingen torde nu heller kunna glädjas öfver detta förhållande så mycket som dessa sättningsmän.

I artikeln framhålls också behö-

Martin Jansson.

Många missionärer, säges det, stå skeptiska inför väckelsen, de äro odugliga att deltaga i den, och att bland de infödda arbetarna finns det endast ett 10-tal, som äro ells-vittna. Det är inte meningen att här ta nagon mission eller arbetare i försvar, igen enda har varit eller gjort vad han borde. Att vi få vara med, det är alligenom Guds stora barmhärtighet. Vill dock framhålla, att det torde

inte varit någon tid i missionens historia

i Kina, då missionärer och infödda kristna så helt ägnat sig åt direkt evangelisk verksamhet som just nu. Det finns inom de olika missionerna en stor skara missionärer, evangelister, bibelkvinnor, lärare och lekmän, som äro i full verksamhet med att leda väckelsemöten och bibelstudier. Överallt kan man hitta på många av dessa, som predika, undervisa, samtala och bedja med människor bokstavligen från morgon till kväll. Sedan kriget började har flera skolor förvandlats till verkliga bibelinstitut, där skaror av män och kvinnor samlas för att få undervisning i Guds ord.

I broder Lars artikel nämnes det om att Shantung-provinsen har en befolkning på 40 miljoner människor och att där finnes 108 stora folkrika städer och många hundra tusentals stora byar. Av dessa städer ligga åtta efter järnvägen från Tsingtau till Tsinan. I två av dessa ha pingstkvinnorna redan mission. Nu framhålls det som ett särskilt stort behov av att ha pingstmissionens missionärer placerade äfven i de övriga fem städerna. »Minst två missionärer borde placeras i dessa städer.» beträffande dessa städer, så är dock det verkliga förhållandet detta: där har under en lång tid — — — i vissa fall under en tid av 70 och 80 år — — — flera missionärer redan utfört ett stort och grundläggande arbete. Det är just i dessa städer evangelium mest har blivit predikat, det är i dessa städer och trakter hedendomen, ridskepseln och avgudadyrkan mest har frängts undan, det är där väckelsen har gjort sig mest märkbar och det är just i dessa städer med ömhet, som

För något år sedan beslutade Gålä församling att bilda ny församling på utposten Säägiatsuin. Den platsen är belägen ungefär två mil från Kaomi vid stora bilvägen till Chuehong.

Församlingsbildandet ägde rum den 23 april. Möten hölls på lördagen och under söndagen. I dessa möten hade vi hjälp av missionärerna J. A. Rinell, Hellen och Oscar Rinell. Meningen var att bröderna J. E. och Sten Lindberg också skulle ha varit med, men de befunno sig just då i Jihchao och Chuhaien och kunde ej komma.

Dagarna före hade det regnat, och vägarorna varo leriga och så gott som oförbara. På lördagen klarnade det dock och blev strålände solsken. Vid söndagens möten kom en ganska stor skara med, däribland flera ombud från de övriga församlingarna.

Själva församlingsbildandet, som leddes av J. A. Rinell, ägde rum på söndagsförmiddagen. Efter det att medlemmarna numera uppläst och sedan de närvarande medlemmarna beslutat att i enlighet med Nya testamentets föreskrifter sammansluta sig till en församling, avskedade en stund för bön och tackägelse, då den nya församlingen överlämnades åt Guds nåd och omvårdnad. Därefter företogs val av fyra diakoner och övriga tjänstemän.

Vid eftermiddagsmötet hölls diakonavskiljning och nattvardsfirande. Vid mötena fingo vi lyssna till uppbyggliga och manade predikningar om hur en nytestamentlig församling bör vara. Representerarna från de övriga församlingarna framförde lyckönskningar och lämnade minnesord. I alla möten förnummo vi Guds närvaro och välsignelse.

Den nya församlingen består av 141 medlemmar. Den har inom sitt område fyra skolor, två utposter och flera predikplatser.

Må Ni alla missionens vänner taga också denna församling som Ert bönemåne, och må Gud låta sin rika välsignelse vila öfver den!

Martin Jansson.

Väckelse- och uppbyggelsemöte i Kaomi

Dagarna den 16—21 april voro högtidsdagar för oss här i Kaomi. Vi hade då en serie uppbyggelse- och väckelsemöten. Utom missionens arbetare kommo, trots att det var brist sättningsförl, ganska många från landsbygden med. I mötena hade vi god hjälp av evangelisten Tai Oh-Tien och hans fru.

Varje dag hölls fyra möten, det första kl. sex på morgonen. Vid dessa möten fingo vi lyssna till goda och väckande predikningar och bibelstudier. På ett allvarligt och levande sätt klargjordes det för oss genom dessa predikningar, hur vi skola kunna leva ett heligt och segrande liv, och hurdana vi böra vara för att på ett rätt sätt kunna förhållas vår frälsare i vår omgivning och i församlingen under den korta tid som är kvar, innan Han kommer igen.

Det var mycket bön i dessa möten. Vi kände alla, att vi kommit till korta, och vi kände behov av förlåtelse och ny kraft från höjden. Gud hörde också våra böner, och ett rikt mått av hugsväljelse och välsignelse kommo våra hjärtan till del. Flera, däribland några av skolans ungdomar, begärde förbön för frälsning.

Vi tacka Gud för dessa möten, och vi tro, att Gud i sin nåd skall yaka öfver det utsädda Ordet, så att det blir till välsig-

ning och till ett stort verkande och

Evangelii Härold» skriver missionär Spira om behoven i norra Kina. Det är tillfällen även där, såsom aldrig förr. Han säger bl. a.: »Vi behöva på fältet i norra Kina några bröder, som komma oss till hjälp i arbetet. Pingströrelsen arbetar i 19 städer i norra Kina. I dessa behövs det ett par bröder på varje station — — — bröder som ej äro rädda för att dö, om det ingår i Guds plan.»

Orsakerna till detta andliga uppvaknande äro flera. Broder L. nämner en av dem nämligen nöden och lidandet, som nu går fram bland dessa människor. Nagon har sagt beträffande detta. »Japan har som mål

att få Kina på knä.

Det är något som också verkligen håller på att ske, men på ett helt annat sätt än vad som har varit tänkt. Följden av kriget och nöden håller på att bli, att *Kina kommer på knä inför levande Gud.*

En annan viktig orsak, — — — en som vi kanske ofta glömmar — — — är de gamla föregångarnas och kämparnas tåre-sadd. Det finns säkert intet missionsfält i världen, där det utförts så mycket mödosamt och tungt sättningsarbete som i Kina. Endast Gud allena vet hur mycket av tårar och blod detta arbete har kostat våra föregångare. Det är detta arbete, som nu håller på att bära frukt. Ingen torde nu heller kunna glädjas över detta förhållande så mycket som dessa sättningsmän.

I artikeln framhålls också behovet av att få flera missionärer hit ut. »Missionärer, som äro verkligt panyttfödda människor, samt äro döpta i den helige Ande och befriade från bitterhet och benägenhet att endast samla omkring sig själva. Vi böra samla omkring Kristus allenast.» Det framhålls också behovet av att få flera Gud hängivna infödda arbetare. Allt detta är något vari man av hela sitt hjärta instämmer, och varje frälsd människa borde ta detta som ett verkligt böneämne inför Gud.

Broder L. nämner dock en del saker som lätt kan ge den uppfattning, att mycket litet göres från de olika missionernas sida för att möta det andliga behov, som nu finns.

Det finns inom de olika missionerna en stor skara missionärer, evangelister, bibelkvinnor, lärare och lekmän, som äro i full verksamhet med att leda väckelsemöten och bibelstudier. Överallt kan man hitta på många av dessa, som predika, undervisa, samtala och bedja med människor bokstavligen från morgon till kväll. Sedan kriget började har flera skolor förvandlats till verkliga bibelinstitut, där skaror av män och kvinnor samlas för att få undervisning i Guds ord.

I broder L:s artikel nämnes det om att Shantung-provinsen har en befolkning på 40 miljoner människor och att där finnes 108 stora folkrika städer och många tiotusentals stora byar. Av dessa städer ligga åtta efter järnvägen från Tsingtao till Tsinan. I två av dessa ha pingstvännerna redan mission. Nu framhålls det som ett särskilt stort behov av att få pingstmissionens missionärer placerade även i de övriga fem städerna. »Minst två missionärer borde placeras i dessa städer.» Beträffande dessa städer, sa är dock det verkliga förhållandet detta: där har under en lång tid — — — i vissa fall under en tid av 70 och 80 år — — — flera missionärer redan utfört ett stort och grundläggande arbete. *Det är just i dessa städer evangelium mest har blivit predikat, det är i dessa städer och trakter hedenlömen, vidskepelsen och avgudadyrkan mest har trängts undan, det är där väckelsen har gjort sig mest förnämbar och det är just i dessa städer med omnejd, som församlingarna och arbetet har kommit till det stadium, att evangelium i huvudsak*

nu fram bäres av kineserna själva.

Visst kan det vara sant, att det allfort är behov av nya missionärer på dessa områden. Men ett är visst: behoven på många andra platser är dock *oerhört mycket större.* Av de hundra övriga städerna, för att nu inte tala om de tio tusentals stora byarna, finns det många, där ännu ingen missionär varit bosatt, där hedenomens mörker, synd och nöd är lika fruklansvärd och har samma grepp över människorna som för tusen år sedan, men där människornas också längta efter något bättre.

Skall man öppna ny mission borde det väl vara till sådana platser man skulle gå försl. Alla missionärens stora föredöme hade allid till valspråk: »Jag har satt min ära i all inte förkunna evangelium, där Kristi namn redan var känt, ty jag ville icke bygga på en annans grundval». Rom. 15: 20. Kinas störste missionär, Hudson Taylor, gav sitt liv för att få missionen och missionärerna in till det inre av landet, in till sådana platser, som verkligen söknade evangelium. Vill vi verkligen under den korta verksamhetstid, vi ha innan Jesus kommer igen, verkligen uppföra oss själva och heli gå in för att »samla omkring Kristus allenast», så gäller det också för oss att av hela vårt hjärta göra som dessa våra stora föredömen.

Marlin Jansson.

ser.
Må Ni alla missionens vännere taga också denna församling som Ert böneämne, och må Gud låta sin rika välsignelse vila över den!
Martin Jansson.

Väckelse- och uppbyggelsemöte i Kaomi

Dagarna den 16—21 april voro högtidsdagar för oss här i Kaomi. Vi hade då en serie uppbyggelse- och väckelsemöten. Utom missionens arbetare kommo, trots att det var bråd sättningstid, ganska många från landsbygden med. I mötena hade vi god hjälp av evangelisten Tai Uh-Tien och hans fru.

Varje dag hölls fyra möten, det första kl. sex på morgonen. Vid dessa möten fingo vi lyssna till goda och väckande predikningar och bibelstudier. På ett allvarligt och levande sätt kringjordes det för oss genom dessa predikningar, hur vi skola kunna leva ett helgat och segrande liv, och hurudana vi böra vara för att på ett rätt sätt kunna förhållas vår Frälsare i vår omgivning och i församlingen under den korta tid som är kvar, innan Han kommer igen.

Det var mycket bön i dessa möten. Vi kände alla, att vi kommit till korta, och vi kände behov av förlåtelse och ny kraft från höjden. Gud hörde också våra böner, och ett rikt mått av hugsvalelse och välsignelse kommo våra hjärtan till del. Flera, däribland några av skolans ungdomar, begärde förbön för frälsning.

Vi tacka Gud för dessa möten, och vi tro, att Gud i sin nåd skall vaka över det utsädda Ordet, så att det blir till välsignelse för oss och för vår verksamhet och så att det bär evighetsfrukter.

Young Dao.

V. P. N° 10 - 1940

Rådplägning i allvarstid

MARKIS
inden
lliga
kör-
Del
fir.

Men undrade, om det skulle bli
ignat nog, så all våra kamrater kun-
de samlas till konferens här i Chu-
chung. Kriget lycktes vid nyårsriden
på allvar ha kommit till våra trakter.
Det resade emellertid över och blev
lugnt.

Lördagen den 27 jan. kommo så
två bilar »inloppande» på vår by-
nej sådagsgata. Man var ivrig lå vela,
huru många, som kommo, ty redan
lörul hade meddelande ingöll om
förändrar från tre kamrater. Och
man fruktade, att vår lilla skara
skulle ytterligare decimeras.

Lördagseftermiddagen användes
till en del förberedelser. Utskottets
möte, sångövning etc.

På söndag förmiddag predikade
Egrom Rinell i vår kyrka, då vi hade
gudstjänst tillsammans med kines-
vännerna.

På eftermiddagen öppnades konfe-
rensens av ordf. J. A. Rinell, som i
sitt hälsningstal poängterade vikten
av att vara en lyhörd evangelist i lik-
het med Filippos.

Efter sång och bön hölls konferens-
predikan av Oscar Rinell, med text
från Upp. 14:6-7. Den mäktiga för-
kunnelsen uppfordrade oss alla till
att med frimodighet frambrära vårt
budskap — ett levande evan-
gelium — till världen. Ty detta evan-
gelium om Kristus utgör svaret och
lösningen på alla problem i tiden.

Konferensen pågick t. o. m. onsdag
kväll den 31 jan. Sessioner hölls dag-
ligen för- och eftermiddagar, då lö-
pande ärenden behandlades, och då vi
fingo tillfälle att diskutera olika
verksamhetsfrågor.

Varje morgon var en timma an-
slagen till

studiet av Guds ord och bön.

W. Andreén stannade ett par dagar
inför ämnet: »Det fördolda gudslivet».
Hedvig Rinell förde våra tankar till

J. A. Rinell,
Konferensens ordförande.

konung David och hans hjältar och
drog fram parallellen Kristus, Kon-
ungen, och Hans hjältar.

På måndagskvällen hade vi »Lina
Sandell-afton», då Gerda Rinell höll
ett intressant föredrag om sängers-
skans liv och diktning, och vi sjöngo
hennes sänger.

Tisdagskvällen var anslagen till
»Svensk afton», vilken har blivit tra-
ditionell i våra konferenser.

Den sista aftonen i högtiden hölls
en andaktsstund ledd av Signe Lind-
berg. Hon talade över ämnet: »Jesus
i häten.»

Blond-frågor, som, behandlades,
märkes frågan om växel- och dyrtids-
tillägg för de infödda missionsarbetar-
na. Den kinesiska dollarn har ju sjun-
kit katastrofalt, sedan kriget utbröt,
och alla livsförnödenheter ha stigit
oerhört i pris. Då alla andra mis-
sioner härute sökt att ge sina arbetare
någon kompensation, beslöt konfe-
rens i samförstånd med Missionssty-
relsen att i likhet med föregående år
utbetala ett procenttillägg å lönerna.

Placeringsfrågan var i år den mest
brännande frågan. Ty vi äro alltför
få missionärer härute för alla kräv-
ande uppgifter. Våra förhoppningar att
få förstärkning ha flera gånger gä-
kats. Och nu måste arbetet på utsatta
och krävande poster på ett tillfälligt
och otillräckligt sätt tillgodoses.

Skyddsåtgärder i krigstid

var en annan fråga, som behandlades.
Den har blivit aktuell igen efter 2 1/2
års krig. Skrivelse från Svenska lega-
tionen i Shanghai hade inkommit.
Därjämte har frågan aktualiserats
genom att vårt kapell i Shihputzu
blev förstört och fem vänner ljöto dö-
den vid bombardemanget den 17 jan.
Mycket kan ej göras utöver, vad som
redan blivit gjort. Vi söka utmärka våra
egendomar i städerna, men de många
utposter i byarna äro ett svårast
problem. Det säkraste skyddet är all-
fort Guds hägn och omvårdnad. Där-
för, kära missionsvännar, glöm oss ej
i förbönen.

Under det gångna året har bibel-
skolan fått egna lokaler. En central
belägen tomt har förvärvat och en
del om- och nybyggnader ha verk-
ställts. På grund av den för oss goda
växelkursen, och emedan byggnads-
kontraktet uppgjordes, innan priser-
na stigit så mycket, har detta
bygge kunnat fullbordas för en rela-
tivt liten summa. Byggnaden, som
är mycket praktiskt inredd, står färdig
att tagas i bruk vid värterminens
början. Egrom Rinell, som stått an-
svarig för byggnadsföretaget, är värd
en eloge för det goda resultatet.

I Jihchao har

den »nya missionärsgården»

blivit »uppförd trots» brännande krig
och många svårigheter. Något foto
har redan varit synligt i V. P. av det
nya huset. Sten Lindberg har ej utan
livsfara och stora mödor utfört detta
arbete. Även han är värd sin eloge.
Herren har i nåd bevarat honom och
gjvt framgång i arbetet.

Till konferensen rapporterades att
Anna och J. E. Lindberg för egna me-
del inköpt och restaurerat en gård
gränsande till kapellgården i östra
förstaden i Jihchao. Köpet jämte nö-
diga reparationer ha dragit en kost-
nad av 2.500: — kinesdollar. Detta
överlämnades nu som gåva till mis-
sionen. Samtidigt meddelades, att det-
ta köp kommit till stand, emedan ett

Forts. å sista sidan.

från första sidan

Kina-missionens årskonferens

Tillänmat gårdsköp i Chühsien stad på grund av krig och oro oomintelligjorts.

Vi vilja här lämna

några siffror från fältet.

vilka i någon mån kunna ge en uppfattning om arbetet. Missionärernas antal: på fältet 6 manliga och 11 kvinnliga; (i hemlandet 3 manliga och 4 kvinnliga). Infödda arbetare: 61 evangelister, 52 bibelkvinnor och 41 lärare och lärarinnor. Söndagsskolorna räkna ett antal av 73 med 87 lärare och 1,589 elever; vardagskolorna 45 med 66 lärare och 1,692 elever. Bibelskolan hade under året 6 lärare med 27 manliga och 21 kvinnliga elever. Barnhemmet har 25 skyddslingar.

Döpta under året äro 406, medan döda och uteslutna räkna 76 personer. Medlemsantalet var den 1 jan. 4,865 fördelade på 12 församlingar, 15,978 biblar, N. T. och bibeldelar ha försålts och 17,890 traktater och småskrifter ha blivit spridda. Insamlade medel på fältet utgör 7,638: — kinesdollar.

Det gångna året kännetecknas av kamp och strid, på samma gång som Guds nåd och hjälp varit uppenbarad. Kriget och den jäsende oron sätter sin prägel på allt — missionen ej undantagen. En känsla har starkt bemärkt sig nedtecknaren av dessa rader, hur oerhört komplicerat allt är. Ofta, ofta gå våra planer och beräkningar sönder. Ja, en liten resa eller en liten obetydlighet, som man tycker, kan bli till ett stort äventyr, och föra en in i stora svårigheter.

I takt med de politiska rörelserna

gå de religiösa strömningarna i folksjelen. Väckelse och andligt uppvaknande äro tecken, som vi hälsa med glädje. Och giv Guds, att vi kunde tillvarata alla rika tillfällen. En fara är dock, att vi få med en hel del i vår verksamhet, som tänka mera på kroppens frälsning än själens. Vi alla tjäna Gud av rena eller bärande bevekelsgrunder. En fara är också, vad man ville beteckna som religiöst eller andligt svärneri. Detta saktar i okunnighet om ädliga möjligheter men också i en önskan att få sig lös och fri från den utländska missionen och i frihet skapa något eget. Med Bibeln i hand pläderar man för sin nya lära, som, åtminstone vid ett yttligt betraktande, synes vara endast negativ. Se här: man skall ej ha församling, pastor, kyrka eller kapell. Allt sådant är världsligt och en rättrogen får ej ens ha sin umgängelse med kristna, som hylla församlingsprincipen. Man skall samlas i hemmen, och t. o. m. en kristen kan utgöra församlingen.

spliltring. Denna verksamhet har dock under året fastmer avtagit än tillagit. Man får lämna i öppna fältet, huruvida detta beror på all verksamheten mött svårigheter, eller om br. Leander insett det ödesdigra i all splittra Guds folk och verk på världsligt. Vi tro förvisso, att han såväl som Fingstörörelsen i sin helhet har en större uppgift bland de miljoner, som ännu ej hört om Jesus Kristus, Frälsaren.

Det mörknar mer och mer i världen, och det är mycket troligt, att det år, som ligger framför, kommer att bli mera prövande än det gångna i fråga om arbetet på världsligt. Herren skall dock hjälpa oss att stå tregna i arbetet härute och Eder kära missionsvänner i förbönen och offergårdnigen därhemma. Låt oss bära i minne: vi ha ETT EVIGT EVANGELIUM att förkunna för världen.

Konferensen hälsar hjärtligt alla missionens vänner.

Enligt uppdrag:

Walter Andrén.

billannat garuskip i vinnorna som på grund av krig och oro omintetgjorts.

Vi vilja här lämna

några siffror från fältet.

vilka i någon mån kunna ge en uppfattning om arbetet. Missionärens antal: på fältet 6 manliga och 11 kvinnliga; ti hemlandet 3 manliga och 4 kvinnliga). Infödda arbetare: 61 evangelister, 52 bibelkvinnor och 41 lärare och lärarinnor. Söndagsskolorna räkna ett antal av 73 med 87 lärare och 1,589 elever; vardagsskolorna 45 med 66 lärare och 1,692 elever. Bibelskolan hade under året 6 lärare med 27 manliga och 24 kvinnliga elever. Barnhemmet har 25 skyddslingar.

Döpta under året äro 406, medan döda och uteslutna räkna 76 personer. Medlemsantalet var den 1 jan. 4,865 fördelade på 12 församlingar. 15,978 biblar, N. T. och bibeldelar ha försålts och 17,890 traktater och småskrifter ha blivit spridda. Inskulade medel på fältet utgör 7,038: — kinesdollar.

Det gångna året kännetecknas av kamp och strid, på samma gång som Guds nåd och hjälp varit uppenbarad. Kriget och den jäsende oron sätter sin prägel på allt — missionen ej undantagen. En känsla har starkt bemäktigat nedtecknaren av dessa rader, hur oerhört komplicerat allt är. Ofta, ofta gå våra planer och beräkningar sönder. Ja, en liten resa eller en liten obetydlighet, som man tycker, kan bli till ett stort äventyr, och föra en in i stora svårigheter.

I takt med de politiska rörelserna

gå de religiösa strömningarna i folksjelen. Väckelse och andligt uppvaknande äro tecken, som vi hälsa med glädje. Och giv Guds, att vi kunde tillvarataga alla rika tillfällen. En fara är dock, att vi få med en hel del i vår verksamhet, som tänka mera på kroppens frälsning än själens. Lij alla tjäna Gud av rena eller bärande bevekelsgrunder. En fara är också, vad man ville beteckna som religiöst eller andligt svärmeri. Detta sötnar i okunnighet om ändligen rediteter men också i en önskan att få sig lös och fri från den utländska missionen och i frihet skapa något eget. Med Bibeln i hand pläderar man för sin nya lära, som, åtminstone vid ett ytligt betraktande, synes vara endast negativ. Se här: man skall ej ha församling, pastor, kyrka eller kapell. Allt sådant är världsligt och en rättrogen får ej ens ha sin umgängelse med kristna, som hylla församlingsprincipen. Man skall samlas i hemmen, och i. o. m. en kristen kan utgöra »församlingen».

Denna rörelse, som är spridd över stora delar av Kina, hade ett uppsving på vårt fält under försommaren och hösten.

Vi förlorade några medlemmar,

men någon har redan kommit tillbaka. Några medlemmar ha även rönt inflytande från och övergått till synkretistiska rörelser, där man blandar ihop kristendomen med de gamla hednareligionerna.

Den av br. A. Leander öppnade verksamheten på vårt fält har även i år bidragit till att skapa oro och

all splittra Guds folk och verk på vårt fält. Vi tro förvisso, att han såväl som Fingrlrörelsen i sin helhet har en större uppgift bland de millioner, som ännu ej hört om Jesus Kristus, Frälsaren.

Det mörknar mer och mer i världen, och det är mycket troligt, att det är, som ligger framför, kommer att bli mera prövande än det gångna i fråga om arbetet på vårt fält. Herren skall dock hjälpa oss att stå tregna i arbetet härute och Eder kära missionsvänner i förbönen och offergärningen därhemma. Låt oss bära i minne: vi ha ETT EVIGT EVANGELIUM att förkunna för världen.

Konferensen hälsar hjärtligt alla missionens vänner.

Enligt uppdrag:

Waller Andréon.

45A

Mission trots krig.

Min första byresa i Kina.

Missionär Eric Thoong.

I dag blev jag erbjuden att följa med missionär J. A. Rinell på en av hans byresor. Färden gällde den här gången en by som ligger vid stora vägen till Tsingtao och br. Rinell kunde byta ur sitt vanliga ekipage, åsnekärran, mot sin »ford 29», där det också fanns rum för medpassagerare.

Med all respekt för åsnorna måste man konstatera att bilarna ha en stor mission att fylla i detta vidsträckt missionsområde. En färd som tar flera timmar med det gamla fortskaffningsmedlet, klaras ledigt på tjugofem minuter med det nya, och vad detta betyder i vinst av tid och kraft kan alla förstå.

Klockan åtta startade vi. Jag fick förtroendet att sköta ratten, vilket har sina poängar i denna del av världen! Det var emellertid inte första gången, vid ett par tillfällen har jag provat kina-chaufförens uppgift då vi besökt Kaomi station.

Det har en lång tid varit torka och därför är vägen i utmärkt skick. D. v. s. det sista måste förstås på kinesiska! Den som vet hur en medelmåttig svensk byväg ter sig då den blivit ordentligt upplövt, sönderkörd och direkt tilltorkad utan lagning, kan lätt föreställa sig en kinesisk landsväg. Dagens färdeväg är av det bästa slaget, varför det endast är om vissa stycken beskrivningen här-ovan gäller.

I tvära och kringgående rörelser lotsa vi oss genom stadens gator, som i stort sett äro av samma sort som landsvägarna, d. v. s. jord som ytbeläggning och som grundlag! Därtill har man varit mycket sparsam med utrymmet på bredden, vilket gör att vår framgång kräver andras stillstånd och ändå håller man på att köra över fötterna på dem man möter. Egentligen har man lika stor användning av signalhornet som av gaspedalen och det är endast medelst en väl avvägd växelverkan mellan de två, som man kan komma fram i vår stad.

Vid stadspartens väldiga valv postera två av Solfolkets soldater med geväret för fot och en mäktig myndig uppsyn. De känna vår svenska flagga, som fladdrar från bilens ena framskärm och se till att ingen är i vägen för oss. De t. o. m. kosta på oss en honnör.

Vägen är i dag allt annat än öde! I karavaner och flockar, där oxar och åsnor ha betydande numerär, traskar folk till sina fält och arbetsplatser.

Allt är så lugnt och fridfullt att man har svårt att tro att krig och brutalitet skövlar dessa områden.

Solen lyser över vetefältens friska grönska och människorna vandra-sävt till sina värv. De flesta äro män med redskap på axeln och den långskaftade rökipipan dinglande mellan ett par fingrar.

Så långt ögat ser är det fruktbara slätter, vars enformighet här och var brytes av en trädgång, som utmärker ett de dödas vilorum. Det hör dock alls inte till regeln att förfäderna få vila under susande cypresser. I så fall blev Kina ett skogsland lika mycket som det nu med rätta kallas ett gravarnas land! De stora gravfälten ligga tätt så att landskapet något påminner om svensk bondbygd då hövornarna stå på fälten, även om gravarna äro betydligt mer oregelbundna i storlek och läge. Dessa gravfält vittna om hur det förfutna dominerar nutidens Kina! Andarna få inte störa, därför äro stora områden av Kinas goda jord — gravfält. Just nu är det pappersrensor på kullarna. I går firades nämligen vår festen till de dödas äminnelse och då få gravarna lite ans och prydas med vita pappersplymer.

Den vägbit vi ha att resa är snart avverkad trots vår blygsamma hastighet. Vi väcka uppmärksamhet när vi komma in i byn och parkerar forden vid ett litet härbärke vars »portier» med leenden lovar att hålla ett öga på den, eller rättare, på byns mekaniskt intresserade ungdom! Det märks av allt att br. Rinell är känd och äktad här.

Det är marknadsdag och traktens folk har samlats för att göra affärer. Det är liv och rörelse överallt. Mellan jordhusens gråbruna väggar leta vi oss väg till missionens lilla lokal, som ligger vid, vad man kanske bör

BÖN.

O Du, som är förståndets ljus hos dem som känna Dig, själens liv hos dem, som älska Dig och viljans kraft hos dem, som tjäna Dig, hjälp oss att så lära känna Dig, att vi i sanning älska Dig, och att så älska Dig, att vi i sanning tjäna Dig, ty att tjäna Dig är den sanna friheten; genom Jesus Kristus, vår Herre.

W. TEMPLE.

gelist på platsen, så predikare fattas inte för tillfället. Evangelisten tar »kyrkklockan» och låter den ljuda, medan han går några svängar över gården. Klangen tycks vara bekant, för det dröjer inte länge förrän en liten skara män kommer och tar plats på de enkla bänkarna. När mötet började hade ett fyrtiotal samlats och det betyder nästan fullt hus. Man måste också minnas att det är tidig timma och arbetsdag.

Det är inte vanligt kyrkfolk som gjort oss den äran. Det är karlar från marknadsplatsen och kinesbyns många skrymslen, som komma för att få en välkommen paus i dagens id och för en stund lyssna till talet om Jesus, som frälsar från synd och fördärv. Allt iakttaga den samlingen har sitt särskilda intresse, ett prov som den är på Kinas enkla lantbefolkning. Inte alltför rena, inte välklädda heller och oberörda av vad de sannolikt skulle anse som västerländskt pedanteri, lyssna de till förkunnseln.

Pastor Han och evangelisten tala om lyckan av att tro på Jesus. (Jag fick veta det genom br. Rinells förmedling!) Ordet lycka, som gång efter annan upprepas syntes mig vara ett underligt, verklighetsfrämmande ord för dessa söner av Kinas härjade folk. Hur önska vi inte att samu lycka skall bli bofast i detta land, men hur fjärran synes vårt mål!

Sedan br. Rinell talat och delat ut traktater är mötet slut och var och en går till sitt, medan vi lämnas att hoppas på det levande Ordets kraft att verka i det fördolda. Med några buntar traktater ge vi oss sedan ut på strövtåg bland marknadsfolket. Det är oerhört intressant för en nykomling att gå omkring i detta vimmel av människor och lastdjur och ha tillfälle att se allt i dess rätta miljö!

Runt om i alla hörn och på öppna platser breder affärsmännen ut sina varor. Vid de estetiska och hygieniska sidorna av saken fäster man sig mindre, men det synes inte inverka menligt på affärerna. Varorna lägges på rörmattor, på enkla bord och i många fall på bara marken. Här säljes grönsaker, kött, fisk, tobak, speglar och fällknivar, tyger, porslin, kläder och mycket annat som hör till det enkla livets nödortf. Man bjudes också falska pengar som användes att brännas och så tjäna de avlidnas andrar i deras tänkta affärer!

Allt kännetecknas av den »centraliserings», som uppskattas i modern tid! Dock tycker man ibland att blandningen är alltför omsorgsfullt genomförd för att verka lockande.

Handlarna tumma sina smutsiga cent-sedlar medan de vänta på kun-

Missionär Eric Thoong.

I dag blev jag erbjuden att följa med missionär J. A. Rinell på en av hans byresor. Färden gällde den här gången en by som ligger vid stora vägen till Tsingtao och br. Rinell kunde byta ur sitt vanliga ekipage, åsnekärnan, mot sin »ford 29», där det också fanns rum för medpassagerare.

Med all respekt för åsnorna måste man konstatera att bilarna ha en stor mission att fylla i detta vidsträckt missionsområde. En färd som tar flera timmar med det gamla forskaffningsmedlet, klaras ledigt på tjugofem minuter med det nya, och vad detta betyder i vinst av tid och kraft kan alla förstå.

Klockan åtta startade vi. Jag fick förtroendet att sköta ratten, vilket har sina poänger i denna del av världen! Det var emellertid inte första gången, vid ett par tillfällen har jag provat kina-chaufförens uppgift då vi besökt Kuomi station.

Det har en lång tid varit torka och därför är vägen i utmärkt skick. D. v. s. det sista måste förstås på kinesiska! Den som vet hur en medelmåttig svensk byväg ter sig då den blivit ordentligt uppblött, sönderkörd och därefter tilltorkad utan lagning, kan lätt föreställa sig en kinesisk landsväg. Dagens färdeväg är av det bästa slaget, varför det endast är om vissa stycken beskrivningen här-ovan gäller.

landsvägar, d. v. s. jora som ytbeläggning och som grundlag! Därtill har man varit mycket sparsam med utrymmet på bredden, vilket gör att vår framgång kräver andras stillstånd och ändå håller man på att köra över fötterna på dem man möter. Egentligen har man lika stor användning av signalhornet som av gaspedalen och det är endast medelst en väl avvägd växelverkan mellan de två, som man kan komma fram i vår stad.

Vid stadspörtens väldiga valv posera två av Solfolkets soldater med geväret för fot och en mäktig myndig uppsyn. De känna vår svenska flagga, som fladdrar från bilens ena framskärm och se till att ingen är i vägen för oss. De t. o. m. kosta på oss en honnör.

Vägen är i dag allt annat än öde! I karavaner och flockar, där oxar och åsnor ha betydande numerär, traskar folk till sina fält och arbetsplatser.

Allt är så lugnt och fridfullt att man har svårt att tro att krig och brutalitet skövlar dessa områden.

Solen lyser över vetefältens friska grönska och människorna vandra-süvligt till sina värv. De flesta äro män med redskap på axeln och den långskaftade rökipipan dinglande mellan ett par fingrar.

Så långt ögat ser är det fruktbara slätter, vars enformighet här och var brytes av en trädgång, som utmärker ett de dödas vilorum. Det hör dock alls inte till regeln att förfäderna få vila under susande cypresser. I så fall blev Kina ett skogsland lika mycket som det nu med rätta kallas ett gravarnas land! De stora gravfälten ligga tätt så att landskapet något påminner om svensk bondbygd då hövornarna stå på fälten, även om gravarna äro betydligt mer oregelbundna i storlek och läge. Dessa gravfält vittna om hur det förflutna dominerar nutidens Kina! Andarna få inte störas, därför äro stora områden av Kinas goda jord — gravfält. Just nu är det pappersremor på kullarna. I går firades nämligen vår festen till de dödas åminnelse och då få gravarna lite ans och prydas med vita pappersplymer.

Den vägbit vi ha att resa är snart avverkad trots vår blygsamma hastighet. Vi väcka uppmärksamhet när vi komma in i byn och parkerar forden vid ett litet härbärge vars »portier» med leenden lovar att hålla ett öga på den, eller rättare, på byns mekansk intresserade ungdom! Det märks av allt att br. Rinell är känd och aktad här.

Det är marknadsdag och traktens folk har samlats för att göra affärer. Det är liv och rörelse överallt. Mellan jordhusens gråbruna väggar leta vi oss väg till missionens lilla lokal, som ligger vid, vad man kanske bör kalla, Stora torget. Vi ha att tränga oss fram mellan folket på torget, där kompersen är i full gång. Kyrkan är av enklaste slag. Fyra väggar, två små fönster med »glas av papper», ett tiotal små bänkar och ett bord är ungefär allsammans. Den ligger dock bra till och fyller sitt ändamål.

I sällskap ha vi past. Han från Kiaohsien. Dessutom finns det evan-

gelist på platsen, så predikare fattas inte för tillfället. Evangelisten tar »kyrkklockan» och låter den ljuda, medan han går några svängar över gården. Klängen tycks vara bekant, för det dröjer inte länge förrän en liten skara män kommer och tar plats på de enkla bänkarna. När mötet började hade ett fyrtiotal samlats och det betyder nästan fullt hus. Man måste också minnas att det är tidig timma och arbetsdag.

Det är inte vanligt kyrkfolk som gjort oss den äran. Det är karlar från marknadsplatsen och kinesbyns många skrymslen, som komma för att få en välkommen paus i dagens id och för en stund lyssna till talet om Jesus, som frälsar från synd och fördärv. Att iakttaga den samlingen har sitt särskilda intresse, ett prov som den är på Kinas enkla lantbefolkning. Inte alltför rena, inte välklädda heller och oberörda av vad de sannolikt skulle anse som västerländskt pedanteri, lyssna de till förkunneisen.

Pastor Han och evangelisten tala om lyckan av att tro på Jesus. (Jag fick veta det genom br. Rinells förmedling!) Ordet lycka, som gång efter annan upprepas syntes mig vara ett underligt, verklighetsfrämmande ord för dessa söner av Kinas härjade folk. Hur önska vi inte att dessa lyckesfall bli hofest i detta land, men hur fjärran synes vårt mål!

Sedan br. Rinell talat och delat ut traktater är mötet slut och var och en går till sitt, medan vi lämnas att hoppas på det levande Ordets kraft att verka i det fördolda. Med några buntar traktater ge vi oss sedan ut på strövtåg bland marknadsfolket. Det är oerhört intressant för en nykomling att gå omkring i detta vimmel av människor och lastdjur och ha tillfälle att se allt i dess rätta miljö!

Runt om i alla hörn och på öppna platser breder affärsmännen ut sina varor. Vid de estetiska och hygieniska sidorna av saken fäster man sig mindre, men det synes inte inverka menligt på affärerna. Varorna lägges på rörmattor, på enkla bord och i många fall på bara marken. Här säljes grönsaker, kött, fisk, tobak, speglar och fällknivar, tyger, porlän, kläder och mycket annat som hör till det enkla livets nödortf. Man bjudes också falska pengar som användes att brännas och så tjäna de avlidnas andar i deras tänkta affärer!

Allt kännetecknas av den »centralisering», som uppskattas i modern tid! Dock tycker man ibland att blandningen är alltför omsorgsfullt genomförd för att verka lockande.

Handlarna tumma sina smutsiga cent-sedlar medan de vänta på kunder, litet avsidet är en historieberättare i farten, omgiven av några lyssnare, överallt människor och dragare i idog strävsamhet, — är det inte kinesbyn av forntid och framtid? Våra traktater få en strykande åtgång. De behöva inte ens bjudas ut, för de intresserade komma och be om dem. Har man olika äro de noga med att få en av varje sort. Mätte det kristna budskapet upplysa och friggöra detta folk!

Så småningom ha vi gjort allt vi för tillfället kan göra och forden startas för hemresa medan solen lyser över gravar och gröna fält.

Kiaohsien den 6 april 1940.
Eric Thoong.

Kristna budskapet upplysa och friggöra detta folk!

Så småningom ha vi gjort allt vi för tillfället kan göra och forden startas för hemresa medan solen lyser över gravar och gröna fält.

Kiaohsien den 6 april 1940.
Eric Thoong.

46A

I majeldens ljus.

1940

(Tal i sammandrag vid Stockholmsungdomarnas 1-stämamöte i Betel.)

Nyss hälsades vären av tusendo unga människor på härligast sätt med ljusa färg, sång, glädje och eld. Vi ha varit med om detta sedan vår tidiga barndom och allfort har värens ankomst en stark dragningskraft på oss, dess eld drar oss till sig.

Majelden har sin långa och intressanta historia. För många, många sekler sedan lädde våra fäder eldar till skydd mot häxor och andra onda makter, i senare tid till varning och samling, då ofred hotade landet. Vi fända också våra eldar, men med en annan motivering. Våra majeldar ha blivit de till sinnet ungas luckoffere, eld för att värden är förbi och för att ljuset segnat.

Majeldens saga är kort. Alla ha redan slöknat. De svarta släckarna här och där på marken vittna om, att här brann en gång en eld. Till den hade unga människor samlat bränsle, kring den lytade de sig, den värmede och enade och när dess lågor sträckte sig upp mot natthimlen, tolkade den något av det innersta, som många kände och kännor.

En brandplats med kall, grå aska, väcker alltid allvarstänka. Vi ha ohyggliga många sådana i världen i dag: Abyssinien, Kina, Spanien, Polen, Finland och Norge. Och vad kommer ytterligare att ske? Det värsta är att elden inom människorna under dessa bittra tider också slöknar. Den generation, som gav »vägen tillbaka» från detta krig, kommer kanske att se på tillvaron med slökand blick. Är de splitterskyddande kloakrören kulturens klimax? Många mena det. Vi förstå dem, även om vi själva ännu ha en ljusare tro.

I historien brinner många eldar, som alla ha ett viktigt budskap till i synnerhet de unga av i dag.

Vi erinra oss först några, som vi inte vill bära en enda pinne till.

Krigens förödande eld flammar genom hela historien. Medan kung Ka'us offereld smög tvedräktens ande och ledde snart till det första brodermordet: Läget i dag är fruktansvärt. Vi rodnar av byggsel vid tanken på det. Kristus var på din vakt! Man ryckes så lätt med. Vet, att den världens ungdom, som inte är föremål för ond propaganda eller är blind i politiska höjor, vill into kriget. Vi fördöma det och förklara att vi äro villiga till varje offer, som ger människligheten möjlighet att lösa de mellanfolkliga problemen utan våld.

Pastor John Berg.

Pacifismens ståndpunkt är den enda objektiva, emedan den ser på problemet med Kristi och evangeliums perspektiv för sig. Och glöm ej, att fred är stort, men rättfärdighet är större. En fred utan rättfärdighet leder blott till nästa krig. Rättfärdigheten är fredens enda garanti. Vi ha därför vår stora uppgift att fullfölja. Det är att predika Kristus i liv och gärning så, att hela vårt liv levandegör adventsordet: »Se, din konung kommer till dig rättfärdig.» En känd svensk sade nyss: »Må detta det dumaste av alla krig sluta genom en bläckfred!» Vi instämna av hela hjärtat.

Bön i allvarstid.

Stormen ryter.
Grunder skälva.
Fåsten vackla.
Troner bäva,
Hjärtan även.
Bliv vår klippa,
och vår tillflykt.
Gud, vår store Gud!

Natten skymmer.
Skuggan tätnar.
Skyn står sorgsvart.
Himlen gråter.
Töckenstjäd
ligger leden.
Blint vi fanla.
Bliv oss ljuset,
Gud, vår store Gud!

Hatets ande,
koddens ande,
våldets, nödens,
dödens ande
gjuter ångest
över jorden.
Bliv vår kärleks
varma låga,
Gud, vår store Gud!

HERBERT BRANDER.

En av våra skulder har liktat sig i följande rader: »Mitt inre är en grop av innebönda lustar.» Detta, lidelsens och begärelsens onda eld, är allas vår fiende. Frågan om Traktanden är en fråga om moral. Ingen enskild, intet folk och ingen kultur kan bestå, som bortser från den moraliska sidan av livet. Ty om vi ha allt och göra stora framsteg på alla områden utom då det gäller moralen, då är det i alla fall en »utveckling» bakåt. Det är bristen på moral som leder till det organiserade mordet mellan folken.

En tredje eld läser vi om i evangeliet, den, som brann på översteprästens palatsgård den morgonen, vår Herre Jesus Kristus dömdes till korset. Vid den elden utspelades ett drama, som är berättat i få ord. Där förnekade Petrus sin Frälsare och rerr. »Från förnekelsens ett sliga allfort kvävande gaser. Träd den ej nära. Ställ dig ej ensam. Välj det bästa sällskap. Rådla dig innan den förnekelse av Mästaren, som världens eldar vill locka till. Man omtäckens så lätt i sitt omdöme av de världiga frasererna från s. k. objektiva håll. Tidningar, böcker och propaganda hjälpa till. Var på din vakt. Att förneka Kristus nu, i denna nödlid, vore en dubbel skam. Han är världens Frälsare, dess stora, okända tillgång. Och vi äro hans vittnen. Förneka ej din tro, dina ideal, din Herre, din moral och din gemenskap, vilka sprakande eldar världen än fänder i din väg. Det mesta av det slaget är fyrverkeri, som gör mörkret så mycket mörkare bara efter sitt korta upplammande.

Från dessa eldar vända vi oss till de eldar, som brinna i dag till mänsklighetens välsignelse.

Den unge Moses såg en eld och den syne förvandlade hans liv. Det var Guds uppenbarelse eld, som brann i busken utan att förtära den. (2 Mos. 3: 1 f.) Den ungdom, som sett Gud och gripits av honom, kan förvandla världen. Erinra dig Jesajas syn i Tempel och Saulus syn på Damaskusvägen. Intet skall kunna slicka denna eld. Närna dig den. Den brinner i den gamla, heliga boken, som fäderna givit oss i arv. Bliv du vid det ordet och den elden om än alla andra svika. Ty det är en härlig eld.

När Paulus intog provinsen Asien för Kristus, fändes i Efesus en sålann eld. Apostlagärningarna kap. 19 berättar om det. De, som kommo till tro och fördes från mörkret till Guds underbara ljus, plockade fram allt hedniskt och vidskepligt, som de sysslat med före evangeliets tid och gjorde
(Forts. å sid. 7.)

I majeldens sken.

— Fortsättning från föregående sidan. —

de av detta, och till en hop böcker, ett bål, som blev en mäktig predikan om Ihusets seger över mörkret. Om vi skulle röja upp hos oss! Om vindsröjning ha vi alla hört och vi ha gjort värl bästa. Men hur är det med våra hjärtan och sinnen, våra bokhyllor och tidningsskåp? Vårens tid ställer oss inför betydelsefulla röjningsuppgifter. Det är på samma sätt i andens värld. Det skulle vara en härlig syn, att se all vår ungdom bära allt dravel, som skiekat i dess väg, allt som skämmer smaken och sänker moralen, allt simpelt och dumt, som befrämjar mörkrets valde i vårt enskilda och gemensamma liv till denna eld och offera det allt med en känsla av belyselse. Även här skall kristen ungdom gå i täten. Det blir en värrengöring av största betydelse.

På ön Malta i Medelhavet spolades för snart tvåtusen år sedan aposteln Paulus och hans medresande på ett skepp till Rom i land. Utmattade och frusna sökte de en tillflykt. Då fände infödingarna en vänlig eld på stranden. Lukas berättar att Paulus var en av dem, som har bränsle till elden. Naturligtvis. Det var så helt i stil med honom. Hade han inte offerat sitt liv för att tända kärlekens eld bland alla hednfolk och hade han inte otaliga gånger bevisat att det var hans liv att få hjälpa, rädda och uppmantra. Han glömde sig själv, att han var fånge, att döden kanske väntade i Rom, att han var trött och frusen. Han följde sitt hjärtas bud och tänkte på andra. Vilken härlig typ av en Kristus-människa. Följ exemplet! Tänd kärlekens och barnhärtighetens eld varhelst du går fram i denna kalla värld. Även om ormar

bita sig fast vid din hand och om folket kallar dig missdådare eller gud. De vinddrivna och förfusna skola välsigna dig. Det är tid för praktisk kristendom nu. Världen är ytterst litet intresserad av vad vi tro, men ofantligt intresserad av vad vi äro och göra. De många, som förlorat kursen och irra omkring rotlösa, vänta på den kristna ungdomens insats. På den stora dagen är det också, enligt Bibeln, just den saken, som skall avgöra vårt eget öde. Vi skola bära den andliga olympiadens fackla från land till land på kallelse av honom, som sade: »Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och hur gärna ville jag inte att den redan brände!» Nu ska vi dela med oss av vårt goda. Nu och alltid. Det är att tända en Malta-eld. Vem vet — kanske vi själva en gång skall finna vår räddning vid just en sådan eld, tänd av den kristna kärleken!

Den kristna församlingens officiella framträdande gick också i eldens tecken. Tungor av eld. Andens eld. Värme och kraft och underbara resultat för den unga kristenheten. Ingen har talat allvarligare om behovet

48
av den elden, än Herren Jesus. Och för oss finns ingen större auktoritet. Hållförelse och kraft äro våra stora behov nu som alltid. Den egna hållförelsen räcker en tid, men inte länge. Har tragiskt med ungdom i Kristi led, som förlorat glöden! Och så detta gnisslande verksamhetsmaskineri! Bröder! Om vi ha allt, men sakna elden från Gud, komma vi aldrig fram till vad han menat med vårt liv. Men — sakna vi än många yttre resurser, ty vi äro ju få, fattiga och oerfarna, komma vi likväl långt med helig eld i vår häg.

Snart är det pingst. O, att det bleve pingst i våra liv i andlig mening. Den elden kan dock även få få mottaga och Herren manar oss allvarligt att buda i Jerusalem till dess elden faller. Andepuffylselsens skönaste innebörd är att Anden kommer till valde i vårt liv. Då skall du få vara med om andra tider. Fall helga eld, på unga hjärtans altarhärd!

På de vida prästerna i Amerikas väster kommer nu och då elden lös. Den förlär allt i sin väg. Det enda, som hjälper, är att tända en moteld. Så förhåller det sig även med den

brand, som i vår tid girigt äter vår världiga områden: vi kunna bekämpa den genom att tända kristendomens moteld. Men det verket måste börja i dag. Är du med i den eldtjänsten!

John Berg.

Jesu vittnen och den ande de böra äga.

(Apg. 1: 8.)

(Predikan af missionär
J. A. Rinell.)

Herren Jesus behöfver vittnen i dag lika mycket, som då han i synlig måtto vaudrade här på jorden. För den skull utgöra hans sista ord till lärjungarna en uppmaning till dem att vara hans vittnen. »I skolen vara mina vittnen», sade han.

Så länge vår Frälsare var i världen, var han i en särskild bemärkelse »ett vittne för folket» (Efs. 55: 4). Men då han aflade sig den mänskliga manteln och återvände till sitt ursprungliga hem, anförtrodde han detta höga uppdrag åt sina lärjungar. Han ville att de inför värld och väner, nära och aflägsna medmänniskor skulle aflägga vittnesbörd om hans lif och död, om hans kärlek, makt och villighet att hjälpa och frälsa en döende värld.

Och nu hafva vi, den dag som i dag är, mottagit detta höga uppdrag dels såsom ett uppdrag från Jesus själf och dels såsom ett arf från de heliga, som hafva lefvat före oss.

Men att vara ett Jesu vittne på jorden är ingalunda en lätt sak. Och det är äfven betecknande att den grekiska texten för detta begrepp använder ett mycket starkt och talande ord. Det grekiska ordet är nämligen »martyr». Sålunda skulle denna text äfven kunna öfversättas: »I skolen vara mina martyrer».

Men »som din dag är, så skall din kraft ock vara». Därför försäkrade vår Frälsare dem att de skulle »undfå kraft». Och denna kraft gafs dem af den helige Ande. »I skolen undfå kraft, när den helige Ande kommer öfver eder» (v. 8).

»Med kraft skolen I utgå, och med frid skolen I vara ledsaga-

de», så lydte löftet fordom. Och nu återupprepades detta af Jesus och fullbordades på det mest härliga sätt under den första kristna pingstdagen.

Vår Frälsare visste af egen erfarenhet att det behöfdes kraft att vara ett vittne — en martyr. Han hade pröfvat båda dessa saker. Han var ett vittne, ty, sade han själf: »där till är jag född och därtill är jag kommen i världen att jag skall vittna om sanningen». Han var en martyr, ty han blef gripen af onda mäns händer, slagen, korsfäst och dödad. Men han fick kraft i rätta stunden — kraft att vittna, kraft att dö.

Och nu, som sagt, ville han att lärjungarne skulle vandra i hans fotspår: vara hans vittnen »både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände».

Lärjungarna sökte ock att förverkliga detta uppdrag. Se t. ex. på Petrus, den förr så svage mannen, som icke ens för en fattig kvinna vågade vittna om sin Mästare, hursom han efter att hafva mottagit detta Jesu sista uppdrag var frimodig och oförskräckt. Se honom på den första kristna pingstdagen. Med hvilken frimodighet och frångång vittnade han icke om den i profetiorna utlovade och i köttet komne Frälsaren. Han tvekade icke att säga, det denne genom orättfärdigas händer hade blifvit gripen, fastnaglad och dödad; men ock att Gud hade uppväckt honom, hvartill lärjungarna alla voro vittnen. Han hyste icke längre någon fruktan för att vara ett Jesu vittne, ty han hade mottagit den kraft som var behöflig — kraften från ofvan, den kraft, som endast Guds ande kan gifva.

Och denna kraft ledde honom att bryta med egna och andras förutfattade meningar. Dittills hade man nämligen inskränkt sig till att aflägga vittnesbördet om Guds frälsande nåd och kraft genom Jesus Kristus till judarne, men Petrus fick genom en särskild uppenbarelse af Herren klart för sig, att han äfven var kallad att vara ett Jesu vittne ibland hedningarna. Och då han såg huru Kris-

ustorummelsen verkade på dessa och hursom Gud behagade att meddela samma gåfva till dem, som han förut hade gjort till onskärelsen, hvilka kommit till tro på Herren Jesus, så frågade han, och detta med rätta: »Hvem var då jag, att jag skulle kunna hindra Gud?» Med våttalighet och kraft försvarede han ock sitt handlings-sätt för sina bröder, judarne, hvilka slutligen äfven prisade Gud, sägande: »Så har då Gud gifvit hedningarna bättring till lif» (Apg. 11: 1—17).

Men Petrus fick dock snart klart för sig, det kallelsen att vara ett Jesu vittne var nära förenadt med kallelsen att vara en martyr. Redan efter den s. k. examen, som han efter sitt sorgliga fall underkastades af Mästaren, lät Jesus honom förstå att, »då han blef gammal, skulle han utsträcka sina händer, omgjordas och gå dit han icke ville» (Joh. 21: 18). Och i Apostlagärningarnes 12:te kap. berättas det oss att efter Jakob den äldres död ämnade Herodes dräpa äfven Petrus och satte honom i fängelse. Men hans stund var ännu icke kommen. En Herrens ängel befriade honom om natten, så att han fick fortsätta sitt muntliga vittnesbörd ännu någon tid. Historien bekräftar dock Jesu profetiska ord om Petri slut. Den säger nämligen att han fick sluta sitt lif som ett Jesu vittne på ett kors i Rom. Han var ett Jesu vittne — en Jesu Kristi martyr.

Låt oss taga ännu ett Jesu vittne från den apostoliska tiden. Låt oss t. ex. taga den store hednaaposteln Paulus. Vi veta alla, att han före sin omvändelse var en bitter fiende till Jesus af Nazaret och till alla hans bekännare, men att han efter det minnesvärda mötet med Guds son, blef en lika ifrig Jesu lärjunge, som han förut hade varit motståndare. Från denna stund var hela hans lifs traktan ingenting annat än Kristus. Alla sina företräden som jude, som farisé, som laglärare, som lagrättfärdig, räknade han sedan för intet mot att vinna Kristus och vara funnen i honom. Han var från omvändelsen utkorad af Herren att blifva ett redskap till att bära Jesu namn inför hedningar och konungar och Israels barn, (Apg. 9: 15), hvilket är ungefär detsamma som att säga: han

var utkorad att blifva ett Jesu vittne — en Jesu martyr.

Och hvem vet icke hvad detta Jesu vittne nträttade, men ock hvad han fick lida för sin Mästare! Att predika Jesus Kristus och honom korsfäst samt att vinna hednavärlden såväl som sina bröder, judarne, för Israels Gud, detta var hans mål. Fördenskull reste han under årtionden omkring och vittnade i judarnes synagogor om den Messias, som redan var kommen, samt predikade evangelium i hedniska städer och byar om den ende sanne Guden, som är den gemensamme Frälsaren både för judar och hedningar.

Men Paulus fick ock göra rika erfarenheter om, att uppdraget att vara ett Jesu vittne var förenadt med lidande. Färden öfver land och haf, öfver öknar och berg var icke alltid en blomsterströdd väg. Hedendomens präster och vidskepelens profeter stodo ofta efter hans lif. Men svårast voro dock de förföljelser, som han hade att utstå från sina fanatiska landsmäns sida och det lidande, som tillfogades honom af falska bröder, för att icke tala om detsjälstörande hjärtequal, som han städse hade för sina ännu oomvända bröder efter köttet. Det senare pressade honom t. o. m. så hårdt, att han själf önskade sig bortkastad från Kristus, om han blott därigenom kunde ha vunnit dem.

Paulus fick, enligt hans eget påstående, mer än någon annan vidkännas att uppdraget: »Iären mina vittnen», är liktydigt med martyrskap. Ty han säger själf: »Jag har fått långt flera slag (än de); oftare varit fången, ofta varit i dödsnöd... tre gånger har jag blifvit gisslad, en gång stenad» etc. (2 Kor. 11). Och åter: »Bunden i anden går jag till Jerusalem, icke vetande, hvad där skall vederfaras mig, utan att den helige Ande i alla städer betygar och säger att börja och fångelser vänta mig. Dock för egen del aktar jag icke lifvet något värddt, på det att jag må fullborda mitt lopp och det ämbete, hvilket jag har mottagit af Herren Jesus, att betyga evangelium om Guds nåd» (Apg. 20: 22, 23). Han hade ett blodsvittnes rätta ande. Fri el-

gan eller i fångelse, i kungaborgen eller i hyddan; alltid detsamma — ett vittne med en martyrs anda och trosfrimodighet.

Och det är sådana vittnen, som Jesus vill hafva ännu i dag: vittnen, som djärfvas våga något för sin Herre. Sådana som icke blott vilja följa honom upp på förklaringsberget, eller med honom dela hosianna-priset, utan sådana, som äro beredda att följa honom till Getsemane för att i sällskap med sin Mästare vaka, bedja, svettas, ängslas, ja, för att gråta öfver ett obotfärdigt Jerusalem, gripas af syndiga mäns händer för att, om så skulle vara Guds vilja, dö för sin Herre.

Ack huru många sådana Jesu vittnen finnas det ibland oss i dag? Finns det något? Ja, vi tro att det finns många. Nutidens missions- och martyrhistoria bevisa det. Och till ära för Guds församling kunna vi säga, att det har funnits sådana under alla tider.

Vi hafva alla hört talas om Nordens apostel Ausgarius och veta under hvilka svårigheter han hörsannmade kallelsen att blifva ett Jesu Kristi vittne i Norden. Luthers frimodighet, då det gällde att aflägga vittnesbörd för sanningen, är både känd och välkänd. Den böhmiska kyrkoreformatorn och martyren, Johannes Huss, är ett skönt exempel på uthållighet och ståndaktighet från den eljes så mörka medeltiden. Skottlands apostel, Knox, predikade under 1500-talet med sällspord kraft och framgång Kristi evangelium i Skottland och grundade där den presbyterianiska kyrkan trots det att regeringen förklarade honom fågel-fri. Den engelske baptistpredikanten John Bunyan uthärdade, omkring ett hundra år senare, tolf långa år i en usel fångelsehåla, därför att han hade mod att följa sin öfvertygelse. Den moderna hednamissionens stiftare, William Carey — hvars motto och praxis var: »Försök stora ting för Gud; vänta stora ting från Gud» — var ett, låt mig säga, utkoradt Jesu Kristi vittne ibland hedningarne. Och hvad skola vi säga om den berömda Afrikamissionären Da-

vidsonen ett Jesu Kristi vittne genomkorsade han »De svartes världsdela». Han umgicks med människor för att vinna dem för Gud. Alla dessa hafva varit Jesu vittnen, besjälade med en martyrs anda, och sökt att efterkomma vår Frälsares sista önskan och befallning till sina lärjungar.

Och hvad skola vi slutligen säga om den »sky af vittnen» som möter oss i missions- och martyrhistorien den dag som i dag är. Tiden blefve oss för kort att t. o. m. försöka nämna deras namn, hvilka hafva offrat vänner, bekvämligheter, jordisk ära och välfärd, lif och allt för att vara Jesu vittnen och martyrer. Endast i Kina hade till slutet af 1900 icke mindre än 212 utländska missionsarbetare tillhörande protestantiska församlingar på ett eller annat sätt blifvit dräpta. Den största procenten af denna siffra kommer naturligtvis på år 1900, då 135 fullväxta och 53 barn bokstafligen fingo erfara att martyrskapet står i nära förening med uppdraget att vara ett Jesu vittne. Men det var icke blott missionärerna, som fingo göra denna erfarenhet, utan tusen och åter tusen af de infödda kristna fingo ock lida och dö för sin Mästare. Många af dessa gjorde det gärna. Och midt under det, då förföljelsen var som störst, skyndade sig mången Nikodemus ut från sitt gömställe för att öppet bekänna Kristus och sälunda på sitt sätt taga del i hans lidande — blifva hans martyr. Med tanken fäst på detta, hafva vi full rättighet att påstå, att den anda, som besjälade Jesu vittnen fordom, finnes ännu kvar inom Guds församling.

Men då vi sälunda påstå, att denna anda ännu är kvar i församlingen, så tränger sig den frågan helt osökt in på oss personligen, den nämligen: är du och jag ett sådant Jesu Kristi vittne — en sådan Jesu Kristi martyr? Hvad ha vi gjort för vår Mästare hemma och borta? Har du offrat något för honom? Har du offrat något, som varit dig kärt och onödbärligt? Har du offrat dina barn, dig själf?

Jesus sade till sina första lärjungar: »I skolen vara mina vittnen i Jerusalem». Det vill

3 med andra ord säga: de skulle börja med vittnesbördet om Jesu Kristus hemma. Men de fingo icke stanna där. Ty Jesus fortsatte sågande: I hela Judeen och Samarien och intill jordens ände. Och detta betyder fortsättning, utvidgning. Liksom ringar utefter en i vattnet kastad sten utbreda sig längre och längre på den klara och stilla vattenytan, så hör ock Guds rike utvidgas i världen, till dess att det nått jordens aflägsnaste folk och till dess att jorden är full af Herrens ära. Och till detta arbete är du och jag kallade.

Jag kan icke bestämma om du personligen är kallad att vara ett Jesu Kristi vittne hemma (i Jerusalem) eller borta ibland hedningarne (intill jordens ände), men detta lämnar jag åt Gud och dig att bestämma. Vänta emellertid icke att få denna sak besvarad genom något underverk å Guds sida. Bida i stället bedjande och mildergifvet på Guds ledning. Fråga Herren, såsom fordom mongol-missionären James Gilmore gjorde, då han stod inför valet af sitt lefnadskall: »Gud, hur vill du att jag skall tjäna dig och hvar?» Hans första fråga besvarades på det sätt, att han blef en ordets förkunnare; den andra på det sätt, att han blef en missionär. »Mitt förstånd», sade han, »talade för att jag borde gå dit, där behöfvet var störst.» Men», tillade han, »jag blef en missionär icke blott därför, att jag följde förståndet, utan därför att jag ville åttlyda Jesu sista befallning: »Prediken evangelium för alla folk!»

Mången är emot den yttre missionen. En kvinna sade en gång: »Jag tror på hemmissionen, men icke på den utländska». Hon tillfrågades då emellertid: »Hvar skall du göra af Jesu sista befallning: »Gån ut i hela världen och gören alla folk till lärjungar?» Hon svarade: »Jag förstår den icke, men jag kan icke tro på utländsk mission». Jag vet icke hvarför hon var en motstånderska eller tviflerska. Möjligen var hon det därför, att den yttre missionen skulle ha kostat henne personliga uppoffringar. Kanske att hon var medveten om, att hon själf borde ha gått.

En del personer synas nämligen tro, att de kunna behandla Jesu sista befallning till lärjungarna alldeles som de behaga eller som det passar för dem själfva.

En from predikantshustru uttryckte ett slags medlidande med mig och min hustru, då vi för snart 20 år sedan stodo färdiga att resa ut till hedningarne. Hon tyckte uppriktigt synd om oss. Men hennes man lugnade henne, sågande: »Det är nog inte så farligt. Ungdomen i våra dagar är så reslysten, så den tycker om att resa och se sig omkring.» Jag bet mig i läppen och teg. Men jag kan försäkra eder i dag, att vi äro icke missionärer, drifna därtill af reslystnad. Vi äro det af en uppriktig önskan att vara Jesu vittnen — att vara det, där behöfvet är störst.

Må ingen stanna hemma där-

för att det är bekvämare, och må ingen heller resa ut till hednaländerna i hopp om att detta är mera romantiskt eller mera tilltalande. Båda dessa motiv äro lika förkastansvärda och skola förr eller senare straffas, kanske hårdare än hvad man beräknar.

Men om du icke själf kan blifva ett Jesu vittne ibland hedningarne, måhända du t. ex. har ett barn, som kan blifva det. Hudson Taylor's fader säges gärna ha velat blifva en missionär, men som han af flera skäl icke kunde blifva det, bad han Gud, att han måtte få en son, som kunde blifva ett Jesu vittne ibland hedningarne. Och han fick det. Denne son var som bekant dr J. Hudson Taylor, stiftaren af Kina-Inland-missionen.

På den stora missionskonferensen i New-York 1900 uppträdde bl. a. en missionär dr Jakob Chamberlain från Indien och yttrade följande: »Jag drack så att säga in missionens ande vid min moders bröst. Denna älskvärda moder, som nu redan i fyrtio år varit i härligheten, var ett medel till att elfva af hennes söner och döttrar, samt brors- och systerbarn offrade sig som arbetare på det yttre missionsfältet... För femtio år sedan lofvade jag högtidligt min Gud, att om han täcktes använda mig på det ytt-

re missionsfältet, så var jag villig att gå. Då detta löfte hade mognat till verklighet och jag efter att ha mottagit mina föräldrars välsignelse, stod färdig att gå, fick jag veta att de såsom ett af sina första beslut hade gifvit mig åt Gud för att som fullväxt utgå som missionär. Och jag må säga, att om det är någon eller några själar, som ha blifvit vunna för Himmlen i Indien, så skola dessa stjärnor pryda min moders krona.»

Hvilken makt ligget icke i bönen! Där andra försök äro fruktlösa, där har dock bönen samma beundransvärda makt. »Bedjen och I skolen få» — bedjen om själavinnare, om vittnen för Jesus!

Men under det att vi sålunda söka att efterkomma Jesu sista uppdrag, låtom oss ej förglömma att vi äro vittnen och ingenting annat än vittnen. Vittnet bestämmer icke utgången af processen och behöfver icke ens oro sig därför. Utslaget ligger i en annans hand. — Såsom vittnen behöfva vi icke heller bekymra oss för utgången af missionen. Den har Herren själf förbehållit sig. Dock kunna vi med afseende å densamma tryggt säga med dr Judson: »Frangängen är lika förhoppningsfull som Guds löften». Och Gud har lofvat att gifva hedningarna till sin son. Detta tro vi, och sjunga med Luther: »Guds ord och löfte skall bestå, vi det i hjärtat bäre» etc.

Missionens motståndare må säga hvad de vilja. De må kalla oss för fantaster, de må profetera att vi skola tröttna, misslyckas och besegras. Men med aniral Duncan i slaget vid Shags år 1340 säga vi: »Vi veta hvad striden gäller. Vi ha nått vattnets djup och veta att om skeppet 'Venerable' går under, skall vår flagga ännu svaja på mastertoppen.» Vittnet må duka under, martyren må dö, men Guds ord förblifver evinnerligen och det är detta ord, som vi förkunna. Det är Kristi blodbestänkta fana, som Jesu vittnen upplöja öfver allt annat. Och i detta tecken skola de segra.

Och då tjänstetiden är slut skall lönen utdelas till hvart och ett af Jesu Kristi vittne i

mån af trohet till Mästaren. Stefanus och Jakob, hvilka blefvo mördade på morgonen af sin arbetsdag skola få lika stor lön som Paulus, hvilken under en fyrtioårig tjänstetid led och arbetade för Herren. Ja, de sista skola vara de första. De skola ställas sida vid sida af den framgångsfulle Petrus och den i Herrens tjänst grånade lärjungen, »som Jesus älskade». Ingen trogen arbetare, intet verkligt Jesu Kristi vittne skall mista sin lön.

Så söker man hos förvaltaren — hos Jesu Kristi vittne — ingenting annat än trohet: trohet i det lilla; trohet i det hvardagliga lifvet; trohet i mot- och medgång, trohet mot Gud och det vittnesbörd han gifvit.

Må d:r Morrisons motto: »Jag vill göra min plikt», äfven blifva vårt. Då skall ock vår Frälsares sista uppdrag: »I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände», med glädje blifva förverkligade. Ja, må den store sjöhjältens, lord Nelson, sista ord äfven blifva vårt afskedsord från jorden: Jag är nöjd; Gud vare lofvad, jag har gjort min plikt.

